

Giới thiệu Vạn Vực Chi Vương

Đừng bỏ qua truyện Vạn Vực Chi Vương của Nghịch Thương Thiên. Vào thời Thái Cổ, có cự linh chống trời, thân như thần có thể bay lượn trong vũ trụ huyền huyền. Có người nang trong mình dòng máu dị tộc của các tộc Đại Tôn, có thể hủy diệt thế giới, cũng có thể tái tạo trời đất. Có người Luyện Khí, viên độ Tinh Hà (trong truyện hay thì ta hk hiểu là gì a, ai biết chỉ với), giáo hóa chúng sinh. Không biết bởi vì nguyên nhân gì, thời gian bình yên kết thúc, vạn vực ngăn cách ngôn tình, trụ trời Thái Cổ từng cái biến mất. Đã quan nhiều năm, thiếu niên Nhiếp Thiên vì một giọt máu tươi mà trở về thời Thái Cổ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bắp Bênh

Hắc Vân thành, Nhiếp gia.

Màn đêm buông xuống, một thân tố y Nhiếp Thiên dựa vào thành cửa sổ, nhìn giả sơn bên ngoài mà suy nghĩ đến xuất thần.

Trong phòng, Nhiếp Thiên vừa mới một tuổi không kiên nhẫn đẩy nhũ nẫu ra. Khóe miệng dính đầy sữa, lại trông mong nhìn qua Nhiếp Thiên y y nha nha nói: "Thịt, ăn thịt. . ."

Nhũ mẫu họ Chu sắc mặt xấu hổ, cười nói: "Đại tiểu thư, người xem. . ."

Nhiếp Thiên lấy lại tinh thần, trừng mắt liếc Nhiếp Thiên kháu khỉnh thấp giọng mắng: "Tên tiểu hồn đản này, hôm nay đã ăn hai bát thịt nát, không hảo hảo bú sữa bây giờ lại muốn ăn thịt. Không biết hán có thể hay không tiêu hoá được tốt."

"Thịt, muốn ăn thịt. . ." Nhiếp Thiên vẫn như cũ cười ha hả gọi.

Nhìn qua mặt mũi tràn đầy nụ cười nịnh nọt Nhiếp Thiên. Nhiếp Thiên nhớ tới muối muối đã mất làm cho trong lòng mềm nhũn, hướng về phía nhũ mẫu Chu khẽ gật đầu một cái.

Nhũ mẫu Chu đem một bát bằm thịt nát qua nhẹ đặt ở trên bàn. Nhiếp Thiên con người đen láy đột nhiên sáng lên, cầm lấy cái thìa bằng bạc liền thành thạo xúc, trên khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn tất cả đều là thỏa mãn.

Nghe âm thanh ăn "bẹp bẹp" của Nhiếp Thiên, Nhiếp Thiên không khỏi cảm thấy có chút bức bối, "Tiểu Nguyệt, ngày mai bốc thăm, tổng cộng có bao nhiêu hài tử tham gia?" Nhiếp Thiên đột nhiên hỏi.

Ở cửa, nha hoàn Hàn Nguyệt do dự một chút, nói khẽ: "Đại tiểu thư, chỉ cần là họ Nhiếp ở Nhiếp gia hài tử một tuổi đều sẽ tham gia. Dù sao cách năm năm, lão thần tiên ở Lăng Vân Sơn mới mang theo Linh Khí đến một lần. Xem như thưởng cho Nhiếp gia nhiều năm vất vả cần cù, nhà ai có hài tử một tuổi đều là không nguyện ý bỏ lỡ cơ hội này."

Nhiếp gia tại Hắc Vân thành cũng là danh môn vọng tộc nhưng mà ở tại trời đất này Luyện Khí Sĩ là vi tôn. Thế lực gia tộc phạm nhân đều phục vụ cho những Luyện Khí Sĩ cường, Nhiếp gia tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhiếp gia phụ thuộc tông phái Luyện Khí Sĩ là Lăng Vân Tông tọa lạc tại Hắc Vân thành phụ cận Lăng Vân Sơn. Trong lòng núi Lăng Vân Sơn có thừa Hòa Vân Thạch, Hòa Vân Thạch là một loại Linh tài cấp thường gặp cần cho tu luyện của Luyện Khí Sĩ. Luyện Khí Sĩ Lăng Vân Tông quanh năm bận bịu tu luyện nên không muốn hao tổn thời gian khai thác loại Hòa Vân Thạch cấp thấp này, liền an bài cho tộc nhân Nhiếp gia phụ trách.

Nhiều đời tộc nhân Nhiếp gia đều là thông qua khai thác Hòa Vân Thạch cho Lăng Vân Tông để đổi lấy sự che chở của Lăng Vân Tông.

Mà Luyện Khí Sĩ Lăng Vân Tông ngoài việc bảo hộ Nhiếp gia không bị các gia tộc Hắc Vân thành khác và các thế lực bên ngoài chèn ép thì còn cách mỗi năm năm sẽ tới Nhiếp gia một chuyến. Dùng phương thức bốc thăm để chọn ra hài tử Nhiếp gia rồi dùng một ít Linh Khí cấp thấp thử độ tu luyện thiên phú của hài tử.

Mỗi một tiểu hài tử sau khi sinh ra thân thể đều hoặc nhiều hoặc ít mang theo thuộc tính đặc biệt. Ngoại trừ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thuộc tính ngũ hành ở bên ngoài, còn có hài đồng thân thể bên trong ẩn chứa một ít Lôi Điện, Phong, Vân, Hàn Băng các loại thuộc tính. Luyện Khí Sĩ Lăng Vân Tông mỗi lần đến đều sẽ đem theo các Linh Khí cấp thấp có thuộc tính đồng dạng.

Hài đồng cùng Linh Khí có đồng dạng thuộc tính sẽ cảm ứng hấp dẫn lẫn nhau. Bởi vậy có thể xác định thuộc tính bên trong thân thể hài đồng, cái này khiến bậc cha chú có thể đúng bệnh hốt thuốc, biết được hướng tu luyện trong tương lai của hài tử khiến cho con đường tu luyện làm ít lời to.

Luyện Khí Sĩ Lăng Vân Tông biết dùng những Linh Khí cấp thấp kia để giữ lấy sự trung thành của Nhiếp gia. Trên đại hội bốc thăm lấy ra những Linh Khí cấp thấp đều sẽ tặng cho hài tử Nhiếp gia cùng thuộc tính tương hợp.

Đối với Luyện Khí Sĩ Lãng Vân Tông mà nói những Linh Khí cấp thấp kia không có tác dụng lớn nhưng lại có thể trợ giúp hài tử Nhiếp gia tu luyện, thậm chí là một khoảng thời gian dài về sau đối với hài tử Nhiếp gia đều là Linh Khí hạng nhất. (Chém bay óc lun, tại hk biết tìm từ gì thay vào hehe)

Cũng vậy cứ mỗi năm năm một lần đại hội bốc thăm đều sẽ làm Nhiếp gia sôi trào. Bất kỳ một trưởng lão Nhiếp gia nào có hài tử một tuổi nào cũng sẽ đem việc này là chuyện đại sự trong cuộc đời hài tử mà theo đuổi.

Lần này, cũng không ngoại lệ.

"Ta hỏi ngươi, lần này tông cộng có bao nhiêu hài tử tham gia?" Nhiếp Thiên cau mày nói.

"Bảy." Hàn Nguyệt cúi đầu khẽ nói.

"Tiểu Thiên vừa lúc cũng là một tuổi, hẳn cũng họ Nhiếp, vì sao không có người cho ta biết, để Nhiếp Thiên cũng đi tham gia lần này bốc thăm đại hội?" Nhiếp Thiên hừ lạnh.

"Đại tiểu thư. . ." Hàn Nguyệt một mặt cười khổ, ngẩng đầu nhìn một chút Nhiếp Thiên, yếu ớt nói: "Nhiếp Thiên tuy là hài tử của Nhị tiểu thư nhưng Nhị tiểu thư. . . Giống như ngươi, cũng chỉ là thân nữ nhi với lại Nhị tiểu thư trước khi qua đời cũng chưa từng nói rõ phụ thân Nhiếp Thiên là ai."

"Quy củ Nhiếp gia, chỉ có chân chính tôn nhi cùng tôn nữ mới có tư cách đi tham gia đại hội bốc thăm năm năm một lần, ngoại tôn. . . Nhưng không ở trong đám này."

"Ta mới mặc kệ những quy củ kia, cha hiện tại vẫn là gia chủ ta sẽ tìm ông ấy đòi một lời giải thích!" Nhiếp Thiên oán hận nói. Nói xong, nàng liền nổi giận đùng đùng ly khai.

"Lão gia mặc dù trước mắt vẫn là gia chủ, nhưng vị trí này. . . Cũng không vững chắc!" Lúc Nhiếp Thiên phẫn nộ rời đi, Hàn Nguyệt mặt mũi tràn đầy đắng chát tự lẩm bầm.

Một lúc sau.

Nhiếp Thiên đi vào lầu các của Nhiếp Đông Hải, tức giận kêu ầm lên: "Cha, Nhiếp Thiên cũng là. . ."

Nàng kêu một tiếng rồi im bặt.

Trong phòng, Nhiếp gia gia chủ đương thời Nhiếp Đông Hải trên mặt vàng như nền trần đầy vẻ mệt mỏi, thân thể hùng tráng bây giờ gầy như que củi. Lung dựa ở trên vách tường, đang nhìn lòng bàn tay trái một viên đan dược màu đỏ sậm mà do dự.

Nhiếp Thiên nổi giận đùng đùng nhưng trong lòng đau xót, thanh âm đột nhiên mềm nhũn ra ảm giọng thuyết phục: "Phụ thân, không nên."

Nàng nhìn thấy liền nhận ra đan dược trong tay Nhiếp Đông Hải chính là Hồi Thần Đan. Dùng Hồi Thần Đan có thể làm cho Luyện Khí Sĩ trong thời gian ngắn linh khí dồi dào, tinh thần tràn đầy, có công hiệu hồi quang phản chiếu.

Nhưng Hồi Thần Đan lại làm Luyện Khí Sĩ tiêu hao tiềm năng cùng tuổi thọ, sau đó sẽ làm thể xác và tinh thần tổn hao nhiều.

Nói chung, chỉ có Luyện Khí Sĩ cùng người khác đầu đến thời khắc sống còn mới sẽ dùng đến Hồi Thần Đan để tìm một chút hi vọng sống, bình thường là tuyệt đối không dám dùng.

Nhiếp Đông Hải cúi đầu nhìn xem Hồi Thần Đan thật lâu, nhìn thấy Nhiếp Thiên đến mới miễn cưỡng cười một tiếng không lưu loát nói: "Từ khi bị Vân gia cùng Viên gia đánh trọng thương, Khí Hải của ta đã vỡ vụn, tập trung linh khí lại cũng không ngăn được, tu vi của ta đã không còn hy vọng bước vào Tiên Thiên. Thậm chí cảnh giới hiện tại. . . cũng có thể sắp bảo vệ không được."

"Lão Nhị cùng lão Tam nghĩ tới vị trí gia chủ này đã thật lâu, ngày mai người Lãng Vân Tông sẽ tới nếu để cho hắn nhìn ra cảnh giới của ta ngày càng sa sút. . . Lại cho lão Nhị lão Tam châm ngòi thổi gió một phen. Vị trí này của ta chỉ sợ là muốn chấp tay nhường cho."

"Cha, nếu như muốn lấy tiêu hao tuổi thọ đem đổi lấy vị trí gia chủ, ta tình nguyện ngai sớm lui ra tới." Nhiếp Thiên hốc mắt ướt át nói.

"Con biết cái gì?" Nhiếp Đông Hải bỗng nhiên trừng mắt trên mặt tràn đầy nghiêm túc cùng tức giận, "Chỉ có ta là Nhiếp gia chi chủ, con tại Vân gia bị nhục mới có thể lấy lại công đạo! Còn có kẻ lừa muội muội của ngươi, ta có thể dùng thế lực Nhiếp gia mới có hi vọng tra ra hắn là ai!"

"Ta như lui xuống thì lão Nhị cùng lão Tam tuyệt đối sẽ không để ý tới thù hận của con cùng muội muội của con! Vì con cùng Cẩm nhi, vị trí này ta có thể ngồi nhiều một ngày thì sẽ liền ngồi thêm một ngày!"

"Sống ít đi mấy năm đáng là gì? Ta một khi lui ra liền vô lực tranh lấy thứ gì cho các con, như thế cùng đã chết có gì khác biệt?"

"Cha!" Nhiếp Thiên đã khóc không thành tiếng.

"Tốt tốt, đừng như hài tử không lớn. Nói đi, con vội vã tìm ta có chuyện gì?" Nhiếp Đông Hải hít sâu một hơi, thần sắc khôi phục kiên nghị.

"Phụ thân, ngày mai đại hội bốc thăm quan hệ trọng đại, người đã để tiểu Thiên họ Nhiếp con hi vọng tiểu Thiên cũng có thể tham gia. Tiểu Thiên nếu có

thể ở trên đại hội bốc thăm tìm được Linh Khí thích hợp với hán thì đối với tu luyện về sau trợ giúp cực lớn. Có lẽ, là hán có thể nhờ Linh Khí đó khi mười lăm tuổi lúc bước vào luyện khí chín tầng mà tiến vào Lăng Vân Tông." Nhiếp Thiên cầu khẩn nói.

"Việc này. . ." Nhiếp Đông Hải mặt lộ vẻ khó xử, "Ta lại làm sao không biết? Vì việc này, ta cùng lão Nhị lão Tam sớm đã nói qua nhưng bọn hán nói tiểu Thiên không phải người Nhiếp gia chân chính nhất định lấy tộc quy đem tiểu Thiên cự tuyệt ở ngoài cửa."

"Phụ thân, con đường tu luyện của người đã đến cuối cùng, muội muội cũng không có ở đây, mà ta. . . Cả đời này cũng là như thế. Nhân khẩu của chi (một họ đc chia ra nhiều chi, hk cùng cha mẹ nhưng cùng họ có chung dòng máu) chúng ta lại không vượng, chỉ có tiểu Thiên là nam nhi. Con hi vọng người có thể hết sức tranh thủ một cơ hội cho tiểu Thiên." Nhiếp Thiên nước mắt rung rung nói.

Nhiếp Đông Hải trầm mặc hồi lâu, nhẹ nhàng gật đầu, "Ta hiểu được, con trở về đi. Ngày mai đúng giờ con mang Nhiếp Thiên tới tham gia đại hội bốc thăm đại hội."

Nhiếp Thiên lệ quang lấp lóe trong mắt, đột nhiên hiện vẻ vui mừng, chột khom người lui ra.

Ngay lúc nàng đi ra khỏi cửa phòng, thời điểm sắp đi xa nàng nghe được âm thanh Nhiếp Đông Hải nuốt vào Hồi Thần Đan còn có Nhiếp Đông Hải thở thật dài một tiếng.

Nhiếp Thiên lòng như đao cắt. Nàng đến, ngược lại trợ giúp Nhiếp Đông Hải hạ quyết tâm, nàng không đành lòng quay đầu lại xem mà hoảng hốt bước nhanh ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bốc Thăm Đại Hội

Hôm sau.

Đại điện nghị sự Nhiếp gia, tiếng người huyên náo, phi thường náo nhiệt.

Một đám Nhiếp gia già trẻ tụ tập tại bên cạnh Liễu Nghiễn Lăng Vân Tông hỏi han ân cần hy vọng có thể đạt được hảo cảm của Liễu Nghiễn. Tranh thủ cơ hội tốt cho con cháu có thể bước vào Lăng Vân Tông.

Một thân áo bào xám Liễu Nghiễn ngồi trên chủ vị. Miệng hơi cười câu được câu không cùng Nhiếp gia nói chuyện, trong mắt có chút không kiên nhẫn.

Từ đầu đến cuối, Liễu Nghiễn cũng chưa từng đứng lên mà bên cạnh hán đám người Nhiếp gia thì là khom người thái độ khiêm tốn.

Cửa đại điện, người Nhiếp gia mang theo hài đồng vừa 1 tuổi lục tục tiến vào.

Mỗi một người tiến vào đều mang theo hài đồng đến gặp Liễu Nghiễn. Đối với Liễu Nghiễn cười rạng rỡ giới thiệu rồi mới hướng Tam lão của Nhiếp gia ngồi yên ngay ngắn bên cạnh Liễu Nghiễn thỉnh an.

Nhiếp Đông Hải cùng nhị đệ Nhiếp Bắc Xuyên, tam đệ Nhiếp Nam Sơn ví thân phận cũng không có đi nịnh nọt Liễu Nghiễn nhưng mỗi lần cùng Liễu Nghiễn đối mặt cũng đều tiểu dung xán lạn.

Cùng hôm qua khác biệt, hôm nay Nhiếp Đông Hải hồng quang đầy mặt, tinh thần vô cùng phấn chấn hoàn toàn nhìn không ra có thương tích trong người.

"Nhiếp Thiên? Người mang theo Nhiếp Thiên tới đây làm gì?" Nhưng vào lúc này, một âm thanh không đúng lúc bỗng nhiên vang lên. Vừa mới về mặt tươi cười hướng Liễu Nghiễn giới thiệu hài nhi của mình là Nhiếp Lan, cháu mảy thần sắc không vui nhìn về phía cửa điện.

Nhiếp Lan chính là con trai của lão Nhị Nhiếp Bắc Xuyên. Là đời thứ hai Nhiếp gia tuổi tác lớn nhất nhưng hán thiên phú tu luyện không tốt đến nay cũng chỉ là Luyện Khí tầng chín, từ đầu đến cuối không thể phá bình cảnh bước vào Hậu Thiên.

Chính là bởi vì như thế, hán sớm đã từ việc tu luyện của mình mà là đem tất cả hi vọng ký thác vào ba người con trai.

Bây giờ, đại nhi từ mười một tuổi của hán đã đạt Luyện Khí là cảnh giới tầng bảy chỉ cần trong vòng bốn năm bước vào tầng cảnh giới thứ chín liền có thể được Lăng Vân Tông ưu ái trở thành đệ tử Lăng Vân Tông. Sau đó được sự giúp đỡ của Lăng Vân Tông thuận lợi tiến vào Hậu Thiên, từ đó sẽ lên như điều gặp gió.

Nhị nhi từ sáu tuổi của hán, bây giờ cũng đã tu luyện tới Luyện Khí cảnh giới tầng bốn. Cho thấy thiên phú tu luyện bất phàm tu, tương lai đáng để mong chờ.

Hôm nay mang tới vừa đầy một tuổi không lâu của hân ấu tử Nhiếp Hoàng.

Hân sinh ra ba con trai đều trải qua tính toán chu đáo chặt chẽ. Mỗi người thời điểm đứng một tuổi đều vừa lúc gặp được năm năm một lần đại hội bốc thăm Nhiếp gia, với lại hai lần trước đều thu hoạch phi phạm.

Lần này đến phiên Nhiếp Hoàng.

Theo một tiếng quát nhẹ của Nhiếp Lan, ánh mắt tất cả già trẻ Nhiếp gia trong điện cùng nhau hội tụ đến trên người Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên vừa mới vào cửa.

"Đại ca, ta mang Nhiếp Thiên tới tham gia đại hội bốc thăm." Nhiếp Thiên cất giọng nói.

Bên cạnh nàng Nhiếp Thiên khỏe mạnh khẩu khí cùng hài tử một tuổi khác tham gia đại hội cao hơn một chút, cũng rõ ràng khỏe mạnh hơn nhiều.

Nhiếp Thiên tại dưới ánh mắt mọi người, dù thanh âm rất cao nhưng thần sắc ít nhiều có chút bất an.

Ngược lại là Nhiếp Thiên há miệng cười ha ha không ngừng, hoàn toàn không biết từng đạo ánh mắt phóng tới nhiều bất thiện. Giống như không có chút nào luống cuống khi được hưởng loại cảm giác chú mục này.

"Nhiếp Thiên?" Nhiếp Lan nhẹ hừ một tiếng, sắc mặt thâm trầm, "Hân mặc dù cũng họ Nhiếp nhưng đó là bởi vì chúng ta không biết phụ thân hân là ai, chỉ có thể để hân họ Nhiếp. Trên thực tế, hân không được tính là người Nhiếp gia chúng ta. Dựa theo tộc quy, ngoại tôn Nhiếp gia là không đủ tư cách tham gia đại hội bốc thăm đại. Người không được sinh sự việc không đâu, nhanh chóng mang Nhiếp Thiên ly khai đừng lãng phí thời gian Liễu tiên sinh cùng mọi người."

"Cha!" Nhiếp Thiên mãnh liệt nhìn về phía Nhiếp Đông Hải.

"Mặc kệ con rở ta là ai, Cần Nhi trước khi mất đã từng nói phụ thân Nhiếp Thiên tự nguyện ở rở Nhiếp gia ta cho nên Nhiếp Thiên xem như hài tử của Nhiếp gia." Nhiếp Đông Hải không giận mà uy nói.

"Đại ca, theo ta được biết người hận không thể nuốt sống cái gia hỏa không biết tên kia. Những ngày này, người một mực lắm bầm muốn tìm ra hân không tiếc bất cứ giá nào giết hân." Lão Tam Nhiếp gia Nhiếp Nam Sơn, cười hắc hắc, "Người làm sao bỗng nhiên liền thay đổi thái độ, thừa nhận thân phận con rở của hân? Còn có, ở rở. . . Cũng là muốn dựa theo quy củ nữa? Ta nhưng không nhớ rõ, người kia ở tại Từ đường Nhiếp gia ta lập qua thể."

"Đúng vậy đúng vậy, không có tại Từ đường lập thể, không có làm theo nghi thức liền tuyệt đối không tính là con rở ở rở Nhiếp gia."

"Gia chủ, người cũng không thể vì để cho Nhiếp Thiên tham gia đại hội bốc thăm liền nhận thức tùy tiện một cái gia hỏa thù sâu như biển là con rở. Người phải biết, thể nhưng là hân hại Nhiếp Cần!"

"Dù cho ngài là gia chủ, cũng không thể không nhìn tộc quy cổ tình làm bậy?"

". . ."

Trong điện, mang theo hài đồng đến đều là tộc nhân trực hệ* chỉ thứ Nhiếp gia, nhao nhao ồn ào bắt mắt chỉ trích Nhiếp Đông Hải làm loạn.

*Trực hệ: theo ta nghĩ là quan hệ trực tiếp.

Tham gia đại hội bốc thăm nhiều thêm một hài tử liền mang ý nghĩa con của bọn hân có thể sẽ thiếu một phân cơ hội, bọn hân tự nhiên sẽ không vui.

Nếu là đối trước kia, Nhiếp Đông Hải không có bị thương nặng uy danh vẫn còn. Bọn hân có lẽ còn không dám như thế.

Nhưng hôm nay bọn họ cũng đều biết tình huống của Nhiếp Đông Hải. Cũng rõ ràng không cần quá lâu, cảnh giới của Nhiếp Đông Hải có thể không ngừng thụt lùi mà bị ép nhường ra vị trí gia chủ. Đương nhiên sẽ không tiếp tục cho hân mặt mũi.

Lão Nhị Nhiếp gia Nhiếp Bắc Xuyên ngồi ngay ngắn trên ghế bất động như chuông, trong điện ồn ào nhưng không có ý tứ muốn ngăn cản.

Ngay tại thời điểm tiếng nói chuyện ồn ào càng ngày càng nghiêm trọng, Liễu Nghiễn đến từ Lăng Vân Tông đột nhiên ho nhẹ một tiếng.

Tất cả âm thanh ồn ào lập tức im bật.

Lão Tam Nhiếp Nam Sơn nghĩ muốn chất vấn lần nữa cũng im miệng, sắc mặt ngưng nhìn về phía Liễu Nghiễn.

Khuôn mặt Liễu Nghiễn ôn nhuận như ngọc, thần sắc hơi động một chút. Nghiêm túc nhìn về phía Nhiếp Thiên bên cạnh Nhiếp Thiên, "Hân là. . . nhi tử của tiểu sư muội?"

Lúc nói chuyện, trong mắt Liễu Nghiễn lóe lên một tia đau đớn không dễ dàng phát hiện.

Lời vừa nói ra, mọi người Nhiếp gia mới đột nhiên nhớ tới. Nhiếp gia đời thứ hai thiên phú kinh người nhất Nhiếp Cần, sớm lúc tại mười tuổi liền tu luyện đến Luyện Khí tầng chín từ đó sớm được đón đến Lăng Vân Tông trở thành đệ tử Lăng Vân Tông.

Mà Liễu Nghiễn, chính là đại sư huynh của Nhiếp Căn.

"Bẩm tiên sinh, Nhiếp Thiên chính là ấu tử đáng thương của muội muội ta lưu lại." Nhiếp Thiên chán nản nói.

Liễu Nghiễn nhẹ nhàng gạt đầu, thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn chằm chằm Nhiếp Thiên, ôn thanh nói: "Lần này, ta vốn cầm năm dạng đồ chơi nhỏ đi ra nhưng ta cùng tiểu sư muội có giao tình. Vì Nhiếp Thiên ta liền tự mình làm chủ, đem Linh Khí khác nhau mà ta cất giấu cùng nhau lấy ra. Các người thấy thế nào?"

Hắn quay đầu nhìn về phía bên cạnh là Nhiếp Bắc Xuyên cùng Nhiếp Nam Sơn.

"Liễu tiên sinh đã mở miệng, chúng ta tự nhiên nghe lệnh." Nhiếp Bắc Xuyên vội nói.

Nhiếp Nam Sơn cũng mặt đầy vui mừng tranh thủ thời gian gạt đầu, luôn miệng nói: "Đều nghe Liễu tiên sinh."

Còn lại đám người đều có không dị nghị gì.

"Đã như vậy, vậy đại hội bốc thăm Nhiếp gia hiện tại liền bắt đầu đi." Liễu Nghiễn cũng không nói nhảm, vung tay lên từ bên trong ống tay áo tay trái bỗng nhiên bay ra bảy đạo Bảo Quang.

Bảy đạo Bảo Quang màu sắc khác nhau, đem đại điện Nhiếp gia chiếu sáng rạng rỡ một lúc.

Bảo Quang tản mát trên bàn đá trong đại điện hóa thành bảy kiện đồ vật lóng lánh. Phân biệt là một kiếm, một đao, một phiến* (一扇 ta hk hiểu là cái gì a. Là quạt???), một bộ bao tay, một cây trượng, một châu, một xương thú.

Tất cả già trẻ Nhiếp gia lúc bảy dạng Linh Khí rơi xuống đất đều chủ động đem không gian trong đại điện nhường ra, đám người đứng bao quanh bảy dạng đồ vật lại.

Trong nháy mắt ánh mắt mọi người tụ tập bên trên bảy kiện tinh mỹ Linh Khí, không còn nhìn Nhiếp Thiên một chút.

Nhiếp Đông Hải ba huynh đệ cũng đều tức khắc không ý thức đứng lên, thể nội của mình tản mát ra một cỗ linh lực ba động đến cảm giác bảy kiện Linh Khí thuộc tính cùng phẩm giai.

Nhiều tộc nhân Nhiếp gia cũng đều hai mắt tỏa ánh sáng, đồng dạng lấy Linh Lực thể nội cảm giác

Tím xanh đỏ lam, màu sắc linh quang bảo khí khác biệt. Luyện Khí Sĩ Nhiếp gia cảm giác được lực lượng bên trong bảy kiện Linh Khí liên nhau nhao.

"Cấp thấp Ngũ phẩm!"

Nhiếp Lan trừng lớn mắt, gắt gao nhìn hạt châu màu xanh kia sau khi Liễu Nghiễn lấy ra hô hấp đều có chút gấp rút.

"Lão thiên, thật sự là Ngũ phẩm?"

"Y theo lệ cũ, tất cả Linh Khí đều không phải là cấp thấp tam phẩm sao? Ngũ phẩm Linh Khí cho dù là cấp thấp cũng là giá trị phi phàm, chính là Lăng Vân Tông ban thưởng cho đệ tử chân chính, lần này. . ."

"Liễu tiên sinh hào phóng!" (thật ra là đại khí nhưng ta thay hào phóng a)

Linh Lực mọi người cảm giác hạt châu màu xanh kia bên trong giống như có từng tia từng tia Lôi Điện đang nhảy vọt lấp lóe, càng lộ ra bất phàm. Cũng làm cho tộc nhân Nhiếp gia đỏ mặt.

Lão nhị Nhiếp gia Nhiếp Bắc Xuyên, nhìn chằm chằm về phía hạt châu. Trong mắt lóe lên một đạo quang mang kỳ lạ.

Nhiếp Lan là con của hắn. Nhiếp Hoàng, dĩ nhiên chính là tôn nhi của hắn. Lúc Nhiếp Hoàng sinh ra sau đó không lâu, hắn liền lấy bí thuật lặng lẽ cảm giác thiên phú của Nhiếp Hoàng qua.

Hắn bởi vì cảnh giới không đủ còn ngoài dự định dùng một viên đan dược bất phàm, mới có bảy phần xác định Nhiếp Hoàng thân thể bên trong ẩn chứa thuộc tính Lôi Điện.

Mà hạt châu màu xanh cấp thấp Ngũ phẩm kia rõ ràng chính là một kiện ẩn chứa Lôi Điện cùng thuộc tính Nhiếp Hoàng tu luyện hoàn toàn giống nhau.

Tinh thần Nhiếp Bắc Xuyên khẽ nhúc nhích nhưng mặt hướng Liễu Nghiễn khom lưng nói cảm ơn: "Đa tạ Liễu tiên sinh hậu ái."

Đám người lấy lại tinh thần cũng sau Nhiếp Bắc Xuyên ồn ào cảm tạ Liễu Nghiễn xuất thủ xa xỉ.

Liễu Nghiễn khoát khoát tay, ra hiệu mọi người im lặng, sau đó nói: "Từ giờ trở đi, tất cả mọi người không được sử dụng Linh Lực thể nội để cảm giác, không được hỗn loạn khí tràng đồ vật. Hiện tại, hết thảy đều giao cho tám hài tử tự xem tạo hóa của bọn hắn."

"Đề tám hài tử vào sân!" Nhiếp Đông Hải trầm giọng nói.

"Đi thôi!" Nhiếp Thiên thăm thò phào nhẹ nhõm, rút cục buông lòng Nhiếp Thiên ra.

Lúc bấy dạng Linh Khí rơi xuống đất, Nhiếp Thiên bên cạnh nàng đã hai mắt tỏa ánh sáng không kịp chờ đợi nghĩ muốn xông vào trong. Nếu không có nàng nắm chặt cánh tay Nhiếp Thiên, chỉ sợ Nhiếp Thiên sẽ không để đám người nói xong sớm đã xông ra.

Giờ phút này, nàng vừa mới buông tay Nhiếp Thiên quả nhiên mở ra tư thế ôm lấy thiên địa "Đạp đạp" chạy ra trận tiến vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhiếp Gia Sử Thương Ác Liệt

Ngăn trước mặt Nhiếp Thiên là gã hài đồng thứ nhất, bị Nhiếp Thiên trùng kích lập tức bị đung ngã trên mặt đất.

Đứa bé kia, chính là Nhiếp Viễn cháu trai Nhiếp Nam Sơn, Nhiếp Viễn ngã xuống lập tức "oa oa" khóc lớn.

Nhiếp Thiên nhìn cũng không nhìn Nhiếp Viễn, thậm chí còn không có tránh ra trực tiếp vượt lên trên người Nhiếp Viễn. Chân phải lúc rơi xuống đất lại hoàn toàn một cước dẫm nát lên tay Nhiếp Viễn khiến Nhiếp Viễn phát ra tiếng khóc thê thảm.

Vừa mới an tĩnh lại Nhiếp Nam Sơn, còn có phụ thân của Nhiếp Viễn là Nhiếp Thu nhìn thấy lập tức đau lòng, sắc mặt cũng trở nên âm trầm xuống.

Chỉ là tham gia đại hội bốc thăm hài đồng, trong lúc cướp đoạt Linh Khí, cũng thường có va chạm phát sinh, Nhiếp Nam Sơn cùng Nhiếp Thu tuy trong lòng có bất mãn, nhưng đều nhẫn nhịn, cũng không lập tức phát tác.

- "Nhiên Thiên, cẩn thận một chút!" Nhiếp Thiên vội vàng hô to.

Nhưng Nhiếp Thiên tựa hồ không nghe thấy được Nhiếp Thiên kêu gọi, lướt qua Nhiếp Viễn, lập tức chạy về kiện Linh Khí cách hần gần nhất.

Trên đường, một hài đồng Nhiếp gia khác, cũng đôi mắt sáng lên nhìn về phía chiếc bao tay tỏa ra ánh sáng màu đỏ mờ mịt đó. Đứa bé kia thò tay ra, dần dần vươn tới cái bao đó, đầu ngón tay cũng dần phóng xuất ra một tia hồng mỏng, rõ ràng thuộc tính đứa bé kia tu luyện, cùng song linh lực ẩn chứa trong cái bao tay là hoàn toàn nhất trí.

- "Đó là Lượng nhi phúc trạch" Nhiếp gia một gã tộc nhân hệ thứ thần sắc rung động lúc này kích động lên.

Liễu Nghiễm cùng tất cả tộc nhân Nhiếp gia đều liếc nhìn ra, bao tay phát ra ánh sáng màu đỏ đó rõ ràng chính là đồ vật Nhiếp Lượng cần.

Liễu Nghiễm khẽ gật đầu, thăm nghĩ "Hỏa thuộc tính..."

Giờ phút này tất cả mọi người chú ý tới, Nhiếp Lượng vươn bàn tay nhỏ bé, chiến chiến nguy nguy (mịk cũng không hiểu nổi nữa nên để nguyên conv, ai hiểu dịch hộ mịk cái...) sắp bắt lấy cái bao tay kia.

Nhưng vào lúc này, Nhiếp Thiên một đường chạy trốn đến, tại thời điểm Nhiếp Lượng muốn bắt được cái bao tay kia dùng trùng kích chỉ lực, lập tức đem Nhiếp Lượng đung ngã trên mặt đất.

Còn chưa chờ Nhiếp Lượng mờ mịt khóc ra tiếng, Nhiếp Thiên đã cầm lấy cái bao tay kia khoa trương cười to ha ha.

Lúc Nhiếp Thiên thoải mái cười to, Nhiếp Lượng rốt cuộc phản ứng kịp bắt đầu khóc lớn tiếng "oa oa! Của ta, của ta..."

Nhiếp Thiên trên mặt đắc ý, cùng vui sướng cười, cùng Nhiếp Lượng kinh hoàng khóc, tạo thành chèn lệch cực kỳ rõ ràng.

__ "Vô liêm sỉ!" phụ thân của Nhiếp Lượng, Nhiếp gia chi thứ cao thủ, Nhiếp Vệ, sầm mặt lại, trước chửi nhỏ một tiếng, về sau nhìn không được trầm giọng nói: "cái bao tay kia cùng Nhiếp Thiên tu luyện thuộc tính không hợp, trên người Nhiếp Thiên không có một tia sóng linh lực cùng linh khí tương hợp, hần cướp đoạt cái Linh Khí kia có lợi ích gì chứ?"

Lăng Vân tông Liễu Nghiễm, nhìn Nhiếp Thiên cường hăng cướp đi bao tay sắp tới tay Nhiếp Lượng, cũng là vẻ mặt tươi cười.

Liễu Nghiễm tức cười nhìn đang muốn mở miệng an ủi hai câu, lại phát hiện Nhiếp Thiên sau khi cướp đi bao tay, cười xong, lại muốn xông về một kiện Linh Khí gần đó.

Khi Nhiếp Lượng vẫn còn đang ngồi gào khóc Nhiếp Thiên nhìn cái bao tay màu đỏ trên tay, laaij nhanh chóng phóng tới thanh đoản kiếm màu xanh nhạt khác.

Lúc này một cái hài đồng Nhiếp gia khác trên mặt che kín nụ cười đã đem cái thanh đoản kiếm kia cầm chặt. Ngay khi hắn cầm chặt thanh đoản kiếm màu xanh da trời quang mang xanh tràn đầy theo tiếp xúc với hân bỗng nhiên lập lóe tiến vào da thịt. Hắn nhếch môi thần sắc vui thích đang muốn dùng tiếng cười để biểu đạt nội tâm vui thích của mình. Nhiếp Thiên đã nhuỵu gió lao đến. Nhiếp Thiên rõ ràng cường tráng hơn nhiều đoạt lấy đoản kiếm màu xanh trong tay kỳ thủ, nắm chặt trong tay cười ha ha.

Linh Khí rời tay hài đồng sừng sốt một chút, về sau ý đồ đem đoản kiếm trong tay Nhiếp Thiên cầm về, lại bị Nhiếp Thiên dùng vai đẩy ngã.

“Oa Oa!”

Lại là tiếng khóc của một đứa bé, trong Nghị sự điện vang lên phi thường chói tai.

“Làm càn! Cái tiểu hồn trưởng này quá làm càn!” Một tộc nhân chỉ thứ Nhiếp gia khác, dựng râu trừng mắt, tức giận hận không thể vọt vào trận đấu.

Nhiếp Thiên cướp thanh nghiến, căn bản không để ý đến hắn, coi bên cạnh như không người mà đâm tới trong khoảng thời gian ngắn đã đem tất cả đồ vật dư còn lại đoạt tới: đao, phiến, xương thú, mộc trượng, hạt châu đều cướp đến trên tay.

Rất nhiều tộc nhân tham gia đại hội bốc thăm giờ phút này đều liú lười, dùng ánh mắt như xem yêu ma quái dị mà nhìn Nhiếp Thiên.

Sáu cái hài đồng khác khóc oa oa, còn có tiếng cha chú bọn hắn nhắc nhở người liền tiếp nối nhau trong đại sảnh ồn ào không thôi.

Đem bảy cái bảy cái linh khí cướp đến toàn bộ, hai tay Nhiếp Thiên đã không ôm được, vì vậy đem bảy cái linh khí chất thành một đống, ngồi xổm ở kia đem từng kiện linh khí vút ve, cười haha, trong mắt đều là thỏa mãn đắc ý.

Nhưng mà tất cả mọi người thấy rõ, bàn tay mập mạp của hắn cùng bảy kiện linh khí kia tiếp xúc cũng không khiến cho bất kỳ kiện linh khí nào biến hóa. Ý vị này, bảy kiện linh khí hắn cướp đoạt kia kỳ thật không có cùng thuộc tính tu luyện với hắn.

Hắn can bản chính là tùy ý phá hư quy tắc!

Bảy đứa trẻ bị cướp đoạt Linh bảo, giờ phút này ngồi khóc sụt sướt, đều một cách tự nhiên mà tụ tập đến bên cạnh Nhiếp Thiên, mắt lom lom nhìn hắn và linh bảo có thuộc tính tương hợp với mình khiến bọn hắn cảm nhận được thoải mái từ linh bảo, ý đồ muốn đem linh bảo cướp về.

“Ta đây, toàn bộ là của ta đây....” Nhiếp Thiên xoay người lại, một bên giương nanh vuốt, một bên y y nha nha rêu rao lên.

Nhiếp Hoàng tham lam nhìn hạt châu màu xanh từng bước tới gần, muốn lướt qua Nhiếp Thiên đem hạt châu giành lại.

“Phanh!”

Nhiếp Thiên vùng vẫy, quả đấm mập mạp không khách khí vùng lên đập vào mặt Nhiếp Hoàng. Nhiếp Hoàng bị đánh dật bịch mông xuống đất, âm thanh khóc càng lúc lớn hơn.

Còn lại năm hài đồng xung quanh nhìn Nhiếp Thiên như hồn thể ma vương đều lộ ra ý sợ hãi, nguyên một đám vây xung quanh Nhiếp Thiên mắt chăm chăm nhìn về những cái linh bảo của bọn hắn, nhưng không ai dám hành động đi đoạt đồ.

“Quá càn rồi! Ta xem nhiều lần đại hội gia tộc bốc thăm như vậy, chưa bao giờ thấy hài tử nào bá đạo càn rỡ như vậy.”

“Cái tiểu hồn tử này! Bảy cái kiện linh bảo, không có cái nào cùng thuộc tính tu luyện với hắn, hừm lại một cái cũng không buông tha, toàn bộ đều phải chiếm lấy! Tại Nhiếp gia chúng ta từ trước tới nay chưa từng có sự kiện nào ác liệt như vậy!”

“Huynh đệ trong tộc, muốn hữu ái hỗ trợ lẫn nhau, không có khả năng ăn mảnh! Hắn không tốt, hắn chẳng những muốn ăn thịt thậm chí ngay cả nước canh cũng không cho người khác uống một ngụm! Quả thực coi trời bằng vung, một điểm quy củ cũng không hiểu.”

Nhiếp Bắc Xuyên cùng Nhiếp Nam Sơn nghe tiếng chửi bậy cùng tiếng khóc trong điện, sắc mặt âm trầm như nước.

Nhiếp Thiên đứng ở cửa ra vào, nhìn Nhiếp Thiên đắc ý cười to, thần sắc sốt ruột thăm hận Nhiếp Thiên quá mức làm bậy, đem toàn bộ tộc nhân Nhiếp gia đắc tội.

Nàng mồ hôi nhễ nhại nhìn về phụ thân Nhiếp Đông Hải, đã thấy Nhiếp Đông Hải mặt mũi tràn đầy cười khổ, cũng là đau đầu lung tung không thôi, giống như không biết nên làm thế nào thì kết cục mới tốt.

“Cái kia...”

Liễu Nghiễm nhìn hồi lâu, nhẹ giọng mở miệng trong điện ồn ào nghe thấy cũng yên tĩnh lại.

Phản đông tộc nhân Nhiếp gia mặt mũi tràn đầy tức giận, ánh mắt theo trên người Nhiếp Thiên không rời, cũng dần dần chuyển đến trên người Liễu Nghiễm.

Liễu Nghiễm ho nhẹ một tiếng, cười nhìn qua mọi người nói: “Tiểu hài tử chơi đùa,... Xem như thú vị. Còn bảy món đồ chơi kia, theo ta thấy, Nhiếp

Thiên tự nhiên không thể độc chiếm . Như vậy đi ,lại để cho Nhiếp Thiên giữ lại một món , còn lại trả cho những hài tử kia là được, việc này như vậy bỏ qua , các người thấy thế nào?”

“Liễu tiên sinh nói như thế nào chính là thế ấy đi, chúng ta làm theo là được .”Nhiếp Đông Hải thấy hân khí độ hòa nhã như vậy , thậm chí một hơi nhẹ nhõm ,

ội vàng nói tiếp : “Nhiếp Thiên , người không được hồ lai , những cái đồ vật kia , người chỉ có thể chọn một cái ! Còn lại kia là của caca đệ đệ người , về sau quyết không thể hồ nháo làm vậy!”

“Các người thì sao?” Liễu Nghiễm nhìn về những tộc nhân Nhiếp gia còn lại.

Dưới cái nhìn soi mói của hân , những người tộc nhân kia lúc trước kêu la , không ngừng trừng mắt Nhiếp Thiên cũng không có cách nào khác , toàn bộ nói rõ mặc hân an bài.

“Như vậy cũng tốt .” Liễu Nghiễm cười nhẹ gật đầu , thâm ý sâu sắc liếc nhìn Nhiếp Thiên , ôn thanh nói : “Tốt rồi , nghe lời Liễu bá bá nói ... , người tùy ý cần kiện linh khí yêu thích , còn lại những cái kia đưa cho kia ca ca đệ đệ người.”

Nhiếp Thiên biểu môi, gương mặt không tình nguyện , lặng lẽ nhìn về phía Nhiếp Thiên.

Nhiếp thiên hung hăng trừng mắt nhìn hân một cái : “Còn dám lán xằng bậy , xem chốc nữa ta như thế nào thu thập người!”

Nhiếp Thiên rút đầu một cái giống như chỉ sợ một người Nhiếp Thiên , cũng không quay đầu nhìn nhiều tiện tay bỏ vào trong đồng linh bảo sờ soạn một hồi , liền lấy một khối xương thú trong đó , thân thể liền tránh ra.

Cái tư thế không sao cả kia , để cho mọi người đột nhiên ý thức được , hân đối với bảy kiện linh bảo kia tựa hồ cũng là không quá coi trọng.

Hân tựa hồ... chỉ là hưởng thụ quá trình cướp đoạt đồ của mọi người.

Hân đang cảm lấy , chính là xương thú phẩm gia thấp nhất, phần đông tộc nhân Nhiếp gia nhãn tình đều sáng lên, trong nội tâm cười nhạo hân ngu dại , đồng thời về mặt âm trầm cũng thoáng giãn ra.

“Ồ oa!” Ngay khi thân thể hân vừa dời khỏi , đám hài đồng Nhiếp gia đã sớm không kiềm nén được , rớt cục cũng dám cùng nhau tiến lên , đi cướp lấy món linh bảo mình đã sớm để ý trước .

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Liễu Nghiễm Hoang Mang

Sau giờ Ngọ (12 giờ trưa).

Nhiếp Thiên trong lòng một trận bức tức, mắt thấy Nhiếp Thiên ăn uống no đủ thật say, chỉ có thể cam lòng ngừng lại.

Nhiếp Thiên từ bốc thăm đại hội mang về mmotoj cái khối xương thú kia, vẫn bị hân thủy chung cảm ở lòng bàn tay, nhưng Nhiếp Thiên không phát hiện Nhiếp Thiên cùng khối xương thú kia có bbaats kyg dấu hiệu cảm ứng linh khí nào.

“Thật là đồ đàn ,đã đoạt nhiều linh bảo đẳng cấp cao như vậy , cuối cùng cũng không biết lựa chọn lấy một cái tốt..”Nhiếp Thiên nhỏ giọng thầm thì.

“Không có tác dụng đâu, cho dù hân cảm viên hạt châu phẩm chất cao nhất , đối với hân cũng không có tác dụng gì.Bảy cái dạng linh bảo kia cũng không có cái nào phù hợp với hân, lần này để hân tham gia đại hội bốc thăm , tra đã sớm biết sẽ không có thu hoạch gì.”cũng lúc đó, âm thanh Nhiếp Đông Hải vang theo từ ngoài cửa vào.

“Phụ thân , Liễu tiên sinh.”Nhiếp Thiên quay đầu nhìn lại , phát hiện Nhiếp Đông Hải cùng Liễu Nghiễm của Lăng Vân Tông cùng nhau đi tới.

Nhiếp Đông Hải yêu thương nhìn thoáng qua Nhiếp Thiên đang ngủ say chống vó lên trời, than khẽ , sắc mặt chán nản nói : “Trước đó vài ngày ta đã lặng lẽ thử qua muốn xác định thuộc tính linh khí trong cơ thể của đứa nhỏ này , nhưng mà...”

Dừng lại một chút , hân tiếp tục nói : “Có lẽ ta cảnh giới chưa đủ , ở trên người hân ta không có cảm giác được bất kỳ dao động nào của linh lực. Khi đó ta biết rõ , hân dù có tham gia đại hội bốc thăm của gia tộc , chỉ sợ cũng không hi vọng có thu hoạch gì.”

“Cũng bởi vì hiểu rõ điểm này , ta mới không cố gắng để cho hân tham gia đại hội bốc thăm.”

Nhiếp Thiên giật mình , có chút mờ mịt nói ra : “Thế nhưng về sau ta khẩn cầu , phụ thân gia không phải là...”

Nhiếp Đông Hải cười khổ: “Trong nội tâm ta vẫn có chút không cam lòng, chắc là vẫn còn chút hi vọng xa vời phát sinh kỳ tích. Hôm nay đến xem, là ta nghĩ nhiều rồi.”

“Đều tạ ta.” Nhiếp Thiên tự trách. Giờ khắc này, nàng mới biết được Nhiếp Đông Hải cùng nàng đồng dạng giống nhau đều yêu thương Nhiếp Thiên, rốt cuộc nàng cũng minh bạch Nhiếp Đông Hải vì có thể tranh thủ một tia cơ hội như vậy cho Nhiếp Thiên, tình nguyện cùng Nhiếp gia một lần nữa phát sinh xung đột. Cho dù hẳn biết rõ cố gắng của hẳn có thể là không có thu hoạch gì.

“Đề ta nhìn kỹ một chút đi.” Liễu Nghiễm nói chuyện, đã đi đến bên bệ của sở, hướng Nhiếp Thiên đang ngủ ra tay rò xét. Hơi nước trắng mịn mờ tăng sáng theo bàn tay Liễu Nghiễm tản ra, ánh sáng ôn nhuận lồng lầy, khiến cho tay kia của hẳn nhìn giống như bạch ngọc.

Cái tay của Liễu Nghiễm nhẹ nhàng đặt tại phần bụng của Nhiếp Thiên, hẳn hip mắt thần sắc chăm chú, linh lực như sợi tóc từ lòng bàn tay theo bụng dưới Nhiếp Thiên, bắt đầu chậm chạp thăm thấu tử chi bách cốt của Nhiếp Thiên.

Nhiếp Thiên trong lúc ngủ say giống như có chút toái mái, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp hiện ra vui vẻ hưởng thụ, lại vẫn phát tiếng ngáy phảng phất như đang trong một giấc mộng đẹp. Ánh sáng bạch quang mờ mịn ôn nhuận, chậm rãi nổi lên dưới da thịt Nhiếp Thiên, để cho Nhiếp Thiên dưới ánh đèn dịu rọi như búp bê.

Nhưng mà Nhiếp Đông Hải và Nhiếp Thiên nhìn qua Nhiếp Thiên lúc này lại mặt ủ mày chau.

Bọn hẳn rất rõ những ngọc thạch giống như ánh sáng kia, đều là linh lực của Liễu Nghiễm.

Những linh lực kia, trong cơ thể Nhiếp Thiên du đãng một vòng, cũng không có dẫn phát ra những biến hóa khác, như vậy có nghĩa trong cơ thể Nhiếp Thiên cũng không có chứa bất kỳ loại linh lực nào khác.

Một lúc sau Liễu Nghiễm thu tay lại, quay người hướng phía Nhiếp Đông Hải lắc đầu.

Nhiếp Đông Hải cùng Nhiếp Thiên đều lộ ra thần sắc thất vọng.

“Lẽ ra không nên như thế, tư chất Tiểu sư muội ta biết, không đơn thuần tại Hắc Vân Thanh, mà ngay cả tại Lăng Vân Tông chúng ta, thiên phú của nàng cũng là nổi bật nhất đấy. Cho dù là cùng người phạm nhân không thiên phú kết hợp, con của nàng cũng sẽ kế thừa một phần thiên phú của nàng, sẽ không thể là cái dạng này.” Liễu Nghiễm gương mặt hoang mang: “Ta đã tỉ mỉ tìm kiếm một lượt trong cơ thể Nhiếp Thiên lấy linh lực cảm giác cũng không phát hiện một tia linh khí.”

“Ai....” Nhiếp Đông Hải thở dài một tiếng, thần sắc thất lạc.

“Bất quá” Liễu Nghiễm lời nói xoay chuyển, cau mày nói: “Nhiếp Thiên huyết khí lại vô cùng tràn đầy, tại đại hội bốc thăm ta đã nhìn ra, so với hài tử cùng lứa tuổi hẳn cường tráng hữu lực hơn nhiều. Huyết nhục của hẳn cùng gân cốt rất dẻo dai nếu như không sử dụng nguyên tố linh lực, đơn thuần so đấu lực lượng, hẳn trong thể hệ này của Nhiếp gia chỉ sợ không ai bằng.”

“Cái này có gì hữu dụng đâu?” Nhiếp Thiên mặt mũi tràn đầy đáng chất nói: “Những cái kia.... hài tử trong cơ thể có thuộc tính linh lực đặc thù có thể tu luyện pháp quyết linh lực phù hợp với thuộc tính cơ thể, một đám bọn hẳn sẽ tiến triển mạnh mẽ sớm đặt trụ cột. Cũng chỉ có hài tử như vậy mới có hi vọng tại lúc mười lăm tuổi tu luyện tới Luyện Khí tầng chín, do đó đạt được ưu ái của Lăng Vân Tông các người.”

“Nhưng Nhiếp Thiên như vậy, không có biểu hiện thuộc tính tu luyện rõ ràng, tốc độ tu luyện của hẳn tự nhiên sẽ chậm hơn rất nhiều. Cũng vì như vậy, khi hẳn mười lăm tuổi, cơ hồ là không có cơ hội bước vào Luyện Khí tầng chín. Cửa lớn Lăng Vân Tông đối với hẳn sẽ đóng cửa vĩnh viễn, không cách nào tiến vào tu luyện tại Lăng Vân Tông các người, nhân sinh của hẳn sẽ mãi giới hạn tại Nhiếp gia chúng ta.”

Liễu Nghiễm đi đến bên người Nhiếp Đông Hải, an ủi mà vỗ bờ vai hẳn, ngữ điệu thâm trầm nói: “Không nhập Lăng Vân Tông cũng không phải chuyện xấu, anh tài Lăng Vân Tông chúng ta trên đường chết non có khối người. Muốn lên đến đỉnh cao của đỉnh cao, từng bước đều là hiểm cảnh hung địa, có thể vượt qua được chứng chính là người có được đại vận khí.”

“Như Nhiếp Thiên như vậy, cả đời vượt qua bình an chưa chắc là chuyện không may mắn.”

Liễu Nghiễm nói điều này lại để cho Nhiếp Đông Hải nhớ tới con gái Nhiếp Cẩm đã chết, trong lòng của hẳn chua xót, lập tức im lặng.

“Chuyện bên này xong rồi, ta đây cũng phải trở về Lăng Vân Tông rồi. Tiểu sư muội lúc trên núi đều là ta thay sư phụ chỉ đạo, ta cực kỳ coi trọng, yêu thích tiểu sư muội đấy. Lão ca người củ yên tâm, cái người hại nàng kia, ta sẽ luôn để trong lòng, cũng sẽ đi tìm, nếu có tin tức nhất định sẽ thông báo cho người.”

Nói xong, Liễu Nghiễm lại vỗ nhẹ vai Nhiếp Đông Hải, lúc này mới nhẹ bước li khai.

“Đa tạ tiên sinh ưu ái.” Nhiếp Đông Hải nói lời cảm tạ.

“Cảm ơn Liễu tiên sinh.” Nhiếp Thiên cũng vội vàng nói.

Hai người vốn muốn đưa tiễn, khi ra đến cửa mới phát hiện Liễu Nghiễm đi thật nhanh, thoáng cái đã mất tung tích.

“Liễu Nghiễm đối đãi chúng ta không tệ.” Nhiếp Đông Hải trầm ngâm trong chốc lát, nhũu mày nói : “Hôm nay nếu như không phải Liễu tiên sinh ở đây ...những người kia ... tộc nhân ...Chỉ sợ sẽ đối với Nhiếp Thiên không từ bỏ ý đồ.”

“Ta cùng Tiểu Thiên sau khi rời đi những người kia có phải hay không?” Nhiếp Thiên oán hận nói.

Nhiếp Đông Hải chậm rãi gật đầu : “Tự nhiên là phải nháo một trận mới yên. Cả đám đều cần không buông Nhiếp Thiên không phải con cháu trực hệ Nhiếp gia làm có , nói hấn tại đại hội bắt thăm làm ầu ta nên trừng trị . Cũng may Liễu tiên sinh hỗ trợ chuyện, nếu không chính ta cũng không đối phó nổi.”

“Đáng tiếc Liễu tiên sinh , về sau cũng không thường tới .” Nhiếp Thiên thở rài nói.

“Chỉ cần ta còn là gia chủ Nhiếp gia , nhất định sẽ không cho phép bọn chúng làm càn!” Nhiếp Đông Hải khẽ nói.

“Chỉ sợ phụ thân ngồi ở vị trí kia , cũng không thể ngồi được qua lâu nữa.” Nhiếp Thiên cười khổ.

“Có thể ngồi nhiều một ngày ta liền ngồi nhiều một ngày , ta càng muốn vì ngươi còn có Nhiếp Cẩm lấy lại công đạo đấy!” Nhiếp Đông Hải thần sắc kiên nghị để lại những lời này , cũng là rời đi.

Nhìn qua hấn ,anh hùng tuổi đã xế chiều , Nhiếp Thiên sắc mặt buồn bã , tựa lưng trước cửa ngồi ngẩn người.

Trong phòng , Nhiếp Thiên vẫn ngủ say những linh lực mông quang Liễu Nghiễm lưu lại trên người thật lâu chưa tán đi. Da thịt hấn mỗi một lả run rẩy , những cái linh quang kia , sẽ trở nên âm đậm vài phần giống như bị huyết thịt tham lam hấp thu luyện hóa. Những điều này , dù là Liễu Nghiễm hay là Nhiếp Đông Hải, Nhiếp Thiên , đều là hoàn toàn không biết gì cả .

Ngày thường Nhiếp Thiên chỉ ngủ trưa nửa canh giờ, Nhưng hôm nay ,hấn lại khác thường ngủ trọn vẹn hai canh giờ, thẳng đến khi người hấn không còn một tia linh lực quang mang , hấn mới toàn thân thư thái tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chiến Tích Bất Bại

Thời gian như nước, thoáng qua chín năm.

Sáng sớm mặt trời mới mọc, phần đông tiểu bối Nhiếp gia tụ tại quảng trường , hoặc khoanh chân tĩnh tọa phun ra nút vào như có như không linh khí thiên địa , hoặc là luyện tập những quyền cước đánh bóng tài nghệ chiến đấu.

Tại một góc quảng trường rộng lớn, một đám hải tử Nhiếp gia tầm mười tuổi nắm chặt nắm đấm, nguyên một đám căm hận nhìn về con đường bằng đá phía đông.

“Hấn chỉ là luyện khí sư tam tầng cảnh giới, ta cũng không tin hấn có thể luôn thắng! Ngày hôm qua , ta vừa mới lần nữa đột phá, hôm nay muốn hảo hảo giáo huấn hấn một chút!” Chín năm đi qua Nhiếp Hoàng mười tuổi, dựa theo lần bốc thăm đó trên đại hội lấy được hạt châu, đã thành công tu luyện đến Luyện khí tầng thứ sáu, thời điểm hấn ở đây nghiêng rằng nghiêng lợi, đầu ngón tay trái điểm một chút điện quang lập lòe.

“Hoàng ca, hấn ta biết ngươi một lần nữa đột phá, hôm nay không dám đến nữa rồi chứ?” Nhiếp Viễn nói.

“Không hấn nhất định sẽ tới ,ta hiểu rõ hấn!” Nhiếp Hoàng lắc đầu.

Trong sân rộng , khách khanh (*) Nhiếp gia Ngô Đào , còn có những người kia .. thiếu nam thiếu nữ Nhiếp gia mười bốn mười lăm tuổi , tu luyện ngoài sân, con mắt thỉnh thoảng mà liếc về hướng tây , trên mặt đều là biểu lộ hứng thú dào dạt.

(*: người bên ngoài không thuộc tộc có thực lực tốt được mời về tộc làm trưởng lão hướng các quyền lợi và phải đóng góp cho tộc , không được tham gia các quyết định quan trọng trong tộc)

“Nhiếp Viễn , ngươi vừa mới đang nói ta không dám tới sao?”

Nhưng vào lúc này , một cái âm đông trung khí mười phần , theo con đường bằng đá dài hẹp phía đông truyền đến, Nhiếp Thiên người kia rõ ràng so cùng hải tử cùng tuổi cao hơn rất nhiều, chậm rãi hiện ra.

“Đến rồi”

“Biết rõ Nhiếp Hoàng vừa mới bước vào luyện khí tầng thứ sáu, hấn lại vẫn dám đến , lá gan không nhỏ ah!”

“Thú vị!”

Phản đông thiếu nam thiếu nữ tuổi hơi lớn Nhiếp gia , vừa nghe cái thanh âm quen thuộc kia vang lên, đều là thần sắc phấn chấn.

Mấy tên đang tu luyện đều rì rì đứng lên, long hành hổ bộ luyện quyền , cũng bỗng dừng lại từng đạo ánh mắt đều ngay ngắn hướng tụ lại tại trên người Nhiếp Thiên.

Trong mắt bọn họ , Nhiếp Thiên là thứ dị loại.

Chín năm rồi , từ khi đại hội bốc thăm chấm dứt, cho đến ngày nay Nhiếp Thiên cũng không có thể hiện ra đặc thù thuộc tính tu luyện, hẳn lấy được khối xương thú kia , cũng không có cùng hân linh lực cộng minh

Cũng là như thế , Nhiếp Hoàng , Nhiếp Viễn bọn họ tự thân xác định được thuộc tính linh lực ngược lại đi tu luyện linh quyết đặc biệt , ý vào bọn hân trên đại hội bốc thăm có được linh khí, nguyên một đám tốc độ tu luyện tiến triển tấn cấp tùy thời mãnh liệt. Mà Nhiếp Thiên vẫn còn đang tu luyện Luyện Khí Quyết cơ bản nhất .

Nhiếp Thiên tu luyện tiến cảnh chậm rãi lại để cho tất cả mọi người nói xấu sau lưng, cũng làm cho gia chủ Nhiếp Đông Hải , còn có Nhiếp Thiên vô kế khả thi.

Nhưng mà khiến cho người ta kinh ngạc chính là , Nhiếp Thiên thân thể lại càng ngày càng cường tráng. Điều này khiến hân và hài tử cùng tuổi lúc chiến đấu , cũng không vì Luyện Khí cảnh giới thấp kém mà rơi xuống thế hạ phong.

Trái lại , chín năm qua , tất cả các bạn cùng trang lứa chiến đấu với Nhiếp Thiên đều dùng thảm bại để hình dung.

Nhiếp Thiên đến nay vẫn bảo trì chiến tích bất bại.

Sở dĩ bọn hân chú ý đến Nhiếp Thiên chiến đấu , đều là muốn biết ưu thế thân thể cường đại sẽ khi nào biến mất.

Nhiếp Hoàng , mới vừa hôm qua mới bước vào Luyện Khí tầng thứ sáu cảnh giới, linh lực trong cơ thể ẩn chứa sức mạnh lôi điện bọn hân trên cơ bản cho rằng kỷ lục Nhiếp Thiên bất bại , sẽ vào trận đấu hôm nay chấm dứt.

Cho nên bọn hân đều đang âm thầm mong đợi trận đấu này.

“Nhiếp Viễn , vừa nãy là ngươi đang giấu cột ta đứng không? Nếu không , hai người chúng ta trước luyện tập một chút?” Nhiếp Thiên đi lên trước , mắt liếc Nhiếp Viễn dẫn đầu mở miệng khiêu khích.

Nhiếp Viễn tu luyện tới Luyện Khí tầng thứ năm, dưới cái nhìn soi mói của Nhiếp Viễn , rõ ràng có chút khiếp đảm .

Nhiếp Viễn theo bản năng lui lại hai bước , mạnh miệng nói : “Nhiếp Thiên , ngươi hôm nay là đối thủ của Hoàng ca, nếu như ngươi và Hoàng ca đánh qua còn có thể đứng , ta liền cùng ngươi chơi chơi.”

“Không biết xấu hổ.” Nhiếp U nhỏ giọng thầm thì.

“Cũng tốt.” Nhiếp Thiên chẳng hề để ý , khinh thường nói: “Cùng ngươi đánh ta thật không cần đem hết toàn lực.”

“Ngươi!” Nhiếp Viễn vẻ mặt nộ khí .

“Các người tránh ra hết !” Nhiếp Hoàng la hét một tiếng , ra hiệu cho những hài tử khác cách xa một chút, vừa nói chuyện tay phải hân ra một quả đấm quang điện màu xanh liti(nguyên văn “màu xanh “ nhe mọi người)

Nhiếp Hoàng bên cạnh những người kia hài tử Nhiếp gia, nghe vậy đều vội lui về phía sau đem một khu vực vây lại xung quanh hân và Nhiếp Thiên.

Trong sân rộng Ngô Đào , còn có những thiếu niên Nhiếp gia lứa tuổi lớn hơn , nhìn không khí chiến đấu căng thẳng đều cười hi hi một bên tụ tập lại trò chuyện với nhau.

Trên điện đá của một tòa điện cao lớn ,Nhiếp Đông Hải, đứng ở bệ cửa sổ hai tay vịn thạch bích , ở trên cao quan sát quảng trường.

Chín năm qua , Nhiếp Đông Hải lợi dụng quyền lợi Nhiếp gia Chi Chủ nghĩ hết mọi biện pháp muốn tìm được người nam nhân hại Nhiếp Cẩm

Đáng tiếc đến nay hân cũng không có bất luận tin tức gì về người nam nhân kia. Người nam nhân đó như bỗng nhiên xuất hiện rồi bỗng nhiên biến mất . Hân duy nhất lưu lại chỉ có Nhiếp Thiên đang đứng trên quảng trường sắp sửa cùng Nhiếp Hoàng chiến đấu kia.

Thân thể Nhiếp Đông Hải , thì ngày càng tệ ,hân đã từng cao lớn uy mãnh giờ đã gầy khô như que củi. Là người có nhãn quang chỉ cần nhìn xem hân sẽ biết rõ hân chỉ sợ sống không còn được bao lâu.

Trên đài cao, nhìn xem Nhiếp Thiên cùng những người kia hài đồng cùng tuổi chiến đấu , nhìn xem Nhiếp Thiên lần lượt chiến thắng hân đã không đếm được có bao nhiêu niềm vui thú . Nhưng hân đồng dạng cũng minh bạch ,chỉ ý vào thân thể Nhiếp Thiên cường tráng cuối cùng cũng có một ngày sẽ bại. Hân còn biết , một khi Nhiếp Thiên bắt đầu bại thì cái ưu thế thân thể cường tráng kia cũng sẽ không còn nữa. Về sau sự chênh lệch của Nhiếp Thiên

cùng những hài tử kia cũng sẽ theo sự tiến cấp của chúng mà tăng dần lên khoảng cách sẽ ngày càng lớn.

“Sẽ là hôm nay sao...?” Nhiếp Đông Hải tự lẩm bẩm.

“Xuy xuy!”

Một tiếng dị hưởng, theo cùng đó trên quảng trường điện quang lóe lên Nhiếp Hoàng vùng quyền ra nắm đấm hét lớn một tiếng, hấn bỗng nhiên xông về phía Nhiếp Thiên.

“A..., là so với trước kia tấn cấp hơn có chút.” Nhiếp Thiên hé miệng đánh mắt nhĩ về phía Nhiếp Hoàng cường thế tấn công cười cười, vậy mà không có một chút ý tứ nào tránh né.

Nhiếp Thiên đưa tay về phía trước, cựa mạnh bước lên một bước, nhìn Nhiếp Hoàng so ra nắm đấm cũng lớn hơn, hung hăng đánh tới cùng tay phải Nhiếp Hoàng va chạm.

“Bành!”

Hai quyền va chạm nhau, nhất thời phản trở lại Nhiếp Hoàng thế xông lên cũng lập tức ngừng. Nhiếp Thiên lui về phía sau hai bước, nhe răng mà loạn choạng nắm đấm, điện quang liti theo cánh tay hấn lác lư, truyền lên nắm tay hấn tung tóe ra.

Phản đông người vậy xem ngưng thần quan sát, phát hiện mặt sau quyền (mu bàn tay) rõ ràng có dấu vết cháy đen.

“Luyện Khí tầng thứ sáu, nhìn thì như cùng tầng năm chỉ khác nhau một cánh giới, nhưng trên thực tế bản chất chúng khác nhau. Tầng sáu đã có thể để cho linh lực li khai ra ngoài, mà linh lực kia có thể thâm thấu cơ thể đối phương.”

Đệ tử chi thứ Nhiếp gia Nhiếp Nhân, năm nay 14 tuổi đã tu luyện tới Luyện Khí tầng thứ tám, thật sâu nhìn về Nhiếp Thiên lắc đầu tiếp tục nói “mỗi lần quyền thủ va chạm, Nhiếp Hoàng đều có thể đem linh lực ẩn chứa lõi điện trong cơ thể ở lại trong cơ thể Nhiếp Thiên, Lõi điện tích tụ sẽ làm huyết nhục của hấn tê liệt làm cho toàn thân hấn đau nhức buốt hấn phải chia nhỏ một bộ phận linh lực đi chống cự lại lõi điện trong cơ thể ăn mòn.”

“Tiếp tục như vậy không cần quá lâu hấn liền đánh mất sức chiến đấu mặc kệ Nhiếp Hoàng khi dễ.”

“Dùng luyện khí tầng thứ ba đấu với tầng sáu, còn muốn mạnh mẽ cứng đối cứng thật sự là mất trí rồi.”

Khánh khanh Nhiếp gia Ngô Đào nhẹ nhàng gật đầu, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn qua Nhiếp Nhân thoáng suy nghĩ là một người có tiền đồ, sau đó tiếp tục nói: “Nhiếp Thiên ý vào thân thể cường tráng những năm nay chiến đấu hấn đã sớm quen lấy cứng chọi cứng, hấn trước kia xác thực chưa từng ăn qua thiệt thòi lớn như vậy. Nhưng hấn cũng không biết Luyện Khí tầng thứ sáu linh lực ly khai thân thể là như thế nào, hấn hôm nay tất nhiên sẽ ăn thiệt thòi, lịch sử bất bại của hấn vậy cũng sẽ trong lần chiến đấu này bị phá bỏ.”

“Nói trắng ra là, này bởi vì thiên phú hấn không tốt, nếu như hấn cùng Nhiếp Hoàng đồng dạng Luyện Khí tầng sáu linh lực của hấn đồng dạng cũng có thuộc tính đặc thù hấn muốn thắng Nhiếp Hoàng sẽ rất dễ dàng.” Nhiếp Nhân nói.

“Cảm thấy thế nào?” Nhiếp Hoàng trên nắm tay lằn nửa quang điện lập lòe, lạnh nhạt nhìn về phía Nhiếp Thiên còn đang vẫy tay, “Trên tay ngươi lưu lại liti tơ điện có phải hay không đã lan tràn đến cánh tay ngươi rồi hả? Từ vị thế nào? Cánh tay kia của ngươi có phải hay không đã rất nhức mỏi hả?”

“Có một chút.” Nhiếp Thiên nhe răng, róc rạc có chút đau nhức, “Bất quá khá tốt a....., đối với ta ảnh hưởng cũng không tính là lớn.”

“Còn muốn mạnh mẽ? Bị áp chế chín năm, liên tục bị đánh bại, Nhiếp Hoàng lúc này thần sắc hưng phấn giống như rút cuộc thấy được hi vọng, “Ảnh hưởng không lớn đúng không? Vậy thì thử nhiều lần thử xem!”

“Thình thịch !Thình thịch! Bành!”

Nhiếp Hoàng quyền như đạn pháo, không ngừng mà đánh về phía Nhiếp Thiên, mà Nhiếp Thiên cũng thật không có tránh né, vẫn lấy phương pháp cứng đối cứng, cường ngạnh chống lại Nhiếp Hoàng.

Mười phút sau Nhiếp Hoàng dẫn đầu dừng lại, mở lớn miệng hô hấp khí thế như Hồ Địa nhìn xen Nhiếp Thiên. Mà hai cánh tay Nhiếp Thiên thì cháy đen như than, điểm mooyj chút hỏa tinh (than hồng) không ngừng theo cánh tay hấn vẩy đi ra.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, Nhiếp Thiên giờ ngay cả huy động cánh tay động tác cũng có chút cứng nhắc.

Nhưng mà trong mắt Nhiếp Thiên lại toát ra chiến ý chưa từng có như một đầu bạo thú rút cuộc bị đánh tỉnh, hướng Nhiếp Hoàng bạo rống: “Tiếp tục a, vì cái gì lại dừng lại” Đến a dừng có ngừng!”

Phảng phất hấn mới là người chiếm thượng phong.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lực Lượng Không Biết

"Thật đúng là không biết sống chết a!"

Ngô Đào nhẹ nhàng lắc đầu, lầm bầm: "Cánh giới cao hơn tầng ba, Nhiếp Hoàng trên thân thể hoàn cảnh xấu, đã bị hoàn toàn đèn bù. Hấn Linh lực tràn ra ngoài, làm cho Nhiếp Thiên toàn thân huyết nhục đều bị lôi điện ảnh hưởng không ngừng đánh thẳng vào. Trận chiến này, căn bản không có tiếp tục nữa cần phải, nếu không..."

"Tiếp tục nữa, Nhiếp Thiên khả năng thân phụ trọng thương, thậm chí ảnh hưởng cả đời." Nhiếp Nhân cau mày, nói ra: "Trong tộc cổ vũ tranh đấu, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể quá phận. Ngô tiên sinh, người xem... Muốn không nên ngăn cản bọn họ chiến đấu?"

"Ừ, tái chiến xuống dưới, Nhiếp Thiên chỉ sợ gặp nhiều thua thiệt." Ngô Đào há mồm muốn hô, lại đột nhiên cảm thấy một luồng ánh mắt, xa xa mà rơi vào trên người hắn.

Hắn vô thức mà nhìn về phía ánh mắt ngọn nguồn.

Quảng trường góc Tây Nam, Nhiếp Hoàng gia gia Nhiếp Bắc Xuyên, chẳng biết lúc nào xông ra.

Nhiếp Bắc Xuyên đứng chấp tay, tựa hồ biết rõ hắn đều muốn hô ngừng, chính ý vị thâm trường mà nhìn qua hắn.

Ngô Đào thần tình khẽ nhúc nhích, hắn mở ra miệng, cũng không có phát ra âm thanh, nội tâm thì là nhẹ nhàng thở dài.

Hắn là Nhiếp gia Khách khanh, hơn nữa còn hoàn toàn là Nhiếp Bắc Xuyên chiêu mộ mà đến, hắn biết rõ, Nhiếp Đông Hải đã ngày giờ không nhiều, không cần quá lâu, Nhiếp Bắc Xuyên liền đem mà chuyển biến thành.

Hắn nếu như đang còn muốn Nhiếp gia tiếp tục ngóc xuống dưới, nhất định phải muốn xem xét thời thế, biết mình lúc nào nên làm gì.

"Ngô tiên sinh?" Nhiếp Nhân thờ nhẹ một tiếng, chợt liền thuận theo Ngô Đào ánh mắt, đồng dạng thấy được cách đó không xa Nhiếp Bắc Xuyên.

"Có một số việc, ta và người... Đều không quản được." Ngô Đào vỗ vỗ Nhiếp Nhân bả vai, nói khẽ: "Làm tốt chính mình đi, ta hy vọng người có thể mau chóng đột phá đến Luyện Khí tầng chín, đạt được Lăng Vân Tông ưu ái. Người cũng chỉ là Nhiếp gia chi thứ, người chỉ có trở thành Lăng Vân Tông đệ tử, về sau tại Nhiếp gia mới có thể cảm giữ có thanh âm của mình."

Nhiếp Nhân non nớt trên mặt, hiện ra một tia chán ghét, rồi lại lý trí mà khẽ gật đầu, cũng không có nhiều lời.

Trên đài cao Thạch điện, Nhiếp Đông Hải sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, hắn cũng chú ý tới Nhị đệ Nhiếp Bắc Xuyên, tra quan sát tỉ mỉ mà ý thức được Ngô Đào sở dĩ không có hô ngừng nguyên nhân.

"Cũng bởi vì ta chậm chạp không chịu thoái vị sao?" Nhiếp Đông Hải trầm hận.

"Bành bành bành!"

Ý chí chiến đấu sục sôi Nhiếp Hoàng, tại rút cuộc chứng kiến thắng lợi ánh sáng lúc, lại một lần trùng kích hướng Nhiếp Thiên, từng điểm màu xanh chói lọi điện quang, thông qua quả đấm của hắn, không ngừng mà dạt vào Nhiếp Thiên trong cơ thể.

Nhiếp Thiên hai cánh tay, đều biến thành màu xanh đen, giữa ngón tay, trả lúc có khói xanh từng sợi bay ra.

Hắn trên cánh tay quần áo nổ bể ra, nhè nhẹ màu xanh điện cầu vồng, như hơi nhỏ Linh xà, dường như tại hắn trần truồng cánh tay bên trong du động lầy.

Càng ngày càng nhiều lôi điện, nhiều lần mà thâm thấu tụt lại, hôm nay đã ở trong cơ thể hắn tụ hợp sợi thành tuyến.

"Đập đập!"

Nhiếp Thiên không được mà lui về phía sau, tại Nhiếp Hoàng oanh kích phía dưới, hắn mỗi một lần đưa tay, động tác đều lộ ra càng ngày càng cứng nhắc vô lực.

Hắn hồn nhiên không biết đau đớn, mặc dù cái trán che kín mồ hôi, nhưng ánh mắt rồi lại như trong màn đêm lóe sáng tinh thần, tràn đầy một loại thâm sâu thần bí ý vị.

"Người xong đời! Hắc hắc!"

Nhiếp Hoàng kích động cười to, cái kia điện quang lóe lên nấp đấm, lướt qua Nhiếp Thiên cứng ngắc cánh tay, hung hăng mà oanh hống kia ngực.

"Không thể!" Ngô Đào vô thức mà quát nhẹ.

"Nhiếp Hoàng dừng tay!" Nhiếp Nhân cũng nhin không được nữa hô to.

Trên đài cao, Nhiếp Đông Hải trên mặt che kín mồ hôi, không ngừng mà thở hổn hển, tựa hồ so với Nhiếp Thiên còn muốn mệt mỏi mệt nhọc.

Hắn ánh mắt âm trầm như nước, gắt gao trừng mắt phía dưới bình tĩnh Nhiếp Bắc Xuyên, đều muốn nghe được đến từ chính Nhiếp Bắc Xuyên ngăn cản âm thanh.

Nhưng Nhiếp Bắc Xuyên rồi lại thùy chung không phát một lời.

"Đồng đồng đồng!"

Nhiếp Thiên tiếng tim đập càng lúc càng nhanh, cũng càng ngày càng vang dội, mắt thấy Nhiếp Hoàng nắm đấm sẽ phải oanh hống ngực, hắn tổng cảm giác trong cơ thể có một cỗ lực lượng sắp phun ra mà ra.

Mà khi hắn muốn muốn nhờ cỗ lực lượng này lúc, rồi lại không thể nào cảm ứng, sờ không được ý nghĩ.

Hắn nhận thấy đến đây, tựa hồ chỉ có toàn thân đau đớn cùng cảm giác cứng ngắc, hắn phát sinh một cỗ tuyệt vọng cùng phẫn nộ, phẫn nộ cỗ lực lượng kia không phối hợp.

"Tùng tùng! Đồng đồng đồng!"

Tại loại này tảo bạo cùng tuyệt vọng tâm tình bao phủ xuống, trái tim của hắn nhảy lên thanh âm, lần nữa nhanh hơn!

Hắn cũng không biết, điện quang lửa chột hiện lúc giữa, trái tim của hắn nhảy lên tàn sát, vậy mà đã là bình thường gấp hai!

Nhưng vào lúc này, phảng phất có một loại tiếng hoan hô, từ huyết nhục của hắn cùng trong lục phủ ngũ tạng tiếng động lớn rầm rĩ mà ra! Nhiếp Hoàng không trọn vẹn trong cơ thể hắn lôi điện ảnh hưởng, giờ khắc này, giống như lại cũng không cách nào ảnh hưởng kia mây may!

Một cỗ nước cuộn trào Man lực, lập tức từ kia huyết nhục bên trong điên cuồng tuôn ra!

"Vèo!"

Hắn phút chốc ra tay, tại Nhiếp Hoàng nắm đấm oanh tại hắn lồng ngực lúc trước, tinh chuẩn vô cùng mà nắm lấy Nhiếp Hoàng cổ tay.

Nhiếp Hoàng cái tay kia, khoảng cách kia ngực chỉ có nửa tấc, lại khó đi về phía trước như vậy một tia!

Thế xong bị mãnh nhiên ngừng Nhiếp Hoàng, hung phấn trên mặt, đột nhiên lộ ra vẻ mờ mịt, dường như không biết bỗng nhiên xảy ra chuyện gì.

Sau một khắc, Nhiếp Thiên bỗng nhiên nhấc chân, một cước hung hăng mà đá vào Nhiếp Hoàng phần bụng.

"Bành!"

Nhiếp Hoàng cái tay kia, vẫn như cũ bị kia gắt gao rất nhanh, khiến cho Nhiếp Hoàng không cách nào thoát khỏi, tại hắn một cước kia man lực phía dưới, Nhiếp Hoàng nửa người dưới, như nhảy dây bình thường, bị mãnh liệt ném hướng không trung.

Lúc Nhiếp Hoàng bay lên không trung phía dưới thân thể, bởi vì quán tính, lại mãnh liệt bị bắt quay về lúc, hắn rụt rụt cái kia chân, lấy lên gối xu thế, hung hăng mà oanh tại Nhiếp Hoàng xương ngực xuống sùnn.

"Răng rắc! Ngao!"

Xương bẻ nát thanh âm, cùng Nhiếp Hoàng như giết heo tiếng kêu thảm thiết, hầu như đồng thời vang lên.

Cho đến lúc này, hắn mới buông ra nắm chặt Nhiếp Hoàng cái tay kia, mắt lộ ra dị sắc dừng lại, ý đồ tinh táo mà tìm kiếm vẻ này phát sinh Man lực nơi phát ra.

Nhưng mà, theo hắn nguy cơ giải trừ, theo tâm hắn cảnh biến hóa, cái kia đột nhiên nhanh hơn trọn vẹn gấp đôi tiếng tim đập, cũng tùy theo gần như bình thường.

Vừa mới bỗng nhiên tuôn ra cỗ lực lượng kia, dường như tại trong nháy mắt, lại tản ra dạt tại tất cả xương cốt tứ chi, khó hơn nữa cảm ứng.

"Kỳ quái..."

Nhiếp Thiên nhìn cũng không nhìn Nhiếp Hoàng liếc, cau mày, hoàn toàn sa vào tại trong thế giới của mình.

Mà Nhiếp Hoàng, thì là thân thể co rút lấy, như người hình lớn tằm giống như cuộn cong lại thân thể, té trên mặt đất phát ra chói tai tiếng kêu rên, chấn người màng nhĩ.

"Ách..." Nhiếp Nhân về mặt tràn đầy kinh ngạc.

"Tại sao có thể như vậy?" Ngô Đào ngờ ngạc nhìn như có điều suy nghĩ Nhiếp Thiên, còn có không ngừng thê thảm đau nhức gọi là Nhiếp Hoàng, thần sắc mờ mịt.

Sở hữu xem thể nào lấy Nhiếp gia thiếu niên, mắt thấy thể cục bỗng nhiên nghịch chuyển, cũng đều bị khiếp sợ không biết làm sao.

Lúc trước kêu gào lấy, muốn tại Nhiếp Hoàng sau đó giáo huấn Nhiếp Thiên Nhiếp Viễn, nhìn xem giờ phút này thể thảm vô cùng Nhiếp Hoàng, trong mắt tràn đầy ý sợ hãi, thân thể tại lên lút hướng sau co lại.

Giờ phút này nắm đấm xanh đen, khe hở vẫn còn phả ra khói xanh, rồi lại trắng tấp đứng vững vàng Nhiếp Thiên, cùng ngã xuống đất không nổi, buồn bã tiếng hô rung trời Nhiếp Hoàng, tạo thành cực kỳ tươi sáng rõ nét đối lập.

Tại đây một thoáng, Nhiếp Thiên tại kia sâu trong tâm linh, giống như để lại vĩnh hằng Âm Ảnh.

Thạch điện trên đài cao, Nhiếp Đông Hải tại buồn phiền đại hi sau đó, toàn bộ người như hư thoát bình thường, khô gầy như củi thân thể, dựa vào bệ đá mới miễn cưỡng đứng lại thân thể.

Ánh mắt của hắn, như hồi quang phản chiếu giống như, chăm chú nhìn Nhiếp Thiên, tách ra khác thường hào quang.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thắng Lợi Đại Giới!

"Cần rồi!"

Mắt thấy Tôn nhi trọng thương ngã xuống đất, Nhiếp Bắc Xuyên không kìm nén được, bỗng nhiên lao ra.

Chỉ thấy một đạo điện quang hiện lên, Nhiếp Bắc Xuyên liền đã thiểm lược đến Nhiếp Hoàng bên cạnh, hắn ngồi xổm người xuống, đem Nhiếp Hoàng nâng dậy, đại thủ đặt tại Nhiếp Hoàng eo bụng xương ngực bộ vị.

Nhiếp Hoàng cảm giác được một cỗ Linh lực dòng nước ấm, ôn nhuận mà tại kia xương ngực chỗ tới lui tuần tra, hắn cảm giác đau đớn đứng giảm, không khỏi ủy khuất mà thấp giọng hô nói: "Gia gia..."

Nhiếp Bắc Xuyên ngừng đầu, ánh mắt âm trầm mà nhìn chăm chăm vào thần sắc mờ mịt, vẫn còn tại cảm giác về này không biết lực lượng Nhiếp Thiên, nói: "Khốn nạn! Trong tộc không cấm chỉ tranh đấu, nhưng ai cho phép ngươi hạ độc thủ như vậy hay sao?"

Không chờ Nhiếp Thiên kịp phản ứng, hắn lại lấy ánh mắt oán độc, nhìn lướt qua lúng túng không thôi Ngô Đào, quát: "Còn người nữa? Thân là trong tròng Khách khanh, người ở nơi này đều đã làm nên trò gì?! Rõ ràng chứng kiến Nhiếp Thiên đau nhức hạ sát thủ, vì sao không trước tiên ngăn cản? Chúng ta Nhiếp gia chiêu mộ người tới, chẳng lẽ là tạo điều kiện cho người ăn cơm trắng hay sao?"

"Cái này..." Ngô Đào cười khổ cuống quýt.

"Nhị gia gia, là Nhiếp Hoàng trước muốn đã thương người đấy, mặc kệ Ngô tiên sinh sự tình." Nhiếp Nhân nhìn không được, thử giúp đỡ Ngô Đào giải thích một câu.

Sự tình chân tướng, hắn nhìn đến rành mạch, lúc ấy Nhiếp Hoàng mong muốn oanh kích Nhiếp Thiên trái tim lúc, hắn biết rõ Ngô Đào lấy ánh mắt hỏi thăm Nhiếp Bắc Xuyên thái độ, mà khi lúc Nhiếp Bắc Xuyên một lời không nói, hiển nhiên không có ý định ngăn cản.

Về sau, {làm lúc} Nhiếp Thiên trong nháy mắt bộc phát, tựa hồ lại lấy được Thần lực lúc, hết thấy đều phát sinh quá là nhanh, nhanh đến Ngô Đào căn bản không có thời gian đi ngăn cản.

Nhiếp Nhân dù sao thiếu niên tâm tính, biết rõ giúp đỡ Ngô Đào nói chuyện không tốt, nhưng vẫn là qua không được nội tâm cái kia một cửa.

"Lúc nào đến phiên người nói chuyện rồi hả?" Nhiếp Bắc Xuyên hừ lạnh một tiếng, chém xéo nhìn Nhiếp Nhân liếc, "Người đem người là người nào? Người chẳng qua là Nhiếp gia chi thứ đệ tử, đều muốn ở gia tộc cầm giữ lời nói có trọng lượng, chờ người chính thức đột phá đến Luyện Khí tầng chín, bước vào Lăng Vân Tông về sau lại đến cùng ta nói chuyện!"

Lời vừa nói ra, Nhiếp Nhân non nớt trên mặt, cũng đột nhiên lộ ra tức giận.

Nhưng hấn cần thận suy nghĩ một chút, còn là cứng rắn nhện được, biết rõ chính như Ngô Đào nói, tại hấn không có có trở thành Lăng Vân Tông đệ tử trước, hấn tại Nhiếp gia hoàn toàn chính xác còn xa xa chưa đủ phân lượng.

Nhất là, Nhiếp Bắc Xuyên rất có thể, sẽ ở trong thời gian một hai năm, liền chính thức thay thế Nhiếp Đông Hải trở thành Nhiếp gia đứng đầu.

Rất nhiều Nhiếp gia tính trẻ con không phai mờ, còn có tinh thần trọng nghĩa thiếu niên, vốn cũng ý định cùng Nhiếp Nhân giống nhau, nói ra bọn hấn chứng kiến sự thật chân tướng, nhưng mắt thấy liền bọn hấn chính giữa thực lực cao nhất, tương lai nhất ánh sáng Nhiếp Nhân, đều thụ Nhiếp Bắc Xuyên khí thế ảnh hưởng, không dám tiếp tục nhiều lời, cũng nhao nhao ụy khuất mà câm miệng.

"Nhị gia gia, cái kia... Là Nhiếp Hoàng bản thân muốn khiêu chiến ta, vừa mới cũng là hấn trước tiên không có chiếu theo tộc quy, đối với chỗ yếu hại của ta hạ độc thủ." Từ giữa mê vọng tình quay tới Nhiếp Thiên, tựa hồ thoáng cái sẽ hiểu trước mắt tình cảnh, ườn ngực, chính khí lên cao như thể mà thét to nói.

"Gia gia, ta vừa mới chỉ là muốn dọa dọa hấn, không có tính toán thật sự muốn trọng thương hấn!" Nhiếp Hoàng cắn răng, hung hăng mà trừng mắt Nhiếp Thiên, xạo xạo nói: "Lực lượng của ta tại oanh hưởng bộ ngực hấn trước, cũng đã chủ động lưu lại lực lượng, đều muốn thu tay lại rồi. Ta tuyệt đối không ngờ rằng, hấn thừa dịp ta buông tay thời điểm, đột nhiên thừa dịp ta không sẵn sàng lòng muông dạ thú rơi xuống sát thủ!"

"Vô sỉ!"

Đại đa số vậy xem Nhiếp gia hài đồng, giờ phút này đều tại nội tâm gọi, âm thầm xem thường Nhiếp Hoàng bẻ cong sự thật.

Bọn hấn đều thấy rõ, Nhiếp Hoàng tại một kích cuối cùng lúc, trong mắt hưng phấn cùng cuồng hỉ, nào có nửa điểm đều muốn lưu thủ ý tứ?

Nhiếp Hoàng vốn là đều muốn lấy trọng thương Nhiếp Thiên, đến rửa sạch mặt những năm này không ngừng bị Nhiếp Thiên đánh bại sỉ nhục, hấn lúc ấy rõ ràng là toàn lực ứng phó, như thế nào trên đường buông tha cho?

"Người vừa mới muốn làm cái gì, người trong lòng mình rõ ràng nhất!" Nhiếp Thiên quát.

"Câm miệng!" Nhiếp Bắc Xuyên quát khế, ngăn trở Nhiếp Thiên đến tiếp sau mà nói, sau đó lạnh lùng nhìn về phía Ngô Đào, nói ra: "Quá trình như thế nào cũng không trọng yếu, bây giờ kết quả, chính là Nhiếp Thiên không để ý tộc quy, lấy ngoan độc thủ đoạn làm thương tổn Nhiếp Hoàng, Ngô tiên sinh, người là Nhiếp gia Khách khanh, chiếu theo tộc quy, ứng với nên như thế nào trừng trị Nhiếp Thiên?"

"Lưu đây đến Lăng Vân Sơn quặng mỏ ba năm." Ngô Đào nhẹ giọng đáp một câu, trong lòng tràn đầy chua xót cùng bất đắc dĩ, trong mắt cũng tràn đầy áy náy.

"Nhiếp Thiên mới mười tuổi a!"

"Mười tuổi để lại từng cái đến Lăng Vân Tông quặng mỏ, ba năm thời gian liền phế đi, hấn vốn tu luyện tiến cảnh cũng chậm rồi, tại quặng mỏ chậm trễ nữa ba năm, chỉ sợ không còn có một tia hy vọng đạt được Lăng Vân Tông ưu ái rồi."

"Mười tuổi, bị lưu đây đến quặng mỏ, còn muốn ngốc ba năm, Nhiếp Thiên cái này thực xon đời."

"Ừ, hấn đời này đều không có hy vọng tại mười lăm tuổi lúc trước, tu luyện tới luyện khí tầng chín, được Lăng Vân Tông cho thu làm đệ tử rồi."

"Không có đơn giản như vậy, quặng mỏ chỗ đó, thỉnh thoảng đã có người chết. Nhiếp Thiên mới mười tuổi, đi quặng mỏ ba năm, ta đoán chừng hấn khả năng đều không thể còn sống đi ra!"

"Quá nghiêm khắc rồi a?"

"..."

Vốn cũng không dám ra ngoài âm thanh những cái kia Nhiếp gia thiếu niên, nghe được trùng phạt phương thức, rất nhiều chưa bao giờ ưa thích Nhiếp Thiên đây, cũng đều nhao nhao nhện không được ồn ào.

"Đều rất kích động sao? Như thế nào, các người cũng muốn cùng Nhiếp Thiên giống nhau, đi quặng mỏ ngốc ba năm?" Nhiếp Bắc Xuyên giọng điệu bình tĩnh nói.

Lòng đầy căm phẫn Nhiếp gia thiếu niên, nghe được câu này về sau, toàn bộ yên tĩnh trở lại, toát ra giận mà không dám nói gì thần tình.

"Đi thì đi, ba năm liền ba năm, có gì đặc biệt hơn người đấy!" Nhiếp Thiên không biết sống chết kêu lên.

"Ngô tiên sinh, cứ dựa theo tộc quy đến xử lý!" Nhiếp Bắc Xuyên lạnh nhạt nói.

"Nhị đệ, Nhiếp Thiên còn nhỏ, không cần như vậy đi?" Nhưng vào lúc này, vội vã từ thạch điện dưới đài cao đến Nhiếp Đông Hải, rút cuộc chạy tới.

Nếu là lúc trước, đang nghe Nhiếp Bắc Xuyên xử phạt lúc, là hấn có thể nhảy xuống, trong nháy mắt hướng về quảng trường.

Nhưng bây giờ, hẳn chỉ có thể từng bước một xuống, cần hao phí rất nhiều thời giờ cùng tinh lực, mới có thể tại tình thế không có chuyển biến xấu đến tình trạng không thể vẫn hồi đi đến.

"Gia chủ." Ngô Đào cung kính nói.

"Đại gia gia."

"Đại gia gia, người đã đến rồi là tốt rồi, người muốn chủ trì công bằng a."

"Đại gia gia, chúng ta đều thấy được, sự thật không phải là như vậy đấy."

Rất nhiều hài tử nhìn qua hẳn đã đến, tới buông lỏng một hơi, sau đó nhao nhao kêu lên.

Nhiếp Bắc Xuyên khẽ nhíu mày, thần tình nghiêm túc nói ra: "Đại ca, gia có gia quy, quốc có quốc pháp, dù cho Nhiếp Thiên tuổi nhỏ, dù cho người là gia chủ, gia quy... Vẫn không thể phá."

"Ta bây giờ không phải là gia chủ." Nhiếp Đông Hải nói khẽ.

Lời vừa nói ra, trong tràng tất cả mọi người, đều bỗng nhiên ngậm người.

Nhiếp Bắc Xuyên cũng là vẻ mặt khó hiểu, nhưng trong ánh mắt, rồi lại rõ ràng đột nhiên lộ ra một tia cuồng hỉ, nói: "Đại ca! Người cái này là ý gì?"

"Ta mệt mỏi, đã không có tinh lực đi chứng quân Nhiếp gia, tình huống của ta người cũng biết. Lúc trước, ta là muốn mượn nhờ lực lượng của gia tộc, giúp đỡ Thiên Nhi cùng Cận nhi lấy lại công đạo, vì vậy rất không thức thời chậm chạp không chịu để cho vị trí." Nhiếp Đông Hải thần tình cô đơn, "Nhưng ta hôm nay nghĩ thông suốt, ý định buông tha cho, về sau... Nhiếp gia liền nhìn Nhị đệ người rồi."

"Đại ca, như vậy sao được? Người đang ở đây trong tộc, còn là đức cao vọng trọng đấy, ta..." Nhiếp Bắc Xuyên khẩu thị tâm phi nói.

Nhiếp Đông Hải vẫy vẫy tay, đã cắt đứt hẳn mà nói, giọng điệu kiên định nói: "Ta tâm ý đã quyết, ngày mai ta sẽ hướng các vị thúc thúc a công nói rõ ràng, ta nghĩ bọn hắn gặp thông cảm đấy."

"Như vậy a." Nhiếp Bắc Xuyên kéo dài thanh âm, hư tình giả ý nói: "Nếu như đại ca cố ý như thế, ta cũng không hề khuyên nhiều rồi, đại ca yên tâm, Thiên Nhi cùng Cận nhi sự tình, ta gấp để ở trong lòng. Ta xem các nàng là con của mình, cũng sẽ hết sức nghĩ biện pháp vì bọn nàng lấy lại công đạo đấy."

Nhiếp Đông Hải thật sâu nhìn hẳn một cái, nhẹ gật đầu, nói: "Nhiếp Thiên còn nhỏ, ta hy vọng..."

"Được rồi, đại ca mặt mũi ta nhất định là cấp cho đấy, việc này, ta sẽ không lại tiếp tục truy cứu tiếp rồi." Nhiếp Bắc Xuyên mỉm cười nói.

"Vậy cứ như thế đi." Nhiếp Đông Hải thể xác và tinh thần mỗi một, quay đầu hướng Nhiếp Thiên nói ra: "Theo ta đi."

Nói xong, hẳn trước tiên hướng ngoài sân rộng bước đi, bóng lưng của hắn, tràn đầy anh hùng tuổi xế chiều đầu hiu ý vị.

Ngô Đào cùng những cái kia Nhiếp gia thiếu niên, nhìn xem hẳn đạo bước ly khai bóng dáng, trong nội tâm đều rõ ràng, Nhiếp Đông Hải cầm giữ Nhiếp gia thời đại, liền vào hôm nay kết thúc.

Nhiếp Thiên không nói một lời, yên lặng đi theo Nhiếp Đông Hải sau lưng, trên mặt cực kém.

Tại hẳn sẽ phải từ quảng trường biến mất lúc, hẳn dừng một chút, quay người nhìn về phía khí phách hăng hái Nhiếp Bắc Xuyên, âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Mười tuổi, đã đến tuổi hiểu chuyện, hẳn tự nhiên minh bạch hôm nay Nhiếp Đông Hải chủ động thoái vị, toàn bộ cũng là vì hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Bổng Phát Quái Bệnh

- Ngoại công, xin lỗi.

Rời khỏi sân rộng, đi vào đình tạ góc hòn non bộ, cước bộ Nhiếp Đông Hải vừa mới dừng lại, Nhiếp Thiên đã thấp giọng nói xin lỗi.

Nhiếp Đông Hải xoay người, sau khi tới gần Nhiếp Thiên, mỉm cười xoa đầu nó, yêu thương nói:

- Không có việc gì, ngoại công mệt rồi, cũng đã đến lúc nghỉ ngơi.
- Ngoại công, nếu không phải là con làm càn, ông vẫn còn có thể...

Nhiếp Thiên trầm nói.

- Không.

Nhiếp Đông Hải biết hẳn muốn nói cái gì, lắc đầu, giọng điệu hiền từ giải thích:

- Không có chuyện này, ta cũng dự định lui xuống. Mấy năm nay, ta bị thù hận che mờ hai mắt, dồn quá nhiều tinh lực để trả thù. Đáng tiếc, Nhiếp gia cũng không phải là gia tộc thực lực hùng hậu cỡ nào, cho dù ta mượn lực lượng gia tộc, cũng không tìm được tên khốn kiếp kia.

Dừng một lát, Nhiếp Đông Hải bùi ngùi thở dài, lại bổ sung nói:

- Có lẽ, cho dù tìm được tên kia, ta cũng không làm được gì. Rõ ràng ta biết Vân gia đối đãi thế nào với di của con, Vân gia còn ở ngay trong thành Hắc Vân, nhưng ta có thể làm được gì chứ?
- Ta già rồi, thân thể... càng ngày càng sa sút, nếu lãng phí tinh lực vô ích, không bằng ở bên con nhiều hơn.
- Ngoại công, con sau này sẽ hiểu chuyện, nhất định không tiếp tục tranh chấp với Nhiếp Hoàng kia nữa. Đợi con trở nên mạnh mẽ rồi, ta sẽ giúp di đòi lại công bằng với Vân gia!

Ánh mắt Nhiếp Thiên kiên định nói.

Nhiếp Đông Hải mỉm cười gật đầu, sâu sắc nhìn nó, gật mình, nghiêm túc nói:

- Vừa rồi, rõ ràng con đã không còn chống đỡ được nữa, tại sao đột nhiên lại có sức mạnh, cản ngược lại tiểu tử Nhiếp Hoàng kia?
- Con cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì nữa.

Nhiếp Thiên cũng hoang mang khó hiểu:

- Ngay khi con cho rằng nhất định toi đời rồi, dường như... huyết nhục toàn thân con, lại xuất hiện một luồng sức mạnh. Sau khi sức mạnh này tuôn trào, điện mang Nhiếp Hoàng để lại trong cơ thể con, thoáng cái bị tiêu diệt sạch sẽ, con cũng bởi vì vậy mới có sức lực phản kích.

Nhiếp Đông Hải âm thầm động dung, đưa tay thăm dò vùng bụng Nhiếp Thiên, thử cảm giác.

Một tia linh lực yếu ớt, giống như tơ nhện lơ lửng bất định trong cơ thể Nhiếp Thiên, hần tí mỉ cảm ứng một phen, nhưng không phát hiện được bất cứ điều gì.

Nhưng hẳn ngoài ý muốn phát hiện, đúng như theo lời Nhiếp Thiên, lõi quang điện mang Nhiếp Hoàng thâm thấu vào cơ thể, đều biến mất không để lại chút dấu vết nào.

- Kỳ quái...

Hắn nghi hoặc không thôi thu tay lại, hỏi:

- Con sau này, có từng cảm ứng được sức mạnh kia hay không?
- Chiến đấu xong rồi, con cũng cố tình cảm ứng nó, nhưng ngay cả chút tung tích cũng không có.

Nhiếp Thiên suy nghĩ một chút, lại nói:

- Nhưng con rất chắc chắn, sức mạnh kia ở trong cơ thể con. Chỉ là, nó dường như tạm thời không cho con sử dụng, chỉ vào thời khắc nguy hiểm nhất, nó mới có thể xuất hiện.

Nhiếp Đông Hải trầm mặc không nói, ánh mắt như có điều suy nghĩ, một lúc sau, hắn mới chậm rãi nói:

- Chuyện này không nên nhiều lời với người ngoài.
- Vâng.

Nhiếp Thiên nhu thuận gật đầu.

- Cứ như vậy đi, con quay về tìm di con đi. Nhớ rằng, bắt đầu từ mai, ta đã không còn là gia chủ Nhiếp gia, về sau... đừng có nghịch ngợm quá nữa. Lần sau có mâu thuẫn với hải tử trong tộc, ra tay cũng đừng quá mức hung ác.

Nhiếp Đông Hải cẩn thận dặn dò.

- Con biết rồi.

Nhiếp Thiên nói.

Sau đó, Nhiếp Đông Hải lập tức đi vào thư các Nhiếp gia, tìm kiếm rất nhiều thư tịch cũ liên quan đến con đường tu luyện hiếm có để nghiên cứu, mong muốn tìm ra được nguyên nhân dị thường của thân thể Nhiếp Thiên.

Đáng tiếc, xem hơn mười cuốn kinh thư, hắn cũng không có được đầu mối gì.

Màn đêm buông xuống, nha hoàn Hàn Nguyệt của Nhiếp Thiên, bối rối tìm tới, nói Nhiếp Thiên không rõ vì sao lại đột nhiên sốt cao.

Nhiếp Đông Hải vội vàng rời khỏi thư các, cùng Hàn Nguyệt đi tới gian phòng Nhiếp Thiên, vừa vào đã thấy Nhiếp Thiên sốt ruột đứng ở bên cửa sổ phòng Nhiếp Thiên, trong tay cầm vài bó bọc khối băng, xoa lên trán Nhiếp Thiên, mong rằng có thể giúp Nhiếp Thiên giảm bớt cơn sốt.

- Phụ thân!

Vừa nhìn thấy Nhiếp Đông Hải đi vào, Nhiếp Thiên như thuyền mỏng chìm trong nước, vội vàng hô to:

- Cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa ăn xong cơm tối, Tiểu Thiên đã bắt đầu phát sốt, nhiệt độ cơ thể nó, bây giờ càng ngày càng cao, cơn sốt ruột muốn chết, không biết phải làm thế nào.

- Đừng hoảng hốt, để ta xem.

Nhiếp Đông Hải bước lên phía trước, bàn tay to thô ráp, đặt ở ngực Nhiếp Thiên.

- Nóng quá!

Vừa chạm vào làn da Nhiếp Thiên, Nhiếp Đông Hải nhin không được hô nhẹ một tiếng, sắc mặt hắn bỗng chốc trở nên nghiêm trọng, nói:

- Không đúng, nhiệt độ cơ thể của nó quá cao, chuyện này không đúng!

- Nhất định là Nhiếp Hoàng hại nó, Nhiếp Hoàng tu luyện tới tầng sáu Luyện Khí, linh lực đã có thể bộc phát ra ngoài, không ngờ còn không biết xấu hổ ức hiếp Tiểu Thiên! Rõ ràng dư lực Lôi Điện vẫn còn sót lại trong cơ thể Tiểu Thiên đang quấy phá, nhị thúc lại còn dám trách tội Tiểu Thiên, làm hại phụ thân không thể không nhường vị trí gia chủ lại, bây giờ con đi tìm bọn họ tính sổ!

Nhiếp Thiên nộ khí xung thiên muốn đến gây khó dễ cho Nhiếp Bắc Xuyên.

- Con ngoan ngoãn ở lại chỗ này cho ta!

Nhiếp Đông Hải quát lên.

- Phụ thân à! Là bọn họ ức hiếp Tiểu Thiên, ức hiếp nó bị thương, cảnh giới không tiến được còn thụt lùi! Những năm gần đây, bọn họ từng bước một bức bách, căn bản không xem trọng người là gia chủ, một mực xằng bậy. Hôm nay, không ngờ bọn họ thông qua một đứa trẻ, bức người thoái vị, quá đáng rồi, con chịu không nổi nữa!

Nhiếp Thiên hét lên.

- Tiểu Thiên sốt cao, mới là vấn đề chúng ta cần giải quyết trước mắt nhất!

Nhiếp Đông Hải trừng nòng một cái, nói:

- Những chuyện khác, tạm thời gác lại đi. Bây giờ con lập tức đi tìm danh y thành Hắc Vân cho ta, phải để cho bọn họ nhanh chóng chữa trị Nhiếp Thiên, ta cảm thấy, nhiệt độ trong cơ thể Nhiếp Thiên có lẽ vẫn còn tăng lên!

- Hả? Nhiệt độ cơ thể vẫn còn tăng cao nữa sao?

Nhiếp Thiên luống cuống, cũng không kiên trì đi tìm Nhiếp Bắc Xuyên tính sổ nữa, vội nói:

- Vậy con đi ngay!

Nói xong, nòng lòng nóng như lửa đốt xông ra khỏi Nhiếp gia.

Một lúc lâu sau, ba danh y thành Hắc Vân, tập trung bên cạnh Nhiếp Thiên.

Ba danh y, dùng đủ mọi cách như thuốc, châm cứu, thoa băng, không ngừng thử trên người Nhiếp Thiên, hy vọng có thể giúp Nhiếp Thiên tạm thời hạ sốt.

Nhưng mãi đến khi nửa đêm về sáng, Nhiếp Thiên vẫn sốt cao không giảm.

Ba danh y, đã dùng đủ mọi cách, nhưng Nhiếp Thiên dường như cũng không có chút phản ứng, nhiệt độ trong cơ thể vẫn cao như cũ, không hề có dấu hiệu hạ sốt.

- Đồ ăn hại, ngay cả sốt cao đơn giản cũng không chữa được, uống cho các người tự xưng là danh y!

Nhiếp Đông Hải thở hồng hộc tức giận mắng.

Ba danh y khúm núm, không dám phản bác, đều xấu hổ rời khỏi Nhiếp gia.

Buổi chiều ngày hôm sau.

Trong mắt Nhiếp Đông Hải và Nhiếp Thiên đều phủ đầy tơ máu, nhìn một y sư khác của thành Hắc Vân, vác theo hòm thuốc, cũng bó tay rời khỏi phòng Nhiếp Thiên.

Nhiếp Đông Hải một đêm không có chợp mắt, đau lòng xoa trán Nhiếp Thiên, phát hiện nhiệt độ trong người hắn vẫn ở độ cao cực kỳ nguy hiểm.

- Truyền lệnh của ta, bất kể là danh y thành Hắc Vân, hay là địa phương khác, chỉ cần có thể chữa được cho Nhiếp Thiên, ta đều có trọng thưởng!

Nhiếp Đông Hải quát lên.

- Dạ vâng!

Lại một ngày nữa trôi qua.

Tất cả danh y thành Hắc Vân, kể cả y sư các thành xung quanh khác, đều nghe tiếng mà tìm đến, thi triển mọi phương pháp, hy vọng có thể làm cho Nhiếp Thiên hạ sốt, đổi lấy phần thưởng hậu hĩnh của Nhiếp Đông Hải.

Nhưng mà, mãi cho đến đêm cùng ngày đó, Nhiếp Thiên vẫn sốt cao không lui.

Nhiếp Bắc Xuyên cùng trưởng bối khác trong tộc Nhiếp gia, biết Nhiếp Thiên đột nhiên phát bệnh lạ, cũng lần lượt tới thăm hỏi, chuyện Nhiếp Đông Hải nhượng bộ vị trí gia chủ, bọn họ thật sự không có bức người vào thời điểm này.

Màn đêm buông xuống.

Nhiếp Đông Hải cùng Nhiếp Thiên, chăm chăm nhìn Nhiếp Thiên toàn thân ửng đỏ, sốt cao không lui, vẻ mặt tràn trề tuyệt vọng.

Nhiếp Thiên khóc lóc, đứt quãng nỉ non:

- Tiểu muội đáng thương của con, nếu biết con không chăm sóc tốt Tiểu Thiên, dưới suối vàng cũng sẽ không yên lòng. Tiểu Thiên chỉ mới có mười tuổi, nếu nó xảy ra mệnh hệ gì, con cũng không muốn sống nữa. Dù sao đám người trong tộc, cũng không muốn chúng ta sống tốt, chỉ bằng chúng ta chết hết đi...

- Câm miệng!

Nhiếp Đông Hải quát lên:

- Còn dám nói một câu không may mắn, đừng trách ta đánh con!

- Phụ thân, vậy người mau nghĩ cách đi!

Nhiếp Thiên khóc lóc bảo.

- Ta đang suy nghĩ!

Sắc mặt Nhiếp Đông Hải thâm trầm:

- mấy năm gần đây, cũng xem như ta tận tâm tận lực với Lăng Vân tông, hôm nay ta già rồi, cũng ý định thoái vị, lão thần tiên Lăng Vân tông, có lẽ sẽ nể mặt ta một chút, ra tay cứu chữa cho Nhiếp Thiên!

- Phụ thân chuẩn bị một lát, chúng ta mang Nhiếp Thiên đến Lăng Vân tông, ta sẽ quỳ gối trước tông môn Lăng Vân tông, cầu xin bọn họ giúp đỡ!

- Được! Con lập tức sắp xếp!

Trong mắt Nhiếp Thiên lại dấy lên ánh sáng hi vọng.

Nàng rất rõ ràng những Luyện Khí Sĩ cảnh giới cao thâm của Lăng Vân tông, có được thần thông cỡ nào, nếu những Luyện Khí Sĩ cường đại kia chịu bỏ chút tâm huyết ra tay cứu chữa, Nhiếp Thiên có lẽ còn cứu được.

- Gia chủ! Gia chủ! Lại có y sư tới nữa, hần nói hần có thể cứu được Tiểu Thiên!

Ngay khi phụ tử Nhiếp Đông Hải chuẩn bị khởi hành đi Lăng Vân tông, nha hoàn Hàn Nguyệt lập tức xông vào, lớn tiếng thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Y Sư Ngoại Lai

- Phụ thân, hay là chúng ta cứ đi Lăng Vân tông đi, nhiều y sư như vậy cũng không có cách nào hay, con không cho rằng cái tên mới tới có khả năng đặc biệt gì!

Nhiếp Thiên sớm đã hoang mang lo sợ, nơi sâu thẳm trong lòng nàng, chỉ cho rằng những Luyện Khí Sĩ cường đại cao cao tại thượng của Lăng Vân tông, mới có thể chữa trị được quái bệnh của Nhiếp Thiên.

Nhiếp Đông Hải về mặt cũng do dự.

Ba ngày, không chỉ là thành Hắc Vân, ngay cả y sư nổi tiếng ở các thành lân cận, cũng đều nghe tiếng mà đến, đều vì trọng thưởng hậu hĩnh, ra sức dùng tất cả các phương pháp, nhưng tình huống Nhiếp Thiên vẫn luôn không chuyển biến tốt đẹp.

Hần từ trước đến nay kính nể Luyện Khí Sĩ bản lĩnh thông thiên của Lăng Vân tông, cũng cho rằng, lúc này chỉ có Lăng Vân tông mới có thể giúp đỡ được Nhiếp Thiên.

- Gia chủ...

Khi Nhiếp Đông Hải nhũu mây suy tư, Hàn Nguyệt sợ hãi nói:

- Y sư mới tới kia, là người lạ. Hần nói, nếu hần thất bại, mặc cho gia chủ xử trí!

- Mặc cho ta xử trí?

Sắc mặt Nhiếp Đông Hải hơi động:

- Hần biết rõ trước khi mình tới đây, tất cả y sư đều thất bại, lại còn dám mạnh miệng thế kia. Có lẽ, người này thực sự có những phương pháp đặc biệt khác?

- Truyền lời của ta, bảo hần mau vào đây!

- Vâng.

Hàn Nguyệt vội vàng đi ra.

Không bao lâu, một ông lão thân hình thấp bé, sắc mặt ngăm đen, vác theo một hòm thuốc nhỏ, chậm rãi đi tới.

Từ dưới cằm đến vùng cổ của ông lão, có một vết thương dài mảnh, vết thương kia dường như kéo dài tới tận sâu vùng ngực, khiến hần càng có vẻ dữ tợn đáng sợ.

Trong ánh mắt ông lão, đốm trắng phủ kín, tròng mắt cực nhỏ, lại thêm vết thương đáng sợ kia, càng tăng thêm cảm giác u ám dọa người của hần.

Nhiếp Đông Hải nhìn hần một cái, sinh lòng cảnh giác, âm thầm cảm nhận linh lực, lại phát hiện ông lão này dường như cũng không phải là Luyện Khí Sĩ, trong cơ thể không có dao động linh lực.

- Lão hủ Hoa Mộ, quanh năm tìm kiếm dược liệu trong thâm sơn, hôm nay đi ngang qua thành Hắc Vân, trùng hợp nghe nói quý phủ có hài đồng phát sốt.

Ông lão tự mình báo tên, khàn khàn khàn khàn thâm trầm, chậm rãi nói:

- Hành y nhiều năm, lão hủ rất có tâm đắc với những chứng quái bệnh nan y, tự thấy có khả năng giúp đứa nhỏ kia hạ sốt, mong rằng Nhiếp gia chủ cho phép ta được thử một lần.

Lúc nói, ánh mắt Hoa Mộ, lướt qua Nhiếp Đông Hải cùng Nhiếp Thiên, nhìn thẳng vào Nhiếp Thiên đang nằm trên giường.

Hắn nhìn về phía Nhiếp Thiên, trong ánh mắt âm trầm trông trắng át hẳn trông đen, dường như bất chợt lộ lên một tia kích động rực rỡ khác thường.

- Ngươi thật sự có lòng tin sao?

Sắc mặt Nhiếp Đông Hải trầm xuống, nói:

- Trước khi ngươi tới, y sư nổi tiếng quanh đây đều đã thử qua, toàn bộ thất bại. Ngoại tôn ta vẫn sốt cao không ngừng, nếu như quả thật không thể nhanh chóng trị liệu, ta lo lắng nó không chịu đựng nổi nữa. Ta vừa rồi chuẩn bị khởi hành đi Lăng Vân tông, ta không muốn bởi vì sự bất lực của ngươi, làm lãng phí thời gian quý giá của chúng ta.

Hoa Mộ thu hồi ánh mắt, khẽ khàng thở một hơi, sau khi nhắm mắt, chợt lại mở bừng, sắc mặt quả quyết nói:

- Cứu không được, lão hủ để đầu lại!

- Được!

Nhiếp Đông Hải chấn động.

- Bớt nói lời thừa thãi, mang một thùng gỗ lớn tới đây cho ta, bên trong đổ đầy nước ấm!

Hoa Mộ căn dặn.

- Tất cả nghe theo ngươi!

Nhiếp Đông Hải gật đầu thật mạnh, lập tức căn dặn bên dưới nghe theo yêu cầu của Hoa Mộ.

Ngoài cửa, rất nhiều người hầu Nhiếp gia sốt ruột chờ đợi, vội vàng hấp tấp bận bịu cả lên.

Không bao lâu, dưới sự dẫn dắt của hoàn Hân Nguyệt, đã có người nâng một thùng gỗ chứa đầy nước ấm đi vào, đặt ở chính giữa căn phòng.

- Nhiếp gia chủ, mời người và những người khác ra ngoài. Trong phòng, ngoại trừ ta và đứa bé kia, không ai được ở lại.

Hoa Mộ hơi ngẩng đầu, vẻ kiêu ngạo hiện lên trên nét mặt:

- Thủ pháp độc môn của lão hủ, không thể để cho ai nhìn thấy được. Đó là phương pháp lão hủ dựa vào nó để kiếm cơm, kính xin Nhiếp gia chủ lượng thứ.

- Phụ thân, chuyện này, như vậy sao được? Con vẫn muốn nhìn Tiểu Thiên!

Nhiếp Thiên bất mãn nói.

- Ta nói rồi, trị không hết, ta để đầu lại!

Hoa Mộ liếc mắt, lạnh lùng nói:

- Nơi đây là Nhiếp gia, ta lại không phải Luyện Khí Sĩ, dù là người ngoại lai, nếu trong lòng ta bất chính, làm sao có thể sống sót rời khỏi nhà Nhiếp gia?

- Nghe theo hắn.

Nhiếp Đông Hải trầm ngâm một chút, cúi người sát đất với Hoa Mộ, trong mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu, thành khẩn nói:

- Nhiếp Đông Hải ta, tạ ơn Hoa tiên sinh trước. Chỉ cần Tiểu Thiên không sao, ta sẽ hậu tạ to lớn!

Hoa Mộ về mặt bất động khẽ gật đầu.

- Đều theo ta ra ngoài!

Nhiếp Đông Hải quát lên.

Dưới mệnh lệnh của hắn, tất cả mọi người trong phòng ngay cả Nhiếp Thiên cũng phải tạm thời rời khỏi.

- Hắt xì!

Nhiếp Đông Hải tự mình đóng cửa phòng lại, ngồi phịch trước cửa, không ngừng hít sâu điều chỉnh tâm tình, sốt ruột chờ đợi.

- Phụ thân, lại có thêm y sư đến cứu Nhiếp Thiên.

Trong mật thất Nhiếp gia, Nhiếp Lan nhẹ tay nhẹ chân đi vào, bấm bảo với Nhiếp Bắc Xuyên đang tu luyện bên trong.

Nhiếp Bắc Xuyên dựa vào cây cột hắc ngọc hàn băng, cả người hàn khí lượn lờ, sắc mặt âm hàn như băng, lạnh lùng nói:

- Lại có thêm kẻ ham tiền tài tới à.

Dùng một lát, hần nhếch miệng lạnh lùng cười, khinh thường nói:

- Hần đã như mặt trời xế chiều, muốn để cho cả giác tộc tận tâm tận lực giúp hần tìm người, nào có dễ dàng như vậy? Mấy năm nay, để tìm kiếm sinh phụ Nhiếp Thiên, tài bảo hần cất giấu nhiều năm đều moi ra cả, làm gì còn dư dả bao nhiêu chứ?

- Điều này cũng đúng.

Nhiếp Lan cười khẽ một tiếng:

- Hần cũng không biết, trong tay phụ thân giấu một viên Tục Hồn đan của Lăng Vân tông. Tục Hồn đan là thứ tốt, cho dù là quái bệnh của Nhiếp Thiên, chỉ cần nuốt viên thuốc đó vào, tất nhiên thuốc đến bệnh lui.

- Nhiếp Hoàng mới cháu nội ruột của ta, nếu như Nhiếp Hoàng mắc phải quái bệnh này, ta sớm đã đưa Tục Hồn đan cho nó dùng rồi.

Nhiếp Bắc Xuyên về mặt hồ hững:

- Nhớ năm đó, ta cùng hần tranh đoạt vị trí gia chủ, chính là thời điểm phong quang nhất của hần. Hần vì vị trí gia chủ này, không hề lưu lại chút mặt mũi nào cho đệ đệ ruột. Bây giờ suy bại, vận khí đã hết, cũng là lúc ta nên thừa thế xông lên.

- Tiểu tử Nhiếp Thiên kia, con luôn cảm thấy có hơi quái lạ, trong lòng vẫn luôn có chút lo lắng.

Nhiếp Lan nhú mày:

- Rõ ràng cảnh giới của nó thấp hơn nhiều, không ngờ lại có thể thắng được Hoàng Nhi, thật đúng là ngoại tộc. Cũng may, cũng may nó đột nhiên phát quái bệnh, bằng không... nói không chừng chính là tai hoạ ngầm trong tương lai.

- Nhiếp Thiên nếu bất hạnh bệnh chết, cột trụ tinh thần duy nhất của đại ca, e rằng cũng sụp đổ từ đây. Không cần quá lâu, hần cũng sẽ từ giả cõi đời. Kể từ đó, ta ở trong gia tộc sẽ không còn trở ngại.

Ánh mắt Nhiếp Bắc Xuyên nóng bỏng.

- Sắp rồi, theo như con thấy, phụ thân sẽ không cần đợi quá lâu đâu.

Nhiếp Lan cũng hăng hái.

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Nhiếp Bắc Xuyên ngửa đầu nói.

Bên kia, khi đám người Nhiếp Đông Hải, lần lượt đi ra khỏi gian phòng Nhiếp Thiên, y sư Hoa Mộ không biết từ đâu đến, lập tức mở hòm thuốc nhỏ của hần, lấy ra một đồng chai lọ.

Bên trong đồng chai lọ kia, chứa đầy dịch nước đủ mọi màu sắc, những nước cách nắp bình kia, đều tản ra đủ loại mùi hương kỳ dị.

Có bình mùi thơm nức mũi, có bình lại mùi vị chua lèm, còn có bình cay đến gay mũi.

Nếu Nhiếp Đông Hải không rời khỏi, những cái tên được ghi chú trên bình thuốc, sẽ làm hần điên cuồng mất.

Bất kỳ bình thuốc nào trong số đó, cũng đều là trân phẩm thế gian, giá trị to lớn, vượt xa cả những thứ mà hần định lấy ra ban thưởng.

Hoa Mộ nhanh chóng mở một nắp bình, nước thuốc lam sậm được đổ vào trong thùng gỗ chứa đầy nước ấm.

- Trọng thưởng của Nhiếp Đông Hải ngươi, còn chưa đủ để ta luyện chế ra ba giọt U Minh thủy.

Hoa Mộ thì thầm một câu, đem tất cả U Minh thủy trong lọ thuốc, đổ hết vào thùng gỗ không chứa một giọt.

U Minh thủy toàn bộ nhỏ vào trong thùng gỗ, ánh sáng màu xanh da trời, vẫn còn đọng lại giữa không trung, sau đó mới dần dần dung hòa vào t trong thùng nước ấm.

Hoa Mộ không có ngừng lại, lần lượt đổ các nhiều nước thuốc trong bình vào thùng gỗ.

Chất lỏng trong những bình thuốc kia, đều cùng một cấp bậc với U Minh thủy, thậm chí là kỳ càng quý báu hơn của thiên địa.

Nhưng Hoa Mộ lại không chút đau lòng, không chút do dự, đều đem chúng đổ hết vào thùng gỗ.

Thở phào một hơi, Hoa Mộ lúc này mới đi tới bên cạnh Nhiếp Thiên, trong con ngươi kỳ lạ của hắn, khi nhìn Nhiếp Thiên ở khoảng cách gần như vậy, ánh mắt quái dị tỏa ra ánh sáng xanh âm u.

Biểu tình của Hoa Mộ, cũng trở nên nghiêm túc chăm chú, hắn cẩn thận đưa tay, đặt bàn tay vào sau lưng Nhiếp Thiên, nhẹ nhàng nâng Nhiếp Thiên bị sốt cao vẫn không hề hay biết gì, động tác nhẹ nhàng như sợ Nhiếp Thiên sẽ cảm thấy không thoải mái.

Nhìn đáng vẻ hắn, giống như không phải đang ôm một đứa trẻ, mà giống như đang cầm một món châu báu hiếm có.

Đi đến bên cạnh thùng gỗ, hắn cũng vô cùng dịu nhẹ, chậm rãi, từng chút một đặt Nhiếp Thiên vào bên trong.

- Sùng sục!

Nhiếp Thiên vừa rơi xuống thùng gỗ, nước ấm dung hòa với phần lớn nước thuốc của Hoa Mộ, dường như trong nháy mắt đạt đến điểm nóng chảy, lập tức sôi lên sùng sục.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hết Sốt

Nhiếp Thiên hôn mê bất tỉnh, ngâm trong thùng gỗ, bên ngoài làn da bóng loáng, đỏ bừng tới tím ngắt.

- Bụp bụp!

Bọt khí không ngừng trôi lên mặt nước, lại nhanh chóng nổ bung, bốc lên hơi nước màu xanh nhạt.

Trong gian phòng, dần dần tản mát ra hương khí được liệu nồng đậm, trong thùng gỗ sóng nước sục sôi, ánh nến chập chờn, cũng phóng ra vẻ sáng bóng kỳ dị màu xanh thẫm.

- Uhm..

Nhiếp Thiên phát ra tiếng kêu đau trong vô thức, ngâm mình trong nước sôi nóng bỏng, lỗ chân lông toàn thân của hắn giống như bị cưỡng ép phóng to ra, đang tham lam hút lấy chất thuốc trong nước.

Thân thể vốn dĩ cường tráng hơn hải tử bình thường của nó, giống như được bơm căng khí, càng chậm rãi bành trướng ra.

- Đùng!

Từng tiếng quái dị vang lên, truyền đến từ trong tạng phủ xương cốt, huyết nhục toàn thân hắn giống như đang mừng rỡ hoan hô.

Màn sáng mờ nhạt mắt thường không thể nhìn thấy, lấy y sư Hoa Mộ làm trung tâm lan tỏa ra xung quanh, bao phủ cả Nhiếp Thiên và thùng gỗ vào bên trong.

- A!

Nhiếp Thiên không thể chịu đựng nổi bỗng nhiên phát ra tiếng la thảm, nhưng tiếng kêu cao vút của nó, dường như không thể xuyên thủng màn sáng nhàn nhạt kia.

Màn sáng nổi lên gợn sóng rất nhỏ như nước chảy, giống như ngăn cản tất cả âm thanh, khiến cho đám người Nhiếp Đông Hải và Nhiếp Thiên ở sát vách bên ngoài phòng cũng không phát giác chuyện gì.

Trong đồng tử Hoa Mộ, giống như hai đốm ma trơi được bùng cháy, hắn đặc biệt chăm chú nhìn Nhiếp Thiên, thần sắc kích động mang theo vài phần kính sợ.

- A!

Ánh lửa ngủ sặc ra ra vào vào trong lỗ chân lông dưới làn da Nhiếp Thiên, theo âm thanh kêu gào của Nhiếp Thiên, nước thuốc vốn đục ngầu trong thùng gỗ, dần dần trở nên trong trẻo.

Giống như, những dược vật trân quý Hoa Mộ đổ vào bên trong, đều thông qua lỗ chân lông Nhiếp Thiên, từng chút hòa quyện vào huyết nhục của nó.

Con sốt của Nhiếp Thiên, cũng theo sự trong veo của nước thuốc, chậm rãi lui dần.

Sau một hồi, cảm giác kịch liệt đau nhức của Nhiếp Thiên dần dần biến mất, không tiếp tục kêu la thêm nữa, vàng sáng nhàn nhạt xuất phát từ cơ thể Hoa Mộ, lại hóa thành từng sợi lưu quang, tan biến trong cơ thể Hoa Mộ.

Nước sôi nóng bỏng, sớm đã nguội lạnh phẳng lặng, Nhiếp Thiên hôn mê ba ngày, sau khi con sốt lui đi, rốt cuộc mở mắt.

Cũng vào lúc này, quang mang kỳ lạ trong mắt Hoa Mộ, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Hắn cúi người, thần thái tự nhiên nói:

- Lão hủ Hoa Mộ, ngoại công của cậu mời ta tới đây, đặc biệt giúp cậu giảm sốt.

Nhiếp Thiên vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần, ngăn người mờ mịt nói:

- Ta sốt mấy ngày rồi.

- Ba ngày.

Hoa Mộ ngừng khí trầm tĩnh.

- Ba ngày!

Nhiếp Thiên thất kinh, hai tay đỡ lấy thùng gỗ, muốn nhảy ra ngoài.

- Răng rắc!

Thùng gỗ rần chắc, bị hấn vụn một phát, lại mềm nhũn giống như không hứng nổi lực, đột nhiên vỡ vụn.

- Ào ào!

Nước trong thùng tràn ra lênh láng, Nhiếp Thiên sắc mặt khác thường, ngo ngắc nhìn tám ván gỗ vỡ vụn thành từng mảng.

Hoa Mộ vẻ mặt không đổi, dường như đã biết sẽ như vậy, thần nhiên nói:

- Quái bệnh của cậu, còn chưa trừ tận gốc triệt để. Cậu còn phải ở chỗ ta, tiếp tục ngâm dược chất sáu ngày.

Nhiếp Thiên giơ tay lên, tùy ý hoạt động cánh tay, bản năng cảm giác được thân thể này mang lại sức lực cho nó, so với trước kia còn mạnh mẽ hơn rất nhiều lần.

- Ta cảm thấy rất khỏe, có lẽ sẽ không tiếp tục phát sốt nữa đâu.

Nhiếp Thiên không quan tâm nói.

- Ta là y sư, quái bệnh của cậu, người khác cũng không có cách nào chữa trị, chỉ có mình ta trị được. Cho nên, cậu phải tin tưởng ta, nghe theo ta nói tiếp tục trị liệu!

Hoa Mộ dùng khẩu khí chân thật đáng tin nói.

- À, được thôi.

Nhiếp Thiên gãi gãi đầu.

- Hoa tiên sinh, ta, ta có thể vào không?

Ngoài phòng, Nhiếp Đông Hải sốt ruột như lửa đốt, nghe thấy tiếng thùng gỗ vỡ vụn, còn có tiếng Hoa Mộ và Nhiếp Thiên trò chuyện với nhau, sớm đã kềm nén không được.

- Vào đi.

Hoa Mộ thần nhiên nói.

- Cạch!

Nhiếp Đông Hải đẩy mạnh cửa ra, Nhiếp Thiên cũng đang sốt ruột, lập tức xông vào.

Vừa vào trong, hắn đi đến bên cạnh Nhiếp Thiên trước tiên, đưa tay thăm dò cổ tay của Nhiếp Thiên, khi hắn phát hiện cơn sốt của Nhiếp Thiên đã lui, nhiệt độ cơ thể khôi phục lại bình thường, sắc mặt lập tức mừng rỡ như điên.

Không đợi Hoa Mộ nhiều lời, hắn đã cao giọng nói:

- Hàn Nguyệt, mau đem thù lao giao cho Hoa tiên sinh!

Nha hoàn Hàn Nguyệt, cầm túi vải bỏ đầy một sấp kim ngân, còn có vài khối linh thạch và dược liệu, cung kính đưa về phía Hoa Mộ.

Hoa Mộ kiêu ngạo tiếp nhận, nhìn cũng không nhìn, tiện tay ném vào trong hòm thuốc, giống như hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến những thứ được ban thưởng này.

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, kính xin Hoa tiên sinh ở lại Nhiếp gia mấy ngày, ta nhất định sẽ chiêu đãi nhiệt tình.

Nhiếp Đông Hải thành khẩn nói.

- Còn chưa trị tận gốc triệt để.

Hoa Mộ khoát khoát tay, cự tuyệt ý tốt của Nhiếp Đông Hải, nói:

- Sau sáu ngày, mỗi ngày vào canh giờ này, ta sẽ tới một chuyến. Các người chuẩn bị xong xuôi thùng gỗ và nước ấm trước, ta vẫn sẽ dùng thủ pháp tương tự, trị khỏi quái bệnh cho ngoại tôn của ngài.

- Vẫn chưa chữa trị xong sao?

Sắc mặt Nhiếp Đông Hải căng thẳng.

- Không cần lo lắng quá mức, cậu ta không sao rồi.

Hoa Mộ hơi ngẩng đầu lên trời, tự tin nói:

- Ta đã nói có thể chữa lành cho cậu ta, thì nhất định có thể. Hôm nay, ta đã chứng minh bản thân cho các người rồi đấy, các người phải tin tưởng ta.

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Nhiếp Đông Hải vội nói, lại thở dài cúi người:

- Vậy mấy ngày sau, làm phiền Hoa tiên sinh. Hoa tiên sinh lần đầu tới thành Hắc Vân, chắc hẳn vẫn còn chưa có chỗ nghỉ chân chứ? Không bằng, ở lại Nhiếp gia chúng ta như thế nào? Ngài yên tâm, ta nhất định an bài khách phòng thoải mái nhất, tuyệt đối không dám thất lễ với tiên sinh.

- Không cần, ta là người yêu thích yên tĩnh, chỉ muốn đi lại một mình trong thành thôi.

Hoa Mộ giống như không có hứng thú nói chuyện nhiều với Nhiếp Đông Hải, sau khi để lại câu này, liền trực tiếp đi ra ngoài.

- Ngoại công, người kia là ai? Còn nữa, con đã sốt ba ngày rồi sao?

Sau khi Hoa Mộ rời đi, Nhiếp Thiên mờ mịt khó hiểu hỏi.

- Tiểu tử ngu ngốc này!

Khóe mắt Nhiếp Thiên vẫn còn chưa khô nước mắt, đau lòng nói:

- Sau trận chiến với Nhiếp Hoàng, ngay trong đêm đó con đột nhiên phát sốt, chờ đến khi ta phát hiện ra, con đã sốt tới mức hôn mê bất tỉnh. Chúng ta tìm danh y khắp thành Hắc Vân và phụ cận, cũng không có người chữa được cho con, khi chuẩn bị đưa con lên Lăng Vân tông, Hoa tiên sinh đột nhiên tới cửa...

Nàng đem chuyện đã trải qua, tỉ mỉ giải thích một phen, sau đó hỏi:

- Thế nào rồi? Bây giờ cảm giác như thế nào? Có phải là thân thể rất mệt mỏi không?

- Không có, không mệt.

Nhiếp Thiên lắc đầu, trên mặt hiện ra vẻ mặt kỳ lạ:

- Ngược lại là, con cảm thấy... còn rất khỏe, không, vô cùng khỏe mới đúng!

- Nghĩa là sao?

Nhiếp Đông Hải kinh ngạc

- Sau khi hết sốt, con cảm thấy như là có khí lực dùng không hết, giống như càng cường đại hơn so với trước kia.

Nhiếp Thiên lựa chọn từ ngữ:

- Linh lực trong đan điền, ngược lại không có thay đổi gì, nhưng sức mạnh toàn thân, khẳng định tăng lên không nhỏ, con có thể cảm nhận được.

- Là thật.

Nhiếp Đông Hải quan sát kỹ nó, sắc mặt ngờ ngợ càng thêm nồng đậm.

- Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.

Nhiếp Thiên không nghĩ nhiều như vậy:

- Sau này cố gắng bớt tranh giành gì với cái thằng Nhiếp Hoàng kia đi, cảnh giới của hắn cao hơn con ba tầng, linh lực cũng đã bộc phát ra ngoài, con cứ hết lần này tới lần khác cạy mạnh làm gì. Ta đoán lần này con đột nhiên sốt cao, là bởi vì đánh nhau với nó. Đánh không lại, cũng đừng đánh, cảnh giới con thấp hơn, thua thì thua, đừng có cứng đầu cố chấp như thế.

- Con cảm thấy, nếu bây giờ cho con và Nhiếp Hoàng tái chiến, con có thể nhẹ nhàng giải quyết nó!

Nhiếp Thiên nhếch môi, nở nụ cười rạng rỡ tràn đầy tự tin.

- Còn muốn mạnh miệng! Ta cũng không muốn nhìn thấy con lại sốt cao hôn mê thêm lần nữa đâu! Lần này may mắn Hoa tiên sinh trùng hợp đi ngang qua thành Hắc Vân, bằng không...

Lời vừa nói tới đây, Nhiếp Thiên đã muốn chực khóc:

- Nếu con thật sự có chuyện gì không may, di cũng chẳng muốn sống nữa. Nếu con có chuyện, sau này ta cũng không có mặt mũi xuống dưới suối vàng gặp mẫu thân con.

- Được rồi, được rồi, con biết rồi, sau này không làm loạn nữa.

Nhiếp Thiên đau đầu nói.

- Máy ngày nay, con cứ ngoan ngoãn ở trong nhà, đừng đi chỗ khác!

Nhiếp Đông Hải nghiêm túc dặn dò.

- Con biết rồi.

Nhiếp Thiên bắt đầu đi gạt đầu.

Mật thất tu luyện Nhiếp Bắc Xuyên.

- Phụ thân, y sư ngoại lai kia, quả thật đã chữa khỏi chứng sốt cao của Nhiếp Thiên.

Ánh mắt Nhiếp Lan buồn sầu bước vào, khẩu khí tràn ngập tiếc nuối nói.

Nhiếp Bắc Xuyên chuyển biến tia hàn khí từ cột hắc ngọc sau lưng vào trong đan điền, mở mắt, lạnh lùng nói:

- Nhiếp Thiên nếu không có việc gì, vậy ta có chuyện phải bàn với đại ca rồi. Theo như hắn nói, ngày hôm qua, hắn nên nói rõ ràng với các tộc lão, sau đó chủ động rời khỏi vị trí gia chủ.

- Sớm nên như thế, hắn chiếm vị trí gia chủ, rất nhiều chuyện chúng ta không tiện làm, về sau thì tốt rồi.

Nhiếp Lan phẫn chấn nói.

- Mặc dù hôm nay có hơi muộn rồi, có điều có lẽ hắn vẫn còn chưa ngủ.

Nhiếp Bắc Xuyên đứng dậy, từ trong mật thất đi ra, đi tìm Nhiếp Đông Hải nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Mộng Cảnh Thần Kỳ

Màn đêm buông xuống.

Nhiếp Thiên biết hai ngày nay Nhiếp Thiên chịu khổ quá nhiều, dặn dò hần nghỉ ngơi cho sớm, cũng nói đuổi Nhiếp Đông Hải rời khỏi phòng.

Đêm khuya yên tĩnh, Nhiếp Thiên chậm chạp không cách nào chìm vào giấc ngủ, không khỏi xếp bằng ngồi trên giường, vận chuyển bí quyết Luyện Khí, hấp thu linh khí của trời đất tiến hành tu luyện.

Một tia linh khí mỏng manh, theo quá trình hít thở ra vào của Nhiếp Thiên, từ bên ngoài lan vào trong linh hải đan điền.

Nhiếp Thiên trong ý thức dò xét, có thể cảm nhận rõ ràng, linh khí mỏng manh kia, sau khi bị hút vào đan điền, lại rất khác với thường ngày.

Trước kia, lúc hần tu luyện bí quyết Luyện Khí, sẽ phát hiện phần lớn linh khí, cũng không phải được dẫn vào đan điền, mà tán loạn khắp tứ chi bách hải và huyết nhục của nó.

Lần này, huyết nhục và ngũ tạng lục phủ của nó, dường như đã hấp thụ được rất nhiều sức mạnh, không còn cưỡng ép cướp đoạt linh khí của trời đất dung nạp từ bí quyết Luyện Khí.

Nó tập trung tinh thần tu luyện, lúc ẩn lúc hiện, dường như còn có thể nghe thấy tiếng huyết nhục reo hò.

- Quái thật...

Trong mơ mơ màng màng, ý thức tinh thần của nó, dần dần từ linh hải đan điền di chuyển đến trong huyết nhục.

Từng điểm dị quang, trong cảm nhận của nó, phảng phất đột nhiên nảy sinh trong cơ thể trong máu thịt của nó, lặng lẽ bùng cháy.

Nháy mắt, linh hồn của nó, giống như bị kéo mạnh vào máu tươi, cả người bỗng chốc thẳng thốt.

Àm!

Sau tiếng nổ vang kỳ quái, Nhiếp Thiên vẫn đang tu luyện, giống như bất chợt rơi vào trong cảnh mơ viễn cổ!

Mộc sum xuê không biết trời đất, đỉnh núi cao vút xuyên thẳng mây xanh, ở nơi hư không, có ma ảnh to lớn như ẩn như hiện.

Cả vùng đất rộng lớn bát ngát, có người khổng lồ kết bầy đàn với nhau, khiêng cự mộc đen kịt mấy trăm mét, ngẩng đầu tiến bước, cùng hát khúc ca cổ thể lương.

Trên ngọn núi cao mấy ngàn mét, bị một cơn cự xà vây bọc lấp lánh quần quanh, nhìn kỹ, cơn cự xà kia như hòa cùng một thể với ngọn núi ấy.

Cự xà phun ra nuốt vào minh nguyệt ánh sao đầy trời, ánh sao lấp lánh và ánh trăng dịu nhẹ, giống như dòng nước trút xuống, toàn bộ sát nhập vào thân rắn.

Mây mù lượn lờ không trung, có cung điện nguy nga tráng lệ, có sấm giập trong ánh sáng chớp nhoáng của sấm sét.

Sâu trong lòng đất, truyền đến âm thanh gào thét khủng bố cuồng bạo, từ tiếng gầm giận dữ đó, mặt đất nứt toát, lộ ra khe nứt sâu hoắm không nhìn thấy đáy.

Sương mù màu tím đen, xen lẫn âm hồn quỷ quái, cuộn cuộn bốc lên từ trong lòng đất sâu hút của khe nứt.

Từng bóng người, từ xa đường chân trời phương xa xông thẳng lên không trung, những bóng người ấy có cánh chim xám to lớn, cánh chim vừa sải cánh, đã có thể nhảy vọt xa mấy trăm dặm.

Cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi, lần lượt xuất hiện trong cảnh mơ của Nhiếp Thiên.

Nhiếp Thiên giống như bị dẫn dắt vào thế giới thần bí cổ xưa, dùng thân phận người đứng xem, quan sát thần tích trong thiên địa.

- Học học!

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Thiên kịch liệt thở dốc, đột nhiên bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Cả người hần mồ hôi như mưa, cảm giác mỗi một cực kỳ, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nào động đậy được.

- Giác mơ thần kỳ! Trời đất thần kỳ!

Nhìn ánh nến chập chờn bất định trong phòng, ánh mắt hần sáng rực như ánh sao, trên mặt hiện lên cảm xúc kích động vô cùng mơ ước.

Một đêm kéo dài, hần cũng không hề cảm thấy buồn ngủ, giống như hoàn toàn chìm đắm trong mộng cảnh lúc trước, không muốn rút chân bước ra.

Mãi đến khi màn đêm lui đi, tiếng gà gáy vang lên, hần mới bất chợt cảm thấy vô cùng buồn ngủ, chính thức chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, Nhiếp Đông Hải chủ động mời vài tộc lão Nhiếp gia, trong đại điện nghị sự Nhiếp gia, ở trước mặt những tộc lão trực hệ và chi thứ Nhiếp gia, tuyên bố tình lực không tốt, nhường lại vị trí gia chủ.

- Đại ca, huynh cứ yên tâm, Nhiếp gia có ta chấp chương, tất nhiên có thể hùng phong lần nữa!

Nhiếp Bắc Xuyên thề thốt nói.

- Ta tin tưởng đệ có năng lực như thế.

Nhiếp Đông Hải nhẹ nhàng gật đầu, dưới ánh nhìn chăm chú của các vị tộc lão Nhiếp gia, chậm rãi rời khỏi đại điện nghị sự.

- Phụ thân...

Ngoài điện, Nhiếp Thiên chờ đợi đã lâu, muốn nói lại thôi.

Nàng nhìn ra, khi Nhiếp Đông Hải rời khỏi đại điện, trong mắt tràn đầy tiếc nuối.

Nhiếp Đông Hải bị bệnh tật dày vò nhiều năm, vốn đã không còn oai hùng như ngày xưa, hôm nay lui khỏi vị trí gia chủ, dường như lại đột nhiên già đi mấy tuổi, cả người đều có vẻ uể oải không phấn chấn.

- Ta không sao, con không cần lo lắng.

Nhiếp Đông Hải miễn cưỡng cười:

- Lòng ta mệt mỏi, mấy năm nay đám tộc lão kia cũng đã sớm mất kiên nhẫn, ta tiếp tục chiếm vị trí kia không buông, chỉ mang lại càng thêm nhiều phiền phức cho chúng ta. Như vậy cũng tốt, về sau ta có thể dồn toàn bộ sức lực, chăm lo cho Nhiếp Thiên.

- Ta chỉ hi vọng, trước khi ta chết, Nhiếp Thiên có thể có được sự ưu ái của Lăng Vân tông, có thể bước vào Lăng Vân tông tu luyện.

- Đó là kỳ vọng và hy vọng xa vời trong phần đời còn lại của ta.

Trong điện, ồn ào không ngừng, phần đông tộc Nhiếp gia, đều đang chúc mừng Nhiếp Bắc Xuyên.

Nghe thanh âm, cười dài đắc chí vừa lòng của Nhiếp Bắc Xuyên, còn có thanh âm nịnh nọt của những tộc lão kia, Nhiếp Thiên càng tâm phiền ý loạn, thấp giọng thầm nói:

- Trước khi phụ thân chưa bị thương, những tộc lão kia, miệng mồm người nào người nấy cũng chẳng khác gì đối với nhị thúc hiện giờ. Vật đổi sao dời, hiện giờ phụ thân đi ra, không ngờ không ai đi tới an ủi lấy một câu.

- Nhân sinh vốn là như thế, ta sớm đã nhìn thấu, lúc đắc chí, đương nhiên người người thân cận. Một khi mất thế, lập tức cửa nhà vắng vẻ, người người kính nhưng lại xa lánh.

Nhiếp Đông Hải buồn bã lắc đầu:

- Đi thôi, mặc kệ bọn họ, đi xem tiểu tử Nhiếp Thiên kia.

- Hi vọng Nhiếp Thiên có thể phấn đấu vì chúng ta!

Nhiếp Thiên oán hận nói.

Nàng rất rõ ràng, Nhiếp Đông Hải hiện nay, đã đem tất cả kỳ vọng, đều ký thác vào trên người Nhiếp Thiên.

Nếu Nhiếp Thiên trên đường tu luyện có thể thể hiện ra thiên phú bất phàm, trong lòng Nhiếp Đông Hải có lẽ có thể nhen nhóm trở lại ngọn lửa hi vọng, cho dù bản thân hần khó mà có được thành tựu trên đường tu luyện nữa, chỉ cần nhìn thấy Nhiếp Thiên từng ngày một mạnh mẽ, hần cũng có thể kiên trì, tiếp tục sống tốt.

Nhiếp Thiên hôm nay đã là toàn bộ cột trụ tinh thần của hần.

Khi Nhiếp Đông Hải và Nhiếp Thiên đi đến bên cạnh Nhiếp Thiên, phát hiện Nhiếp Thiên vẫn còn đang say ngủ, đang ngáy ầm ỉ trong phòng.

- Mấy ngày nay nó chịu nhiều khổ cực rồi, đứa nhỏ này cũng không dễ dàng gì, chúng ta đợi nó tỉnh lại đi.

Nhiếp Đông Hải chăm chú nhìn Nhiếp Thiên, nói khẽ.

- Vâng.

Nhiếp Thiên đau lòng nói.

Bóng đêm dần lan tràn, y sư Hoa Mộ hôm qua rời khỏi, lại đứng hẹn đi tới.

- Hoa tiên sinh, thùng gỗ và nước ấm đã chuẩn bị xong rồi, kính xin tiên sinh tiếp tục thi triển diệu thủ, giúp đứa nhỏ này trị khỏi bệnh căn.

Nhiếp Đông Hải cung kính nói.

- Đương nhiên rồi.

Hoa Mộ khẽ gật đầu:

- Các người đều ra ngoài hết đi, cũng đừng đánh thức nó.

Nhiếp Đông Hải cùng Nhiếp Thiên nghe lời ra ngoài, cùng giống như hôm qua, chờ ở ngoài phòng, lặng lẽ chờ mong.

Sau khi bọn họ đi rồi, Hoa Mộ cũng giống như ngày hôm qua, chai chai lọ lọ trong hòm thuốc nhỏ đều được hất lấy ra, đổ vào trong nước nóng thùng gỗ.

Sau khi mọi thứ xong xuôi, hất cẩn thận ôm Nhiếp Thiên còn đang ngủ say, nhẹ nhàng đặt vào trong thùng gỗ.

Nước ấm trong thùng gỗ, sau khi Nhiếp Thiên ngâm mình vào, lại lần nữa nháy mắt đạt tới độ nóng, bỗng chốc sôi trào.

Nhiếp Thiên như con tôm luộc chín, toàn thân đỏ bừng, lại không kiềm chế được đau đớn la hét.

Quái lạ, hôm nay hân cũng không sốt cao, nhưng vừa vào thùng gỗ, vẫn là hôn mê bất tỉnh.

Hoa Mộ phóng xuất ra màn sáng nhấp nhô, ngăn cách âm thanh, ánh ma troi màu xanh lóe lên trong mắt, vẫn yên tĩnh chăm chú nhìn Nhiếp Thiên.

Nước thuốc đục ngầu trong thùng gỗ, lại trở nên trong veo lần nữa, Hoa Mộ khôi phục thái độ bình thường, màn sáng trong phòng biến mất, Nhiếp Thiên mới chậm rãi tỉnh lại.

- Đa tạ Hoa tiên sinh.

Nhiếp Thiên mở mắt ra, lập tức cảm giác được toàn thân tràn đầy sức mạnh, không còn một chút cảm giác mệt mỏi nữa.

Hoa Mộ nhẹ gật đầu:

- Ngày mai ta lại đến.

Nói xong, hất vác hòm thuốc lên, không thèm quan tâm Nhiếp Đông Hải và Nhiếp Thiên chân thành nói lời cảm tạ, trực tiếp rời khỏi Nhiếp gia.

Sau mấy ngày, Nhiếp Thiên hàng đêm lúc tu luyện, đều không hiểu tại sao lại rơi vào trong cảnh mơ, ở trong trời đất không biết tên tuổi kia, nhìn thấy đủ loại hiện tượng thần kỳ không thể tưởng tượng.

Mà mỗi lần từ trong cảnh mơ tỉnh lại, hân đều mỗi một muốn chết, bình thường lúc hùng dũng, mới có thể ngủ vùi lần nữa.

Còn Hoa Mộ, hàng đêm mỗi ngày, đến đúng giờ, dùng được vật kỳ dị, làm Nhiếp Thiên đau đớn vô cùng.

Ngày cuối cùng.

Nhiếp Thiên toàn thân đỏ bừng, từ trong thùng gỗ dòng nước trong veo nhảy ra, cung kính cảm ơn Hoa Mộ.

Sắc mặt Hoa Mộ lạnh nhạt, giống như chỉ thuận miệng hỏi:

- Đoạn thời gian gần đây, có phải mỗi ngày cậu đều nằm mơ không?”

- Làm sao ngài biết?

Nhiếp Thiên kinh ngạc nói.

- Ta biết nguyên nhân cậu đột nhiên bị bệnh lạ.

Hoa Mộ trầm ngâm một chút, cố gắng hạ thấp giọng:

- Chuyện này, không được nói với người nào, kể cả ngoại công và di của cậu.

- Tại sao?

Nhiếp Thiên khó hiểu.

- Đừng hỏi nguyên nhân, chỉ cần cậu đồng ý với ta, ta sẽ cho cậu một viên đan dược, đan dược này có thể bảo vệ ông ngoại cậu sống thêm mười năm.

Hoa Mộ nghiêm túc nói.

- Được!

Nhiếp Thiên kinh hi đồng ý.

Không cần người khác nhiều lời, từ trạng thái Nhiếp Đông Hải, hẳn đã có thể nhìn ra ngày tháng của Nhiếp Đông Hải đã không còn nhiều.

Thân thể Nhiếp Đông Hải ngày càng sa sút, vẫn luôn là tâm bệnh trong lòng nó, hẳn sớm đã âm thầm thề rằng, chờ khi hẳn mạnh mẽ hơn, chuyện đầu tiên, chính là giúp Nhiếp Đông Hải tìm kiếm thuốc hay.

- Đan dược kia, không thể giúp ông ngoại cậu khôi phục trọng thương, chỉ có thể dùng để kéo dài tánh mạng, điểm này cậu phải hiểu rõ.

Hoa Mộ giải thích.

- Ta hiểu.

Nhiếp Thiên hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay, nhấn mạnh nói:

- Mười năm! Trong vòng mười năm, ta sẽ dốc hết toàn lực giúp ông thoát khỏi biển khổ!

- Cậu có chí khí này, tốt lắm.

Hoa Mộ vươn tay ra, vỗ nhẹ lên vai nó, lời nói sâu xa:

- Chúng ta còn có thể gặp lại nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Âm Lạnh Tự Hiểu

- Ngoại công, Hoa tiên sinh để lại một viên đan dược, nói là... có thể giúp ông sống thêm mười năm.

Nhiếp Thiên đưa một viên đan dược màu xám xanh cho Nhiếp Đông Hải.

- Hả!

Nhiếp Thiên lập tức kích động, nâng vội vàng xoay người, muốn chạy theo nói lời cảm tạ với Hoa Mộ.

Nhưng Hoa Mộ sớm đã biến mất không thấy gì nữa.

- Đan dược có thể làm cho ta sống lâu thêm mười năm!

Nhiếp Đông Hải cũng phấn chấn tinh thần, từ trong tay Nhiếp Thiên nhận lấy viên đan dược kia, ngửi thấy mùi thuốc nồng đậm:

- Nếu quả thật như vậy, giá trị của viên đan dược này, còn vượt xa thù lao chúng ta trả cho ông ta!

- Hoa tiên sinh tại sao phải làm chuyện lỗ vốn như vậy? Rốt cuộc ông ta là ai?

Nhiếp Thiên vừa mừng vừa sợ nói.

- Ông ấy nói...

Nhiếp Thiên chần chờ một chút, thêu dệt lời nói dối thiện ý:

- Ông ấy bảo có duyên với con.

- Có duyên?

Nhiếp Đông Hải khẽ nhủ mảy:

- Ta cảm thấy hơi kỳ lạ, mọi người ở lại đây, ta phải đi vào thành tìm ông ta. Cho dù như thế nào, ta cũng muốn trực tiếp cảm ơn, ông ấy đối với cháu nội ta quá mức ưu ái rồi.

Nói xong, Nhiếp Đông Hải cầm theo đan dược, rời khỏi trước.

Đáng tiếc, hần ở thành Hắc Vân tìm hai ngày, cũng không phát hiện tung tích Hoa Mộ. Hoa Mộ giống như lúc tới, lặng lẽ tới, lại bỗng chốc biến mất.

Nghi ngờ sinh sôi trong lòng Nhiếp Đông Hải, quan sát mấy ngày, phát hiện Nhiếp Thiên không còn sốt nữa, trong lòng cũng tin Hoa Mộ không có ác ý.

Hần cũng từ đó tin tưởng, đan dược mà Hoa Mộ để lại, có lẽ sẽ không làm hại hần.

Vì vậy hần yên tâm ăn viên đan dược này, hần không nói ra được cảm giác của viên đan dược kỳ lạ này, hần lúc đó cảm thấy tinh thần quả thực tốt lên không ít.

Sau một thời gian ngắn, Nhiếp Thiên mỗi lần tu luyện bí quyết Luyện Khí, đều rõ ràng cảm giác thấy linh khí của trời đất được thu nạp vào trong cơ thể, cũng không còn phát tán xung quanh huyết nhục và tứ chi bách hài.

Dường như, cơ thể cường tráng này, đã hấp thu đủ sức mạnh cần có, không còn cần thêm chất dinh dưỡng phát triển nào nữa.

Ba tháng sau, cảnh giới Nhiếp Thiên đình trệ hồi lâu, rốt cuộc thuận lợi đột phá, từ Luyện Khí tầng ba tiến vào Luyện Khí tầng bốn.

Mà lúc này, Nhiếp Thiên cũng sắp đón sinh nhật mười một tuổi.

Vì để tránh cho ngoại công khó xử, mấy ngày nay, Nhiếp Thiên sáng sớm không còn đi tới sân rộng tu luyện nữa, cũng không gây sự phiền phức thêm nữa.

Phần lớn thời gian sau này, hần đều ở trong phòng của mình khổ công tu luyện, ngẫu nhiên cùng đi cả Nhiếp Thiên đi dạo trong thành Hắc Vân.

Buổi sáng hôm nay, lúc tu luyện sáng sớm của nó, chợt nghe từ trên quảng trường truyền đến tiếng xôn xao ầm ĩ.

Tiếng ồn ào kia càng lúc càng lớn, quấy nhiễu hần không còn tâm tư tu luyện, cuối cùng nhịn không được chạy đến phía sân rộng.

Tới gần, hần nhìn thấy trên quảng trường, tập trung đông đảo tộc lão Nhiếp gia. Mỗi một tộc lão Nhiếp gia, đều mặt mày hồng hào, giống như đón mừng năm mới mừng rỡ hưng phấn.

Phụ trách dạy bảo hải đồng Nhiếp gia Ngô Đào, trên mặt cũng tràn đầy nụ cười phát ra từ nội tâm, không ngừng lặp lại một câu:

- Nhiếp Nhân thành công đột phá Luyện Khí tầng chín!

- Mười bốn tuổi! Luyện Khí tầng chín!

Nhiếp Thiên tinh thần cũng chấn động, âm thầm vui mừng thay Nhiếp Nhân.

Nó và Nhiếp Nhân cũng không mấy quen thuộc, nhưng rất nhiều lần khi hần tranh chấp với Nhiếp Hoàng, Nhiếp Viễn, Nhiếp Nhân đều nói lời công bằng, không giống những người bên phía Nhiếp gia, chỉ một lòng bợ đỡ Nhiếp Hoàng và Nhiếp Viễn.

Bởi vì như vậy, hần và Nhiếp Nhân mặc dù cũng không quen thân, nhưng trong lòng hần cũng có thiện cảm với Nhiếp Nhân.

Hôm nay thấy Nhiếp Nhân ở tuổi mười bốn, thành công bước vào Luyện Khí tầng chín, trong đáy lòng hần cũng vui mừng thay cho Nhiếp Nhân.

Nó biết rõ, toàn bộ con cháu Nhiếp gia, có thể mười lăm tuổi tiến vào Luyện Khí tầng chín, có thể đi Lăng Vân tông tu luyện, đều là tinh anh nổi tiếng.

Hai ca ca Nhiếp Hoàng, Nhiếp Hàn và Nhiếp Thái, từ nhỏ cũng đều thể hiện ra thiên phú bất phàm, đều có thu hoạch lớn trong đại hội bốc thăm.

Nhưng Nhiếp Thái, lại vào lúc mười lăm tuổi, cũng không bước vào cảnh giới tầng chín Luyện Khí, do đó bị Lăng Vân tông cự tuyệt ngoài cửa.

Chỉ có đại ca Nhiếp Hàn của hân, khi vừa mới mười lăm tuổi, thành công đột phá tầng chín, có thể trở thành đệ tử Lăng Vân tông.

Có lời đồn rằng, Nhiếp Hàn ở trong Lăng Vân tông mấy năm, có vẻ như rất tốt, một số người Lăng Vân tông rất xem trọng hân.

Nhiếp Bắc Xuyên có thể được phần lớn tộc lão ủng hộ ở Nhiếp gia, thuận lý thành chương ngồi lên vị trí gia chủ, ngoại trừ bản thân Nhiếp Đông Hải bị thương cảnh giới thật lùi, Nhiếp Hàn cũng chiếm một nhân tố rất lớn.

- Tốt! Rất tốt!

Nhiếp Bắc Xuyên đứng ở trong đám người, ánh mắt thương thức nhìn Nhiếp Nhân, giọng nói:

- Ta đã nói rồi, nếu ta ngồi lên vị trí này, chắc chắn sẽ tận tâm tận trách vì gia tộc, để Nhiếp gia trùng chấn oai phong! Nhiếp Nhân thuận lợi đột phá, trở thành đệ tử Lăng Vân tông, chính là dấu hiệu thịnh vượng của Nhiếp gia chúng ta!

- Ha ha, đều là nhờ vào phúc trạch của gia chủ!

- Lão ca vừa thượng vị, Nhiếp Nhân đã đột phá tầng chín Luyện Khí, đây rõ ràng là thịnh vượng Nhiếp gia chúng ta!

- Nhiếp gia ở trong tay huynh, tất nhiên có thể càng hơn xa trước kia, không bao lâu nữa tương lai sẽ áp đảo được Vân gia à An gia!

- ...

Rất nhiều tộc nhân Nhiếp gia, đều mỉm cười chúc mừng, dường như Nhiếp Nhân có thể bước vào tầng chín Luyện Khí, thật đúng là công lao Nhiếp Bắc Xuyên.

Nhiếp Nhân thân là diễn viên chính, tất nhiên cũng được mọi người vây quanh chúc mừng, nhưng về mặt hân lại trầm tĩnh, chỉ lễ phép nói lời cảm tạ, cũng không có thể hiện đặc biệt kích động.

- Nhiếp Nhân, nhánh các con, tuy rằng là chi thứ Nhiếp gia. Nhưng bởi vì con hết lòng phấn đấu, từ nay về sau, mẹ ruột và muội muội của con, đều được chuyển vào trong đại trạch Nhiếp gia. Con chỉ cần an tâm tu luyện ở Lăng Vân tông là được rồi, những chuyện khác, con không cần bận tâm, ta từ nay sẽ an bài thỏa đáng.

Nhiếp Bắc Xuyên lời kéo nhân tâm nói.

Nhiếp Nhân chỉ còn lại một mẫu thân cùng muội muội, do là chi thứ, lại là nữ nhân và trẻ nhỏ, vốn không có tư cách sống trong đại trạch Nhiếp gia.

- Đa tạ gia chủ.

Nhiếp Nhân khẽ nói.

- Không cần khách khí, con xứng đáng được vậy mà.

Nhiếp Bắc Xuyên mặt mày rạng rỡ:

- Ta đã thông báo chuyện con đột phá đến tầng chín Luyện Khí cho bên phía Lăng Vân tông. Buổi chiều, đại ca của con Nhiếp Hàn, sẽ dẫn theo người Lăng Vân tông, tới đón con đi Lăng Vân tông. Đến Lăng Vân tông rồi, con chỉ cần theo Nhiếp Hàn là được, mọi chuyện nó sẽ thu xếp ổn thỏa.

- Con biết rồi.

Nhiếp Nhân gật đầu.

Một góc sân rộng, Nhiếp Thiên đơn độc đứng một mình, nhìn Nhiếp Nhân như sao vây quanh trăng, còn có Nhiếp Bắc Xuyên chỉ phí phần chân.

- Luyện Khí tầng chín! Có một ngày, ta cũng sẽ được đưa lên Lăng Vân tông!

Nhiếp Thiên trầm hạ quyết tâm.

- Sao con lại chạy ra chỗ này?

Nhiếp Thiên lặng lẽ đi tới, nhẹ giọng nói:

- Có gì liên quan tới con đâu chứ, nếu con muốn vào Lăng Vân tông, nhất định phải cố gắng gấp bội. Con sắp mười một rồi, mặc dù gần đây lại có đột phá, tuy rằng chỉ là cảnh giới tầng bốn, con không thể lãng phí quá nhiều thời gian vào mấy chuyện không liên quan tới mình như vậy.

- Di cả, con về sau sẽ cố gắng.

Nhiếp Thiên lòng tin tràn đầy.

- Có lòng tin là tốt rồi.

Nhiếp Thiên khẽ cười:

- Lòng con đang rối loạn, Nhiếp gia hôm nay cũng sẽ rất náo nhiệt, chúng ta không được chào đón, cũng đừng ở lại làm chứng mắt người ta. Đi thôi, cùng đi cả vào trong thành dạo chơi.

- Vâng.

Nhiếp Thiên ngoan ngoãn nói.

Sau đó, hắn đi theo Nhiếp Thiên ra khỏi Nhiếp gia, trước tiên ăn trưa trong tửu quán thành Hắc Vân, sau đó buổi chiều cùng Nhiếp Thiên chọn lựa mấy món đồ trang sức, trong tiệm châu báu lớn nhất trong thành.

- Ấy, đây không phải là bị Nhiếp gia đại tiểu thư Chí Quốc nhà ta đã bỏ đó sao?

Khi Nhiếp Thiên và Nhiếp Thiên, từ trong tiệm châu báu đi ra, một giọng nữ chanh chua, đột nhiên không thích hợp vang lên.

Nhiếp Thiên nhạy bén phát giác ra, đi cả Nhiếp Thiên của nó, khi nghe thấy âm thanh kia, thân thể bỗng chốc căng thẳng.

Nó nhìn theo tiếng gọi, phát hiện một nam một nữ, dẫn theo một đứa trẻ cũng không kém hẳn bao nhiêu, đang chậm rãi đi tới, hiển nhiên cũng dự định đến tiệm châu báu chọn mua vật phẩm trang sức.

Nam tử kia một thân bạch y, mặt như ôn ngọc, lộ vẻ tiêu sái anh tuấn.

Nữ tử mái tóc quấn cao, mặc y phục màu xanh biếc cắt may vừa người, tướng mạo đẹp như hoa, thoát nhìn cũng ung dung bất phàm.

Nam hài mà đôi phụ phụ kia dắt đi, dường như tập hợp đầy đủ ưu điểm của hai bên bố mẹ, tuổi còn nhỏ đã tuấn mỹ xuất chúng.

Nam tử thấy Nhiếp Thiên, sắc mặt xấu hổ, kéo nữ tử muốn đi nhanh.

- Vội cái gì?

Nữ tử bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ bây giờ còn bây giờ còn tình cũ chưa phai sao?

- Đừng nói bừa.

Nam tử vội vàng giải thích.

- Tin chàng cũng không dám!

Nữ tử hừ một tiếng, ánh mắt lại chuyển sang trên người Nhiếp Thiên, sau tiếng cười “chặc chặt”, nói:

- Nhiếp gia đại tiểu thư, ta nghe nói phụ thân cô ngay cả chức vị gia chủ đã không còn, cô còn có tiền dư dả đi dạo Linh Bảo Các sao? Ha ha, chọn châu báu sang quý gì đây, có thể cho tiểu muội ta đây xem thử được không?

- Di cả, bọn họ chính là?

Nhiếp Thiên thăm giận nói.

Nó bây giờ không nhỏ, cho dù Nhiếp Đông Hải cùng Nhiếp Thiên chưa bao giờ nói, nhưng từ trong miệng các tộc nhân khác, hắn cũng nghe được rất nhiều tin đồn về đi cả Nhiếp Thiên của nó, biết được chân tướng sự việc.

Vân gia cùng Nhiếp gia, An gia, đều là đại gia tộc thành Hắc Vân, trước kia Vân gia cùng Nhiếp gia quan hệ cũng không tệ lắm.

Bởi vì như thế, hai gia tộc vì lợi ích chung mà cưới hỏi với nhau, để Nhiếp Thiên kết làm phu thê với Vân gia Vân Chí Quốc.

Nhưng mà ngày vui ngắn chẳng tày gang, Vân Chí Quốc khi lịch lãm bên ngoài, gặp Viên Thu Oánh.

Viên Thu Oánh chính là con gái của gia chủ Viên gia ở thành Hàn Thạch, Viên gia chính là gia tộc cường đại nhất thành Hàn Thạch, thực lực còn lớn mạnh hơn cả Nhiếp gia.

Viên Thu Oánh chủ động cầu ái, còn có Vân gia âm thầm đẩy đưa tác động, cuối cùng Viên Thu Oánh trở thành thê tử Vân Chí Quốc.

Vợ cả Nhiếp Thiên của Vân Chí Quốc, thì lại bị Vân gia tìm một lý do hợp lẽ, vô tình bị thôi.

Đây là nỗi nhục vô cùng của Nhiếp gia, Nhiếp Đông Hải vì việc này, tức giận xông vào Vân gia, kết quả lại bị Vân gia cùng Viên gia hợp lực liên thủ đánh trọng thương, từ nay về sau không gượng dậy nổi.

Vân gia và Viên gia, sau lưng đều có thế lực Luyện Khí Sĩ cường đại làm chỗ dựa, cho dù là Lăng Vân tông, cũng không muốn gây chiến vì Nhiếp gia, cuối cùng chỉ có thể không giải quyết được gì.

Viên Thu Oánh thành công đuổi Nhiếp Thiên đi, với chuyện cũ của Vân Chí Quốc và nàng, vẫn luôn canh cánh trong lòng, mỗi lần gặp phải Nhiếp Thiên, đều là trào phúng mọi cách, chưa bao giờ có một lời dễ nghe.

- Đừng để ý bọn họ, chúng ta đi thôi.

Nhiếp Thiên bắt lấy cánh tay Nhiếp Thiên, kéo hắn đi, muốn tránh mặt Viên Thu Oánh.

- Con không đi!

Nhiếp Thiên vẫn đứng nguyên tại chỗ như thương sắt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Xung Đột Nổi Lên

- Đừng làm bừa.

Nhiếp Thiên trừng mắt liếc hắn một cái:

- Chúng ta còn có việc, không nên lãng phí thời gian của con vào mấy tên đáng ghét, đi thôi.

Lúc nói, nàng lại khẽ giật mạnh Nhiếp Thiên, muốn dẫn Nhiếp Thiên mau chóng đi ra khỏi cửa Linh Bảo Các.

- Đừng có gấp nha, chúng ta đã lâu không gặp, tỷ muội ôn chuyện cũ thì sợ cái gì?

Nụ cười trên mặt Viên Thu Oánh, rõ ràng mang theo ác ý:

- Đứa nhỏ này chính là Nhiếp Thiên không cha à? Ha ha, đột trước không phải nghe nói nó sắp chết rồi sao? Cũng đáng thương thật, không cha không mẹ, còn sống thật ra cũng là chê cười.

- Bà già, ngươi có cha có mẹ sinh, lại không có cha có mẹ dạy!

Nhiếp Thiên hừ mũi:

- Chỉ có những nữ nhân thối không biết xấu hổ, rõ ràng biết người ta đã có phu nhân rồi, còn cố chấp dán chặt!

- Tiểu tạp chủng! Là ai dạy ngươi hả? Ngươi dám nhục mạ ta?

Viên Thu Oánh giận tím mặt.

Lời nói của Nhiếp Thiên, vừa vụn đâm trúng chỗ đau của nàng, những năm gần đây, nàng hận nhất người khác nói với mình những lời như vậy.

Bản thân nàng cũng biết, nàng cướp đi Vân Chí Quốc từ trong tay Nhiếp Thiên, cũng không phải là chuyện về vang gì.

Trong thành Hắc Vân, rất nhiều người nhắc tới chuyện này, cũng đều sẽ nói không phải là nàng, nàng tất nhiên cũng hiểu rõ trong lòng.

Nhưng vì nàng đến từ Viên gia đang hùng mạnh, chưa từng có người nào dám can đảm ở trước mặt nàng, nói ra những lời trắng trợn không thẹn che giấu như vậy.

Vốn nàng chỉ muốn hạ nhục Nhiếp Thiên một phen, nhưng châm chọc của Nhiếp Thiên, trong nháy mắt đã đốt cháy ngọn lửa tức giận của nàng, khiến nàng lập tức không kiểm soát được.

- Ta chỉ là thuật lại sự thật, người nào cũng biết ngươi làm cái gì. Sao hả, ngươi dám làm, lại sợ người khác nói sao?

Nhiếp Thiên hừ giọng nói:

- Sợ người nói, còn không biết xấu hổ cướp nam nhân của người khác như vậy? Người có biết liêm sỉ hay không? Người có thấy xấu hổ hay không?
- Tiểu Thiên!

Nhiếp Thiên lo lắng nói.

Lời Nhiếp Thiên nói, cũng là lời nàng muốn nói, mặc dù nàng nghe thấy âm thầm vui sướng, nhưng biết tính tình của Viên Thu Oánh, lo lắng Viên Thu Oánh sẽ làm bậy trước mặt mọi người.

- Tiểu tạp chủng không cha không mẹ! Hôm nay xem ta làm sao giáo huấn người làm người!

Trong mắt Viên Thu Oánh lửa giận thiêu đốt, tay trái bỗng giơ lên, từng vòng gọn sóng linh lực màu tím nhạt, lập tức bùng bùng phát ra từ trong lòng bàn tay nàng.

- Oánh! Đây là cửa Linh Bảo Các, không nên chấp nhệch với trẻ con như vậy, sẽ làm người khác chê cười đấy!

Vân Chí Quốc vội vàng ngăn cản.

Lúc này, rất nhiều người ra vào Linh Bảo Các, cảm thấy không khí giương cung bạt kiếm nơi này, đều chậm rãi dừng chân, tò mò hứng thú nhìn xem xung đột sắp sửa bùng phát giữa hai bên.

- Chà, là người Nhiếp gia và Vân gia!
- Có trò hay để coi rồi!
- Phu nhân Vân Chí Quốc, vẫn luôn ngạo mạn như vậy!
- Phụ thân của người ta, chính là gia chủ gia chủ thành Hàn Thạch đấy, nàng ta ở thành Hắc Vân chúng ta, đúng là có vốn liếng để ngạo mạn mà!
- Aiz, Nhiếp gia cũng không may, hết lần này tới lần khác chọc vào con mụ Viên gia đánh đá này. Vì nàng ta, Nhiếp Đông Hải chẳng những bị trọng thương, còn mất cả vị trí gia chủ lúc trước, đúng là quá thảm.
- ...

Đám người thành Hắc Vân đứng lại vây xem, sau khi kéo dần khoảng cách với Viên Thu Oánh và Nhiếp Thiên, thì bắt đầu thấp giọng nghị luận.

Trong đám người, một tiểu cô nương phấn điều ngọc mài, bị một đại thúc trung niên mặt chữ Quốc nắm tay, cũng tò mò lại vây xem.

Tiểu cô nương cũng lớn cỡ Nhiếp Thiên, mình mặc váy vàng, trên cổ tay trắng đeo rất nhiều vòng bạc lấp lánh, đôi mắt sáng chớp nháy, lộ vẻ rất linh động nhanh nhạy.

- Lan thúc, bên kia có chuyện gì vậy?

Tiểu cô nương cắn hạt dưa, dạt dào thích thú hỏi.

Đại hán trung niên mặt chữ Quốc, nhìn Viên Thu Oánh giương nanh múa vuốt kia, hơi nhíu mày, dường như biết tình hình cụ thể trong đó, thấp giọng giải thích một phen.

- Nữ nhân họ Viên kia đoạt nam nhân người ta, sao còn dám kiêu ngạo như vậy?

Tiểu cô nương kinh ngạc nói.

- Bởi vì nàng ta họ Viên, là con gái cậu Viên Phùng Xuân thành Hàn Thạch.

Đại hán thờ dài một hơi:

- Theo đạo lý mà nói, Nhiếp gia dựa vào chúng ta, Nhiếp Đông Hải những năm nay xem như tận tâm tận lực, chuyện này cũng không phải lỗi của Nhiếp gia, chúng ta vốn nên ra mặt chủ trì công đạo, nhưng mà...

Đại hán lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ xấu hổ.

- Chúng ta không phải nên bảo vệ người nương dựa chúng ta sao?

Tiểu cô nương tức giận nói.

- Con gái thứ hai của Nhiếp Đông Hải tên là Nhiếp Cẩm, nàng nếu như còn sống, tính bối phận cũng được xem là sư tỷ của con. Nàng giống như con, thiên phú tu luyện cực kỳ xuất chúng, được tông môn đối đãi như là “hạt giống”, dốc sức bỏ lượng lớn tài nguyên tu luyện vào người nàng, tông môn cũng kỳ thác kỳ vọng rất cao vào nàng.

Đại hán vẻ mặt âm trầm:

- Nhưng nàng... vào lúc tốt nhất, lại làm một chuyện sai lầm vô cùng to lớn. Nàng vì một nam nhân đến nay chúng ta vẫn chưa biết, sinh ra một đứa bé, hơn nữa không lâu sau đó cũng qua đời. Những thiên tài địa bảo tông môn tiêu tốn trên người nàng, đã trở thành uổng phí, rất nhiều người trong tông môn, đều cho rằng Nhiếp Đông Hải dạy con không tốt, sinh lòng bất mãn.

- Chuyện này, đám người Viên gia và Vân gia kia, ắt hẳn trong lòng đều rõ, biết Nhiếp Đông Hải mất thiện cảm của chúng ta.

- Bởi vì như vậy, Viên Phùng Xuân và Vân Mông mới dám xằng bậy.

- Cũng là như thế, sau khi chuyện kia xảy ra, những người trong tông môn trước đây từng coi trọng Nhiếp Cẩm, dốc rất nhiều tâm huyết vào nàng, đều bàng quang đứng nhìn.

Đại hán nhẹ giọng giải thích, đem nguyên do trong đó nói rõ.

Tiểu cô nương sau khi nghe xong, nhìn về phía Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên đằng xa, nhỏ giọng nói thầm:

- Người nhà này đúng là xui xẻo.

Cũng vào lúc này.

Viên Thu Oánh bị Vân Chí Quốc ngăn cản, cũng chú ý đám đông vây xem xung quanh càng lúc càng nhiều, nàng cố nén cơn giận, lạnh lùng nhìn thoáng qua Nhiếp Thiên, đột nhiên nói:

- Giỏi lắm! Ta tự giữ thân phận, không ý lớn hiếp nhỏ!

- Vân Tùng!

Nàng khẽ quát một tiếng, cúi đầu nhìn về phía nhi tử của mình, dặn dò:

- Đi! Giúp mẫu thân giáo huấn tiểu tiện chủng kia một chút cho ta!

Vân Tùng đã sớm nhìn Nhiếp Thiên không vừa mắt, nghe vậy không nói hai lời, lập tức lao ra như báo săn.

- Con trai của Vân Chí Quốc, nghe nói ba tháng trước, đã đột phá đến tầng bảy Luyện Khí. Nhiếp Thiên kia... dường như sau khi sốt cao, cũng tiến vào cảnh giới tầng bốn Luyện Khí. Nhưng dù vậy, tầng bảy với tầng bốn, thực lực cũng cách xa quá mức, rõ ràng chính là bất nạt người khác!

- Phụ nhân kia không phải vẫn luôn ức hiếp người khác sao, có gì ngạc nhiên đâu nào?

- Đúng!

Mọi người lại nghị luận xôn xao, nhưng bởi vì kiêng kỵ thực lực Viên gia, còn có Viên Thu Oánh hung hãn, không ai dám can đảm chính thức đứng ra nói câu công bằng.

- Nhiếp Thiên! Không cần đánh nhau với nó, chúng ta đi thôi!

Nhiếp Thiên lòng nóng như lửa đốt.

Trước đó không lâu, trận đánh của Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Hoàng, khiến nàng đến nay lòng còn sợ hãi. Trận chiến ấy qua rồi, Nhiếp Thiên mặc dù thắng, nhưng đêm đó lại sốt cao không lui, nếu không có Hoa Mộ đứng lúc đi ngang qua thành Hắc Vân, Nhiếp Thiên chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Hôm nay, Hoa Mộ sớm đã rời khỏi thành Hắc Vân, tung tích khó lòng điều tra, Nhiếp Thiên nếu lại phát bệnh lần nữa, ai có thể cứu hắn được đây?

Nhưng khi nàng ngăn cản, Nhiếp Thiên đã gãy mạnh ra khỏi nàng, không biết sống chết xông tới Vân Tùng.

- Dừng khí đáng khen đấy.

Đại hán mặt chữ Quốc trong đám đông, ánh mắt quái dị, nhẹ giọng thì thầm:

- Đáng tiếc, cảnh giới hai bên kém quá nhiều, chỉ có dừng khí vẫn không đủ được.

Tiểu cô nương bên cạnh hắn, giống như khát chiến trời sinh, vừa nhìn thấy Nhiếp Thiên và Vân Tùng động thủ, lập tức hưng phấn, luôn miệng trầm trồ khen ngợi.

Bùm bùm! Bùm bùm

Từng đóm lửa đỏ cam, gào thét bắn ra khỏi nắm đấm Vân Tùng, giống như hòn đá được đốt cháy, nhắm vào mặt Nhiếp Thiên hung hăng đánh tới.

Nắm đấm của Vân Tùng còn chưa tới, những ánh lửa kia, đã bay tới trước mặt Nhiếp Thiên trước một bước!

Tầng thứ bảy Luyện Khí, Linh Lực Ly Thể!

So với Linh Lực Lan Trần của tầng sáu, thủ pháp sử dụng linh lực còn cần phải cao hơn một bậc.

Linh Lực Lan Trần của tầng sáu, chỉ có thể khiến linh lực linh hải đan điền, từ trong thân thể lan tràn ra bên ngoài, nhưng linh lực lại không thể nào tách khỏi thân thể hoàn toàn được, chỉ có thể lượn lờ ở cánh tay và trong nắm đấm.

Linh lực tách rời khỏi tứ chi, đánh bật ra khỏi nắm đấm, trực tiếp công kích kẻ địch, chính là Linh Lực Ly Thể tầng thứ bảy!

Uy lực cảnh giới tầng này, so với điện quang lấp ló trong nắm tay Nhiếp Hoàng thể hiện ngày đó, càng cường hãn đáng sợ hơn rất nhiều!

Phục phục phục!

Mỗi một ngọn lửa bùng phục, ập thẳng tới trước mặt, phần lớn đánh vào trên trán và sau lưng Nhiếp Thiên.

Quần áo và tóc tai đang cực lực, trong nháy mắt bị đốt cháy, ngọn lửa lù lút thiêu đốt, ánh lửa rực sáng, đều đang ra sức chui vào trong huyết nhục của Nhiếp Thiên, khiến hắn đau đớn nhin không được hô thành tiếng.

Khi nắm đấm của Vân Tùng, chính thức lao đến, hắn vội vàng nằm sấp xuống, đáng vẻ chặt vật giống như lửa lán, dập tắt lửa cháy trên người và mái tóc.

Đợi khi hắn đứng lên lại, quần áo sau lưng đã hiện ra cái động đen ngòm, tóc cũng đang bốc khói, đáng vẻ khôn đớn khó chịu.

- Ha ha ha!

Nhìn hắn chặt vật như vậy, Vân Tùng ngược lại không có vội vã động thủ, mà là phá lên cười.

Nó dự định từ từ dày vò lẫn nhục Nhiếp Thiên

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Dị Lực Tái Hiện!

- Cảnh giới quá kém rồi!

Đại hán đến từ Lăng Vân tông lắc đầu, thở dài một tiếng, nói:

- Đứa nhỏ này, có lẽ cũng đã mười tuổi rồi, hiện tại chẳng qua mới là Luyện Khí tầng bốn. Đúng là đáng tiếc, phụ thân của nó chắc hẳn không phải đặc biệt xuất chúng, bằng không... thiên phú của nó sẽ không như vậy.

- Sư tỷ kia của con, thiên phú thật sự rất kinh người sao?

Tiểu cô nương ngạc nhiên nói.

- Sư tỷ kia của con, mười tuổi đã là tầng chín Luyện Khí, hơn nữa ở một nơi như Nhiếp gia, thiên phú này có thể nói là rất nổi bật.

Đại hán giải thích.

Tiểu cô nương tự nhiên sinh ra lòng ngưỡng mộ, nói:

- Quả thật là lợi hại.

Nàng cũng đến cảnh giới tầng chín Luyện Khí, nhưng nàng tự biết mình có thể có được cảnh giới như ngày hôm nay, có liên quan chặt chẽ đến xuất thân của nàng.

Nàng một đường tu luyện, sử dụng phần lớn thiên tài dị bảo trân quý, điều này rất quan trọng.

Nhiếp Căn ở trong gia tộc phụ thuộc vào Lăng Vân tông như Nhiếp gia, tất nhiên không thể giống như nàng được, tùy ý sử dụng những dược liệu kỳ dị đó.

Dưới tình huống như vậy, Nhiếp Căn mười tuổi có thể đạt được tới tầng chín Luyện Khí, ngoại trừ thiên phú khác thường, không thể nào có nguyên do khác.

Theo lý mà nói, Nhiếp Thiên nếu là con trai của Nhiếp Căn, đương nhiên có thể thừa hưởng một phần thiên phú từ phụ mẫu.

Phụ thân của Nhiếp Thiên, cho dù chỉ là một phàm nhân, chỉ cần dựa vào thiên phú siêu cường của mẫu thân, hẳn không nên tầm thường như thế được.

- Tiểu Thiên! Theo ta về nhà, đừng cậy mạnh nữa!

Nhiếp Thiên vừa nhìn đã thấy Nhiếp Thiên chịu thiệt, tâm thần bối rối, vội nói:

- Thù hận của di cẩu không cần con đòi lại! Mau theo ta về nhà!

- Đánh nhau chỉ mới bắt đầu thôi, phải đến nơi đến chốn chứ!

Sắc mặt Viên Thu Oánh nguội lạnh, thân mình nhoáng lên một cái, đã đứng trước người Nhiếp Thiên, trên người nổi lên dao động linh lực, rõ ràng muốn ngăn cản nàng cố gắng can thiệp:

- Đánh nhau với tiểu tử kia, là con trai của ta, vậy thì đâu có tính là ta ý lớn hiếp nhỏ nữa đâu!

- Dù cùng lứa tuổi, nếu nó bại trận, vậy thì cũng là bản thân nó tu vi không đủ, không thể trách ta được!

Viên Thu Oánh hơi ngửa đầu, nhìn Nhiếp Thiên đỉnh đầu bốc khói, âm thầm sung sướng, hận không thể bảo con trai Vân Tùng hạ thêm độc thủ, khiến Nhiếp Thiên càng thêm chật vật.

Lời nói lúc trước của Nhiếp Thiên, đánh thẳng vào chỗ đau của nàng, khiến nàng hận Nhiếp Thiên tận xương tủy.

Vân Tùng đắc ý cười lớn, hiển nhiên có thể lĩnh hội được ý muốn của mẫu thân hắn, khi hắn phát hiện Viên Thu Oánh nhẹ nhàng cản trước người Nhiếp Thiên, âm thầm tiếp tục đánh mạnh tay vào, hắn quả nhiên lại xuất thủ lần nữa.

Càng nhiều ngọn lửa vàng rực, biến hóa theo linh quyết trong cơ thể hắn, lại lần nữa bay về phía Nhiếp Thiên.

Những đốm lửa đó, sau khi rời khỏi lòng bàn tay hắn, dường như vẫn còn có thể thay đổi theo suy nghĩ trong lòng hắn, bất chợt sắp xếp ngay ngắn, hiện lên theo hình chữ “Phẩm”, từ những phương hướng khác nhau truy đuổi Nhiếp Thiên.

Nhiếp Thiên vừa mới bị hỏa diễm thiêu cháy quần áo và tóc tai, tất nhiên biết những ngọn lửa ấy có uy lực kinh người, lần này không còn sinh cường thêm nữa, mà là không ngừng né tránh.

- Ha ha!

Nụ cười tươi rói trên gương mặt nhỏ, tiếp tục phóng thích ngọn lửa, khiến cho càng nhiều ngọn lửa hô hào bắn ra.

Hơn mười ngọn lửa, quay chung quanh Nhiếp Thiên, không ngừng lượn vòng, giống như mỗi một mặt trời nhỏ đang đốt cháy.

Sóng nhiệt không ngớt, từ trong ngọn lửa phóng ra ngoài, khiến mọi khu vực Nhiếp Thiên đứng, đều trở nên bỏng rát khó chịu.

Trong những khối lửa kia, Nhiếp Thiên chỉ có thể nhanh chóng né tránh, tránh cho những khối lửa kia đánh vào người mình.

Ngọn lửa càng ngày càng nhiều, từ trong cơ thể Vân Tùng phóng thích ra ngoài, khu vực Nhiếp Thiên có thể hoạt động, trở nên càng ngày càng thu hẹp.

Ngay cả Vân Tùng, bởi vì cố ý phóng ra thêm nhiều ngọn lửa, còn cần dùng tinh thần để khống chế, cũng tiêu hao lượng lớn linh lực và tinh lực, trên trán cũng dần toát ra giọt mồ hôi.

- Phô trương hào nhoáng, có hoa không quả!

Tiểu nữ phân điều ngọc mại, không còn cần hạt dưa nữa, tập trung tinh thần vào trận chiến của Vân Tùng và Nhiếp Thiên, nàng khẽ chạy mảy:

- Tập trung nhiều ngọn lửa như vậy, tiêu hao quá nhiều tinh thần để điều khiển ngọn lửa, ngoại trừ đẹp mắt, thật ra không có tác dụng quá lớn.

Đại hán bên cạnh nàng nhẹ gạt đầu, công bằng đánh giá:

- Tiểu tử Vân gia kia, tài nghệ chiến đấu quả thực vượt xa tưởng tượng. Hắn chỉ mới tới cảnh giới tầng bảy Luyện Khí, nếu toàn lực khống chế ba ngọn lửa, với tốc độ và tính linh hoạt của ba ngọn lửa kia, sẽ nâng cao lên được hai bậc.

- Nếu như chỉ có ba ngọn lửa, tiểu tử Nhiếp gia kia, có lẽ sớm đã bị đánh trúng, lúc này có thể đã thất bại.

- Tinh lực phân tán quá mức, ngược lại làm cho tất cả khối lửa, đều trở nên chậm chạp trì trệ, vậy mới để cho tiểu tử Nhiếp gia còn có không gian hoạt động đến bây giờ.

Dừng lại một hồi, đại hán lại nói:

- Nhưng dù vậy, bởi vì ngọn lửa càng lúc càng nhiều, phạm vi hoạt động của đứa nhỏ Nhiếp gia kia cũng càng ngày càng eo hẹp, bị thua chỉ là vấn đề sớm muộn thôi.

- Vẫn là bởi vì cảnh giới hai bên chênh lệch quá xa.

Tiểu cô nương tiếc nuối nói.

Bùm!

Vào lúc này, một đốm lửa to bằng nắm tay, cuối cùng vào lúc Nhiếp Thiên tránh né không kịp, đánh trúng vào lồng ngực của nó.

Quần áo trước ngực Nhiếp Thiên, lại bị đốt cháy lần nữa, linh lực ngọn lửa, thừa cơ xông vào.

Nhiếp Thiên bị đau, bước chân hỗn loạn, càng có nhiều ngọn lửa đồng loạt xông lên, mắt thấy hần sắp bị những ngọn lửa kia bao phủ.

- Nhiếp Thiên!

Nhiếp Thiên lo lắng kêu to, không để ý Viên Thu Oánh cản trở, muốn động thủ ngăn cản.

Đại hán Lăng Vân tông trong đám người, đến lúc này, sắc mặt bỗng nhiên âm trầm.

Nhiếp Thiên chỉ có cảnh giới tầng bốn Luyện Khí, còn sức lực chất chứa trong những ngọn lửa kia, lại đến từ Vân Tùng đã ở tầng bảy.

Nếu như những ngọn lửa đó, đều đánh vào Nhiếp Thiên, Nhiếp Thiên không chết cũng phải trọng thương.

Nó là người Lăng Vân tông, Nhiếp gia dù sao cũng là gia tộc phụ thuộc Lăng Vân tông, hần tuyệt đối không thể nào trơ mắt nhìn tiểu tử Vân gia, ở ngay trước mặt hần đánh Nhiếp Thiên tới chết được.

Thịch thịch thịch!

Cũng vào lúc này, Nhiếp Thiên gặp phải đường cùng, nhịp tim trong lồng ngực bỗng chốc đập nhanh hơn.

Gần như không có một lúc ngừng lại, Nhiếp Thiên đột nhiên cảm giác được, một luồng sức lực ẩn chứa nơi sâu trong máu thịt nó, bỗng chốc tuôn trào!

Sức mạnh ngọn lửa di chuyển trong cơ thể, chốc lát đã được gột rửa không còn bóng dáng, hần dường như không còn chịu ảnh hưởng sức mạnh ngọn lửa để lại trong người.

Hứng chịu những ngọn lửa kia, hần nhào về phía Vân Tùng, sát khí tàn bạo giống như mãnh thú quần quanh trong mắt.

Ầm ầm ầm!

Từng ngọn lửa, đánh mạnh vào trên người nó, nhưng hần lại không cảm giác thấy đau đớn.

Linh lực nóng rực phát ra từ ngọn lửa, bắn tung tóe vào trên người nó, trong nháy mắt lại bị dập tắt, không một tia dư lực có thể thông qua chân lông của nó, thâm nhập vào trong cơ thể nó.

Trong ngọn lửa hùng hực như vậy, Nhiếp Thiên vẫn ương ngạnh xông ra ngoài!

Đại hán Lăng Vân tông đang muốn ra tay ngăn cản, miệng há to, muốn hô vang hai tiếng “dừng tay”, lại bị người khác chặn lại.

Vút!

Giống như một đạo điện quang, thân ảnh Nhiếp Thiên, phảng phất tức khắc vút toi bên cạnh Vân Tùng.

Ầm!

Nương theo tiếng vang quái dị, Vân Tùng bị đẩy lùi, bắn giạt người ra phía sau, rồi mới nặng nề rơi xuống đất.

Còn Nhiếp Thiên, lại đứng ở chỗ vốn dĩ của Vân Tùng.

Khoảng cách gần năm thước, hần hùng dũng trừng mắt nhìn Vân Tùng, quát:

- Tới đây, đứng dậy tiếp tục!

- Khụ khụ!

Vân Tùng há miệng, đột nhiên mãnh liệt ho khan, khoe miệng không nhin được tràn ra một dòng máu tươi.

- Tùng Nhi!

Phu thê Viên Thu Oánh cùng Vân Chí Quốc, vừa trông thế cục bỗng chốc thay đổi, sau tiếng hét lớn, giống như bị lửa đốt tới mông, vội vàng chạy tới xem xét thương thế của Vân Tùng.

- Vừa mới xảy ra chuyện gì?

- Ta không nhìn lầm chứ? Tại sao là tiểu tử Nhiếp gia đứng, còn tiểu tử Vân gia ngã xuống đất?

- Trước tiên, rốt cuộc là có chuyện gì đã? Ta, ta cũng không nhìn rõ.

- Kỳ lạ! Kỳ lạ!

Phần đông người vây xem, đều như lọt vào trong sương mù, nhìn Nhiếp Thiên và Vân Tùng sắc mặt tái nhợt, tiếng nghị luận của mọi người lại vang lên.

Ở hiện trường, đại hán Lăng Vân tông kia, lại thấy rất rõ ràng, hẳn thấy Nhiếp Thiên sau khi xông ra khỏi ánh lửa, cả thân thể giống như chiến xa cuồng bạo, húc vào lồng ngực Vân Tùng một cách dữ dội, trực tiếp đánh bay Vân Tùng.

- Tiểu tạp chủng! Ngươi dám dẫm thương Tùng Nhi của ta, ta phải giết ngươi!

Viên Thu Oánh kiểm tra một chút thương thế nhi tử, phát hiện xương ngực Vân Tùng bị đánh gãy hai đốt, bỗng chốc nổi giận dùm dùm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kẻ Can Thiệp

- Tiểu hài tử tranh đấu, người lớn không cần nhúng tay vào sao?

Nhưng vào lúc này, đại hán Lăng Vân tông, từ phía sau đám người không ngừng ồn ào bước ra, chậm rãi đứng bên cạnh Nhiếp Thiên, sắc mặt không vui nhìn vợ chồng Viên Thu Oánh.

- Ngươi là ai? Lúc nào thì tới lượt ngươi chỉ bảo ta?

Viên Thu Oánh tức giận như muốn bốc khói.

- Lệ Phiên?

Vân Chí Quốc quan sát kỹ đại hán kia, sắc mặt khê biến, vô thức kéo nhẹ góc áo Viên Thu Oánh.

- Chính là Lệ mẫu.

Lệ Phiên hừ một tiếng.

Nhiếp Thiên lo lắng bất an, dường như đã từng nghe qua Lệ Phiên này rồi, sau khi nàng biết đại hán trước mắt, không ngờ là Lệ Phiên Lăng Vân tông, trong mắt lập tức hiện ra sắc thái vui mừng.

- Lệ tiên sinh, kính xin chủ trì công bằng cho chúng ta!

Nhiếp Thiên vội nói.

Lệ Phiên gật đầu, tùy tiện nói:

- Ngươi mang đứa bé kia về Nhiếp gia trước đi, ta muốn xem thử, ai dám ngăn cản các người!

Viên Thu Oánh độc đoán trước tới nay ở thành Hắc Vân, sau khi nghe thấy Lệ Phiền báo tên, trong nháy mắt cũng tỉnh táo trở lại.

Nàng trái lại không dám tranh chấp với Lệ Phiền, chỉ dùng ánh mắt cừ hận, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên.

- Tiểu Thiên, chúng ta đi.

Nhiếp Thiên tóm lấy Nhiếp Thiên, không để cho Nhiếp Thiên có thời gian nói chuyện, kéo hắn đi, vội vàng rời khỏi trước cửa Linh Bảo Các.

Nhiếp Thiên lúc rời đi, liên tục quay đầu lại, không ngừng nhìn về phía vợ chồng Vân Chí Quốc cùng Lệ Phiền.

- Di cả, Lệ Phiền kia... là ai? Tại sao nữ nhân ngoan độc kia, còn có người của Vân gia, đều e sợ ông ta?

Nhiếp Thiên dò hỏi.

- Lệ Phiền là đệ tử của tông chủ Lăng Vân tông, Đại Luyện Khí Sĩ cảnh giới Tiên Thiên, cho dù là Vân Mông đứng đầu Vân gia hiện nay, cũng tuyệt đối không dám lỗ mãng.

Nhiếp Thiên nhẹ giọng giải thích.

- Cảnh giới Tiên Thiên!

Nhiếp Thiên thất kinh.

Theo như hắn biết, Vân Mông Vân gia, cũng chỉ là mấy năm gần đây, mới vô cùng khó khăn bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Vân Mông bước vào cảnh giới Tiên Thiên, đã là đại nhân vật đứng đầu ở thành Hắc Vân, bởi vì như thế, Vân gia ngày nay ở thành Hắc Vân, mới vững vàng chèn ép Nhiếp gia.

Lệ Phiền không chỉ có Đại Luyện Khí Sĩ cảnh giới Tiên Thiên, còn là đệ tử tông chủ Lăng Vân tông, bất luận là thân phận hay là thực lực, đều mạnh hơn Vân Mông một bậc.

Có thân phận địa vị và thực lực như vậy, Vân Chí Quốc tất nhiên không dám để cho Viên Thu Oánh xằng bậy, chỉ có thể chịu thua.

- Lần này, đúng là may mắn trùng hợp Lệ tiên sinh có mặt ở đây, bằng không Viên Thu Oánh tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, ta rất hiểu nữ nhân kia.

Nhiếp Thiên âm thầm may mắn:

- Đứa nhỏ này, luôn làm người ta không bớt lo được, Viên Thu Oánh miệng tiện thì cứ mặc cho ả miệng tiện, không cần để ý tới ả là được. Mấy năm nay, lời ác độc nào ả cũng đều nói với ta rồi, không phải ta vẫn sống tốt đó sao?

- Nói chuyện, cũng không gây ra tổn thương gì, nhịn một chút rồi cũng qua được thôi.

- Con bây giờ nên tập trung tinh lực vào chuyện tu luyện, nếu mười lăm tuổi con có thể đột phá tới tầng chín Luyện Khí, trở thành đệ tử chân chính của Lăng Vân tông, tất cả những gì nhục nhã đi cả chịu đựng, mới có hi vọng được đòi lại.

- Di cả yên tâm đi, con sẽ không để cho người thất vọng!

Nhiếp Thiên hùng hồn nói.

- Di cả tin tưởng con.

Nhiếp Thiên nhướn miệng cười, lại nói:

- Có điều, mặc dù cách làm của con thiếu thỏa đáng, nhưng con đánh trả mục tiện nhân Viên Thu Oánh kia, trong lòng đi cả nghe xong cũng thấy rất vui mừng.

- Ha ha.

Nhiếp Thiên cũng vui vẻ mỉm cười.

- Đây, xin chào, người tên gì vậy?

Lúc Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên sắp xoay người bỏ đi, tiểu cô nương vẫn luôn đứng chung với Lệ Phiền lúc trước, đột nhiên tới chào, bưng bưng hào hứng nhìn chăm chăm Nhiếp Thiên, trong đồng tử linh hoạt lóe lên đốm sáng.

- Ta tên là Nhiếp Thiên.

Chiến thắng Vân Tùng, Nhiếp Thiên tâm tình sáng khoái, nụ cười trên mặt đã lui, thuận miệng trả lời.

- Ta tên là Khương Linh Châu.

Tiểu cô nương mắt sáng răng trắng, chủ động báo tên họ của mình, mỉm cười nói:

- Ngươi làm sao mà thắng được cái tên kia?

- Họ Khương, tên Linh Châu...

Nhiếp Thiên giật mình, lại nhìn tiểu cô nương kia, sắc mặt không khỏi thay đổi.

- Tiểu tử tên Vân Tùng kia sao?

Nhiếp Thiên ha ha cười, lắc đầu nói:

- Không có gì đặc biệt, chỉ bởi vì hắn quá yếu mà thôi.

- Hắn quá yếu?

Khương Linh Châu lại bật cười, càng thêm thích thú nói:

- Là ngươi yếu thì có! Cảnh giới của hắn, cao hơn ngươi những ba tầng lận đó!

- Ai nói cảnh giới cao, thì nhất định dễ dàng chiến thắng?

Nhiếp Thiên tỏ ra kinh ngạc, khí phách hiện lên nói:

- Từ nhỏ đến lớn, đối thủ của ta, đều có cảnh giới cao hơn ta, nhưng cuối cùng vẫn là đều bị ta đánh ngã chổng vó.

- Lợi hại như vậy sao?

Khương Linh Châu càng thêm hứng thú:

- Nói như vậy, sau này ngươi nhất định muốn vào Lăng Vân tông sao?

- Đó là đương nhiên rồi!

Nhiếp Thiên lòng tin tràn đầy.

- Ủm, thực chờ mong ngươi giống như Nhiếp Nhân, cũng được Lăng Vân tông chủ động đón lên núi.

Khương Linh Châu cười tủm tỉm nói.

- Nhất định rồi.

Nhiếp Thiên tuyệt không khiêm tốn.

- Nhiếp Thiên, con người ngươi thú vị thật đấy, ta sẽ ghi nhớ ngươi.

Khương Linh Châu phát phát tay, nhảy nhót chạy về bên Lệ Phiền, vừa đi, vừa quay đầu lại nói:

- Ta tên là Khương Linh Châu, ngươi cũng phải nhớ ta đó, chúng ta sau này còn gặp lại.

- Ủm.

Nhiếp Thiên không quá bận tâm đáp.

- Khương Linh Châu, cùng đi với Lệ Phiền...

Nhiếp Thiên nhìn tiểu cô nương đã đi kia, suy nghĩ tới xuất thần.

- Di cả, chúng ta đi thôi?

Nhiếp Thiên thúc giục.

- Ủm, được, chúng ta đi.

Nhiếp Thiên giống như đột nhiên phản ứng lại, nàng cũng không giải thích dài dòng với Nhiếp Thiên, cùng Nhiếp Thiên sóng vai rời khỏi.

Nhiếp gia, giăng đèn kết hoa, tiếng người huyền ảo.

Đến khi hai người Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên, từ Linh Bảo Các trở về, phát hiện trên mặt mỗi một tộc nhân Nhiếp gia gặp qua đều tràn đầy nụ cười.

- Đại thiếu gia đã về rồi, hẳn đi Lăng Vân tông chưa được mấy năm, hôm nay đã đến cảnh giới trung kỳ Hậu Thiên. Có đại thiếu gia tọa trấn Lăng Vân tông, Nhiếp gia chúng ta về sau chắc chắn thịnh vượng.

- Nghe nói, lần này đại thiếu gia dẫn theo cao đồ tông chủ Lăng Vân tông Lệ Phiền Lệ tiên sinh đi cùng, mặt mũi của đại thiếu gia thật ghê gớm!

- Đó chứng tỏ đại thiếu gia ở Lăng Vân tông rất kiệt xuất!

- Đó là đương nhiên!

...

Một đường đi tới, Nhiếp Thiên từ trong miệng những người Nhiếp gia đó, nghe thấy phần lớn tiếng tán thưởng Nhiếp Hàn.

- Tiêu điểm chú ý hiện nay của gia tộc, nhất định thuộc về Nhiếp Hàn và Nhiếp Nhân, không có quan hệ gì với chúng ta.

Nhiếp Thiên lúc không có người, nói với Nhiếp Thiên:

- Ta hi vọng có một ngày, tất cả mọi người Nhiếp gia, sẽ hoan hô hưng phấn vì con.

- Sẽ có một ngày như vậy.

Nhiếp Thiên ao ước nói.

- Con quay về đi, ta đi tìm ông ngoại con nói một số chuyện.

Nhiếp Thiên căn dặn một câu, một mình đi đến chỗ của Nhiếp Đông Hải.

Nhiếp Đông Hải từ sau khi nhường lại vị trí gia chủ, đã chuyển ra khỏi chủ điện Nhiếp gia, bây giờ ở trong một thạch lâu khá hẻo lánh.

Nhiếp Thiên khi đi tới, thấy Nhiếp Đông Hải đứng ở cửa sổ, đang xuất thần nhìn về hướng chủ điện.

Nơi đó, tập trung phần lớn tộc lão Nhiếp gia, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh cười nói vui vẻ.

Nhiếp Thiên không cần nghĩ cũng biết, chủ điện giờ này khắc này, đều là tộc nhân khắp nơi đang nịnh nọt Nhiếp Bắc Xuyên cùng Nhiếp Hàn, Nhiếp Nhân.

Chủ điện ồn ào náo nhiệt, cũng không liên quan đến cha con bọn họ, từ sau khi Nhiếp Đông Hải chuyển ra khỏi nơi đó, những người trong tộc kia, gần như chưa từng tới hỏi thăm Nhiếp Đông Hải.

- Phụ thân, con cùng vừa mới vừa mới ở Linh Bảo Các, gặp Viên Thu Oánh.

Nhiếp Thiên nói khẽ.

Nhiếp Đông Hải giật người quay lại, sắc mặt tối tăm nói:

- Thế nào? Lại bị con ác phụ kia dùng lời lẽ hạ nhục?

- Không có.

Nhiếp Thiên lắc đầu:

- Tiểu Thiên giúp con đánh trả, còn thay con dạy dỗ con trai của Viên Thu Oánh.

Nhiếp Đông Hải cả kinh:

- Tiểu tử Vân Tùng kia, thiên phú tu luyện so với Nhiếp Hoàng còn xuất chúng hơn, nghe nói đột phá đến tầng bảy Luyện Khí, Nhiếp Thiên làm sao có thể dạy dỗ được hắn?

Nhiếp Thiên đem chuyện đã trải qua, tỉ mỉ kể rõ đầu đuôi một lần, không hề giấu diếm phần nào.

Nói xong, nàng có chút lo lắng nói:

- Nữ nhân kia cho tới bây giờ đều không phải là người lương thiện, trước đó bởi vì có Lệ Phiền, nàng ta mới không dám tác oai. Con lo lắng sau khi Lệ

Phiền rời khỏi, nàng ta sẽ không từ bỏ ý đồ, sẽ gây sự với chúng ta. Hiện giờ đã không còn như xưa, phụ thân hôm nay đã lui khỏi vị trí gia chủ Nhiếp gia, nếu nàng làm căng, con lo rằng...

- Con trông chừng Nhiếp Thiên cho tốt, bảo nó sắp tới không được bước chân ra khỏi Nhiếp gia, chỉ cần nó ở Nhiếp gia, Vân gia tuyệt đối không dám làm bừa!

Nhiếp Đông Hải sắc mặt ngưng trọng.

- Con xin lỗi.

Nhiếp Thiên nhỏ giọng nói xin lỗi:

- Là do con không trông chừng Tiểu Thiên.

- Có những chuyện không cách nào tránh khỏi được, không thể trách con.

Nhiếp Đông Hải thờ dài.

Cũng vào lúc này.

Nhiếp Thiên gạt bỏ toàn bộ âm thanh ồn ào nhốn nháo của Nhiếp gia ra ngoài tai, trở lại gian phòng của mình, cảm giác thời gian gấp gáp, lập tức bắt tay vào bắt đầu tu luyện.

Nó vẫn còn nhớ, trong lần chiến đấu với Nhiếp Hoàng trước đó, bởi vì trong cơ thể nổi lên dị lực, làm cho hắn ngay đêm đó sốt cao không ngừng.

Lần này, lại đấu một trận với Vân Tùng, hắn cũng sử dụng nguồn dị lực không rõ này, hắn lần này để tâm nhiều hơn, lúc tu luyện lặng lẽ chú ý đến động tĩnh trong cơ thể.

Không biết qua bao lâu, vào lúc tu luyện, dần dần cảm giác được cảm giác nóng rực bốc lên bên eo trái.

Nó còn cho rằng mình lại bị sốt cao, vội vàng phục hồi tinh thần lại, nhìn phần eo của mình

- Ồ!

Hắn liếc thấy, cảm giác nóng rực cũng không phải là đến từ chính cơ thể của nó, mà là bắt nguồn từ đốt xương thú hắn có được trong đại hội bóc thăm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Mảnh Xương Hút Lửa

Mảnh xương thú kia, khi hắn một tuổi, có được trên đại hội bóc thăm.

Từ khi có được mảnh xương thú, ngoại công cùng đi cả của hắn, đều chờ mong có một ngày hắn có thể nảy sinh cảm ứng linh lực với mảnh xương thú kia.

Đáng tiếc chính là, cho tới hôm nay, hắn cũng không thể khiến cho mảnh xương thú có thay đổi gì, bản thân hắn cũng vốn hết hy vọng từ lâu.

Mảnh xương thú kia, hắn vẫn luôn giữ ở bên người, đêm khuya vắng lặng, cũng sẽ lấy ra vuốt ve, hy vọng xa vời có ngày có thể cảm nhận được sự kỳ diệu của xương thú.

Nhưng nhiều năm qua, xương thú chưa từng có hiện tượng khác thường nào.

Nhưng mà, xương thú hôm nay, rõ ràng lại khác biệt so với ngày thường.

Hắn tập trung nhìn mảnh xương kia, nhìn thấy dường như có hồng mang phát ra từ trên mảnh xương thú.

Cảm giác nóng rực càng ngày càng mạnh, thuận theo hồng mang phát tán, dần dần từ trên xương thú truyền đến, khiến phần hông kề sát với xương thú, nóng đến không chịu được.

- Kỳ quái...

Nhiếp Thiên sắc mặt khác thường, đặt xương thú vào trong lòng bàn tay, dùng linh lực trong cơ thể thử cảm nhận nó.

Dùng tâm thần thăm dò, từ trong xương thú, hắn phảng phất nhìn thấy rất nhiều hồng quang nhỏ vun, ánh hào quang kia nằm trong xương thú, phóng thích ra ngọn lửa màu đỏ cam, giống như đang thiêu cháy.

- Ngọn lửa màu đỏ cam, lúc trước đánh nhau với Vân Tùng, ngọn lửa Vân Tùng ngưng kết, không phải cũng có màu sắc như thế này sao?

Sắc mặt hắn thoáng động.

Giờ phút này, hắn tạm thời thu hồi lực chú ý trên xương thú, ngược lại suy nghĩ kỹ càng từng chi tiết lúc chiến đấu với Vân Tùng.

Hắn đột nhiên nhớ tới, lúc hắn xông ra khỏi những ngọn lửa màu đỏ cam kia, đa số phần lớn hỏa mang của ngọn lửa, đều bắn khắp ra ngoài.

Thế nhưng, dường như có một phần hỏa mang bắn vào xương thú, cũng không có bắn ra ngoài.

Giống như, có một phần hỏa mang, vĩnh viễn bị giữ lại...

- Chẳng lẽ, những ngọn lửa màu đỏ cam kia, bị hút vào trong xương thú rồi?

Nhiếp Thiên dần dần nắm bắt trọng điểm.

Khi hắn âm thầm suy nghĩ, xương thú trở nên càng nóng phỏng tay, xương thú vốn dĩ màu nâu xám, giống như bàn ủi đốt cháy, phát ra ánh sáng đỏ bùng.

Nhiệt độ cao khác thường, làm lòng bàn tay của hắn mơ hồ đau nhức, hắn không thể không đứng lên, đặt mảnh xương thú lên trên bàn đá.

Hắn mở to mắt quan sát, phát hiện xương thú giống như được rèn qua lửa lớn, thỉnh thoảng có tia lửa bắn ra từ bên trong.

Trạng thái kỳ dị của xương thú, cũng không duy trì liên tục quá lâu, qua một hồi, xương thú lại trở nên âm đạm vô quang, phảng phất hỏa mang Vân Tùng lưu lại bên trong, đã được thiêu đốt sạch sẽ.

Sau khi nhiệt độ giảm dần, Nhiếp Thiên mới lại đưa tay thăm dò, dùng ngón tay đặt lên trên xương thú.

Nhắm mắt lại, dùng đầu ngón tay tinh tế cảm giác, phảng phất có thể trông thấy bên trong xương thú, đốm lửa vun vọt vẫn còn đang lập lòe.

Lại qua một hồi, đốm lửa vun vọt trong xương thú cũng biến mất không thấy gì nữa, xương thú hoàn toàn khôi phục màu sắc lúc trước, cũng không nhìn ra có điểm nào đặc biệt.

Nhiếp Thiên tiếp tục ngắm nghía một hồi, mong rằng tìm kiếm được điểm kỳ diệu nào đó, nhưng vẫn tìm không thấy.

Sau một hồi, xương thú vẫn không có thay đổi nào mới, hắn cũng đành phải bắt đầu từ bỏ, thu hồi xương thú vào trong lần nữa.

Nhưng mà, có lần khác thường này, khiến hắn càng lưu tâm đến xương thú hơn.

Khoảng thời gian sau đó, Nhiếp Thiên bị nghiêm cấm ra ngoài, chỉ vì Nhiếp Đông Hải phát hiện xung quanh Nhiếp gia hiện tại, có vài Luyện Khí Sĩ không rõ lai lịch lẩn quẩn.

Nhiếp Đông Hải hiểu rõ, những Luyện Khí Sĩ không rõ lai lịch kia, nhất định là người của Vân gia, hoặc là khách khanh Viên gia nghe lệnh bởi Viên Thu Oánh.

Cho dù là Vân gia hay Viên gia, cũng không dám ở trong thành Hắc Vân, quang minh chính đại hạ độc thủ với Nhiếp Thiên.

Chuyện duy nhất bọn họ có thể làm, chính là tìm một vài gương mặt lạ lẫm, sau khi xong chuyện, rũ sạch quan hệ với những người kia, để những người kia vĩnh viễn rời khỏi thành Hắc Vân.

Để đề phòng Nhiếp Thiên bị hại, Nhiếp Thiên cả ngày trông chừng hắn, không cho phép hắn bước ra Nhiếp gia một bước.

Cũng vì như vậy, Nhiếp Thiên trong ba tháng, không ra khỏi Nhiếp gia, vẫn luôn yên tâm khổ tu bí quyết Luyện Khí, kỳ vọng có thể tiến thêm được một bước trong thời gian ngắn.

Ba tháng sau, những người từ bên ngoài tới kia thấy rốt cuộc không có cơ hội ra tay, mới dần dần rút khỏi Nhiếp gia.

- Một chết ta.

Trên mặt Nhiếp Thiên một mối trần đầy, xõng xộc đi vào phòng Nhiếp Thiên, tiện tay ném một túi vải lên trên bàn:

- Bận rộn ba ngày, mới kiểm kê xong, Hỏa Vân Thạch khai thác mấy tháng này, phần lớn tiến cống đến chỗ Lăng Vân tông. Một phần Hỏa Vân Thạch còn lại, được đưa vào kho phòng gia tộc, ta cũng chỉ lấy được một chút như vậy.

Trước cửa, hồng quang ráng chiều thẩm thấu len lỏi vào trong, Nhiếp Thiên cũng từ trong tu luyện tỉnh lại.

- Đó chính là Hòa Vân Thạch sao?

Nhiếp Thiên hiếu kỳ nhìn mấy viên đá lẩn lóc ra khỏi bao vải trên bàn.

- Phải, đây là Hòa Vân Thạch, linh tài cấp thấp tứ phẩm.

Nhiếp Thiên cầm một viên Hòa Vân Thạch to bằng nắm tay, vút sang Nhiếp Thiên.

- Linh tài là linh khí luyện chế, nguyên liệu xây dựng linh đặc thù, mỗi một Luyện Khí Sĩ, tu luyện tới cảnh giới Tam Thiên, đều bắt đầu tiếp xúc, con cũng xem thử đi.

Nhiếp Thiên giơ tay, chính xác bắt lấy khối Hòa Vân Thạch kia, cúi đầu tinh tế tường tận xem xét.

Hòa Vân Thạch to bằng nắm tay, phát ra ánh sáng màu đỏ sậm, bên trong dường như có đám mây màu đỏ, trong những đám mây đỏ kia, dường như còn ẩn chứa sức mạnh Hỏa Diễm.

Nhiếp Thiên nhìn một hồi, trong lòng chợt có dự định, lấy mảnh xương thú trên người ra.

Ở trước mặt Nhiếp Thiên, nhẹ nhàng dán chặt Hòa Vân Thạch kia lên phía trên xương thú, thử đem sức mạnh Hỏa Diễm trong Hòa Vân Thạch, dẫn dắt vào xương thú.

Lần trước, bởi vì chiến đấu với Vân Tùng, dư lực còn sót lại trong ngọn lửa Vân Tùng phóng ra lưu lại trong xương thú, khiến xương thú này sinh biến hóa, làm hấn đề tâm rất nhiều.

Hắn muốn xem thử, mảnh xương thú này có thể giống như lần trước, tiếp tục hấp thu sức mạnh Hỏa Diễm hay không.

Phùng phực!

Từng đóm lửa, phút chốc bắn ra từ chỗ tiếp xúc của xương thú cùng Hòa Vân Thạch, xương thú màu nâu xám, thoáng chốc biến thành màu sắc giống như Hòa Vân Thạch.

Nhiếp Thiên mở to mắt, ấn đầu ngón tay lên trên xương thú cùng Hòa Vân Thạch, rõ ràng cảm giác được, có từng tia sức mạnh Hỏa Diễm, từ Hòa Vân Thạch cấp tốc chảy xuôi về xương thú.

Trong Hòa Vân Thạch, từng đám mây màu đỏ, đang biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

- Hà!

Nhiếp Thiên cũng nhận ra khác thường, vội bước đến bên phía Nhiếp Thiên, tò mò đánh giá xương thú giống như Nhiếp Thiên.

Nàng nhìn thấy, trong khoảng thời gian ngắn, đám mây màu đỏ trong Hòa Vân Thạch, đều đã biến mất hoàn toàn.

Nàng rất rõ, những thứ màu đỏ có hình dáng nho nhỏ giống như đám mây kia, chính là sức mạnh Hỏa Diễm ẩn chứa trong Hòa Vân Thạch.

Phùng phực!

Hòa Vân Thạch to cỡ nắm tay, sau khi toàn bộ đám mây màu đỏ biến mất, bỗng chốc vỡ vụn.

Hòa Vân Thạch vỡ thành những khối nhỏ, cũng không phải còn màu đỏ sậm, mà là màu xám trắng nguội lạnh giống như tảng đá bình thường.

Ngược lại là xương thú màu nâu xám, dần dần trở nên đỏ bừng, giống như là bàn ủi được đốt cháy, nóng tới mức Nhiếp Thiên cũng vội buông tay.

- Tiểu Thiên, con...

Nhiếp Thiên mừng rỡ, đôi mắt sáng bừng lên hào quang hưng phấn:

- Lễ nào, con bắt đầu có cảm ứng linh lực với mảnh xương thú này? Thuộc tính tu luyện của con, là Hỏa Diễm?

Nàng vẫn canh cánh trong lòng, chính là Nhiếp Thiên vẫn luôn không thể hiện được thuộc tính tu luyện đặc biệt, không có cảm ứng với xương thú.

Hôm nay, nhìn mảnh xương thú kia, trở nên đỏ bừng, nàng lầm tưởng rằng là do Nhiếp Thiên tạo ra, lập tức trở nên vui mừng quá đỗi.

- Không có liên quan tới con.

Nhiếp Thiên cười khò lắc đầu:

- Nếu như con khiến cho xương thú biến hóa, thuộc tính trong cơ thể là Hỏa Diễm, con đã có thể cầm chắc nó trong tay không thả xuống rồi.

- Vậy thì...

Nhiếp Thiên thất vọng, không khỏi hỏi:

- Đó là chuyện gì xảy ra?

- Là Hỏa Vân Thạch làm cho mảnh xương thú này nảy sinh biến hóa.

Nhiếp Thiên tường tận kể lại một phen những thay đổi trong đêm sau khi chiến đấu với Vân Tùng của xương thú cho Nhiếp Thiên nghe, sau đó mới nói:

- Xương thú này, dường như có thể hấp thu Hỏa Diễm. Con trước đây cũng không chắc chắn lắm, lần này Hỏa Diễm trong Hỏa Vân Thạch, cũng bị xương thú hấp thu, con mới dám khẳng định.

Lúc hai người trò chuyện, xương thú rực rỡ ánh lửa, lại dần dần trở về màu nâu xám, không còn chút đặc biệt.

- Tại sao lại quay về như cũ rồi?

Nhiếp Thiên ngạc nhiên nói.

- Hấp thu Hỏa Diễm vào trong xong, nó sẽ khôi phục lại đáng về vốn dĩ, nếu muốn có thêm biến hóa, chỉ có thể tiếp tục hấp thu Hỏa Diễm.

Nhiếp Thiên nói.

- Ta xem thử xem.

Nhiếp Thiên hào hứng nói.

Nàng trực tiếp cầm túi Hỏa Vân Thạch trên bàn tới, lấy một viên Hỏa Vân Thạch càng lớn hơn ra, đưa cho Nhiếp Thiên nói:

- Thử lại lần nữa.

- Vâng.

Nhiếp Thiên theo lời thử lại.

Phùng phục!

Điểm tiếp xúc giữa xương thú và Hỏa Vân Thạch, lại lần nữa bắn ra tia lửa, xương thú trở nên đỏ rực lại lần nữa.

Viên Hỏa Vân Thạch lớn hơn kia, dưới ánh mắt chăm chú của Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên, lại bị xương thú nhanh chóng hút cạn sức mạnh Hỏa Diễm, nhanh chóng vỡ vụn.

Còn xương thú, bên trong lấp lánh ánh lửa, giống như ngôi sao màu đỏ vụn vặt, lóe lên trong xương thú.

Nhiếp Thiên sớm đã có chuẩn bị, chậm rãi đưa tay, dùng đầu ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên xương thú, muốn điều tra huyền diệu bên trong.

- A!

Vừa mới chạm vào xương thú, Nhiếp Thiên đã hét chói tai, như thiếu điện thu tay lại.

Ngón tay nàng, nháy mắt đã bị thương.

Khi nàng tập trung linh lực mang thuộc tính nước, muốn tiếp tục dò xét, xương thú kia lại khôi phục trạng thái bình thường, trở nên ảm đạm lạnh lẽ.

- Thử nữa!

Nàng bị khơi gợi ý chí chiến đấu, lấy ra một khối Hỏa Vân Thạch, đặt ở trên xương thú, xương thú lại trở nên đỏ rực như lửa.

Nàng lần này đã ngưng tụ linh lực nước vào trên đầu ngón tay, thăm dò lần nữa.

Phùng phục!

Hơi nước bỗng chốc bốc hơi từ điểm tiếp xúc của ngón tay nàng và xương thú, nhưng chỉ duy trì ba giây, nàng đã chịu đựng không nổi nhiệt độ nóng rực trên xương thú, không thể không thu tay lại.

- Thử tiếp!

Mỗi lần Nhiếp Thiên thử, từng khối Hỏa Vân Thạch, sau khi xương thú hút sạch sức mạnh Hỏa Diễm đều vỡ vụn.

Mỗi lần nàng đặt tay lên trên xương thú, đều không thể chịu đựng quá lâu, linh thức thường xuyên vừa mới chạm đến xương thú, đã không chịu được phải thu tay lại.

Một lúc sau, tất cả Hỏa Vân Thạch nàng còn lại, đã thành đá vụn màu trắng.

Trên trán Nhiếp Thiên mồ hôi chảy ròng, tinh thần uể oải nhìn xương thú, lắc đầu, thở dài:

- Thứ này, thật kỳ lạ.

Có lẽ là bởi vì trong thời gian ngắn, hấp thu phần lớn Hỏa Diễm, sau khi viên Hỏa Vân Thạch cuối cùng vỡ vụn, xương thú cũng không lập tức khôi phục trạng thái bình thường, vẫn còn đỏ hồng như khối sắt trong lò rèn.

- Con cũng thử xem.

Nhiếp Thiên chạm mạnh vào xương thú.

- Đứng! Nóng lắm, tay con sẽ bị thương đấy!

Nhiếp Thiên kêu to ngăn cản.

Nàng đã thử nhiều lần, đã vô cùng tin chắc, xương thú này hấp thu sức mạnh Hỏa Diễm càng nhiều, sẽ trở nên càng nóng bỏng, cho nên về sau mới tập trung lượng lớn linh lực của nước vào đầu ngón tay, nhưng vẫn không thể nào chịu đựng được.

Hiện giờ, xương thú sau khi hấp thu toàn bộ sức mạnh Hỏa Diễm trong Hỏa Vân Thạch, chính là lúc nóng nhất, Nhiếp Thiên lúc này thò tay ra quả thực chính là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Nhưng mà, thanh âm ngăn cản của nàng, không theo kịp tốc độ tay của Nhiếp Thiên.

Nàng vừa mới dứt lời, đầu ngón tay Nhiếp Thiên, đã đặt lên trên xương thú.

- Mau buông tay!

Nàng sốt ruột kêu to.

Nhưng Nhiếp Thiên, cũng không giống như nàng đã nghĩ, sẽ kêu thảm lập tức buông tay.

Thần kỳ, đầu ngón tay Nhiếp Thiên ấn lên trên xương thú, chẳng những không có cảm giác đau đớn nào, không ngờ còn sắc mặt lại thay đổi kỳ dị, dường như có phát hiện kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Một Giọt Máu Tươi

Theo lý mà nói, Nhiếp Thiên không chịu nổi nhiệt độ nóng bỏng của xương thú, Nhiếp Thiên phải càng không thể nào chịu nổi được.

Hơn nữa, Nhiếp Thiên lúc trước đã nói, hấn với mảnh xương thú này cũng không có cảm ứng linh lực. Khi xương thú dần dần ấm lên, Nhiếp Thiên quả thực cũng chủ động buông tay, chứng tỏ Nhiếp Thiên không có phương pháp có thể chịu được nhiệt độ cao.

Nhưng bây giờ, mảnh xương thú sau khi hấp thu phần lớn sức mạnh Hỏa Diễm của Hỏa Vân Thạch, nhiệt độ dâng lên tới đỉnh cao, ngay cả nàng cũng không thể chịu nổi, Nhiếp Thiên cũng dám đưa tay xem thử.

Chuyện này đã khiến nàng kinh ngạc vô cùng.

Nhưng càng khiến người ta ngạc nhiên hơn chính là, lúc này ngón tay Nhiếp Thiên đặt trên mảnh xương thú đỏ bừng kia, lại không hề hấn gì.

Nhiếp Thiên lần đầu tiên cảm giác thấy, mình có phần không nhìn thấu đứa cháu trai này.

Phùng phục!

Nhiếp Thiên chăm chú quan sát, phát hiện điểm tiếp xúc của Nhiếp Thiên và xương thú hiện giờ, còn có tia lửa bắn ra.

Còn Nhiếp Thiên, lại suy nghĩ xuất thần, trong mắt dần dần phát ra thần thái khác thường.

- Chẳng lẽ nó phát hiện được gì?

Nhiếp Thiên thấp giọng thì thào một câu, lại nhanh chóng im lặng, sợ đã quấy rầy Nhiếp Thiên.

Ánh lửa nhỏ vụn, như từng ngôi sao nhỏ bé màu đỏ, trong cảm giác Nhiếp Thiên, di chuyển trong xương thú.

Hắn dường như nhìn thấy, những ánh lửa kia chủ động tập trung lại một điểm ở trong xương thú.

Chấm sáng màu đỏ tươi, càng tụ càng lớn, dị quang chông chéo lóe sáng bên trong, trở nên càng ngày càng thần bí.

Hắn tập trung tất cả linh thức tinh thần, thăm dò huyền bí bên trong.

Ầm!

Trong đầu đột nhiên chấn động, hắn đột nhiên phát hiện, hắn dường như tiến vào một vùng trời kỳ dị màu sắc sặc sỡ.

Không gian chưa biết đo chới, vô số tinh mạng ánh lửa lập lờ, từng tia sáng màu đỏ, kết hợp đan cài vào nhau, giống như linh xà nhẹ nhàng uốn lượn, mỗi một giây đều biến ảo ra hình ảnh chỉ chút khác biệt.

Những tinh mạng ánh lửa kia, trong ánh sáng màu đỏ uốn lượn biến ảo, giống như ẩn chứa khởi nguồn nào đó của sức mạnh Hỏa Diễm.

Ý thức tinh thần của hắn, như dạo chơi trong biển cả lửa đỏ thần bí, trong thế giới thần bí của lửa, cảm giác tinh ngộ chí lý và huyền bí của sức mạnh Hỏa Diễm.

Hắn toàn tâm đắm chìm vào trong đó.

Không biết qua bao lâu, hắn cảm giác mình dường như biến thành tinh linh Hỏa Diễm, bay lượn tự do trong trời đất rực lửa không biết tên kia.

Xương thú đỏ rực giống như bàn ủi, dần dần, lại bắt đầu trở nên âm đạm vô quang.

Bùm!

Thiên địa rực lửa tràn đầy thần bí, bỗng chốc sụp đổ, không gian nứt toát, vô số ánh lửa và tơ hồng vung vẩy khắp nơi.

Linh thức tinh thần của Nhiếp Thiên, như bị kéo mạnh trở về, thoát khỏi vùng đất kỳ dị kia, trở lại xương thú.

Hắn thấy, một giọt màu tươi đỏ thắm, tách ra vỡ vụn trong mảnh xương thú, lại trở thành phần lớn đốm lửa, rơi xuống các góc mảnh thú rời rạc.

Chợt, ánh lửa cũng lần lượt dập tắt, xương thú khôi phục lại vẻ ban đầu.

Linh thức của hắn, cũng chậm rãi thu hồi, lại lần nữa cảm giác thô ráp nơi đầu ngón tay và xương thú.

- Phù!

Thở phào một hơi, đầu ngón tay tách ra khỏi xương thú, không chớp mắt lấy một lần chăm chăm nhìn xương thú, nói:

- Một giọt máu tươi...

- Cái gì?

Nhiếp Thiên nín nhịn hồi lâu lập tức truy hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì? Con có thể chịu được xương thú nóng đến vậy sao?

Giống như bắn đạn liên thanh, nàng liên tiếp đặt câu hỏi.

- Con cũng không rõ.

Nhiếp Thiên phục hồi tinh thần lại, nói:

- Cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa rồi con chỉ cảm thấy, con nên sờ vào xương thú kia. Lúc con sờ thử, không có cảm thấy nhiệt độ nóng kinh

người nào, ngược lại... cảm thấy mình tới một nơi rất kỳ lạ.

- Mau nói cho đi cả nghe thử xem!

Nhiếp Thiên dạt dào hứng thú.

- Mảnh xương thú này, có thể hấp thu đủ nhiều sức mạnh Hỏa Diễm, bên trong tập trung rất nhiều ngọn lửa, giống như đang ngưng tụ thành một giọt máu tươi. Giọt máu tươi kia, dường như bên trong nó tự tạo thành một thế giới Hỏa Diễm thần bí, trong lúc con hốt hoảng, hình như đã đi vào được thế giới Hỏa Diễm kỳ lạ kia, du lịch một phen bên trong.

- Nhưng mà, giọt máu tươi kia, dường như chưa hình thành còn chưa.

- Qua một hồi, xương thú khôi phục trạng thái bình thường, một giọt máu tươi ngưng tụ bởi quang điểm ánh lửa, không ngờ lại tách ra thành từng ngọn lửa, tan biến trong xương thú.

- Con có cảm giác, xương thú... vẫn còn chưa hấp thụ đủ sức mạnh Hỏa Diễm, không đủ để khiến giọt máu tươi nho nhỏ kia chính thức ngưng kết thành công.

- Một giọt máu tươi?

Nhiếp Thiên nghi hoặc không thôi:

- Trong xương thú tại sao có thể có giọt máu tươi? Máu tươi kia, lại còn là trạng thái chưa ngưng kết hoàn chỉnh, thật kỳ quái.

- Con cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Nhiếp Thiên xòe tay nói.

Nhiếp Thiên suy nghĩ một lát, nói:

- Trong tay ta không còn Hỏa Vân Thạch nữa, có điều bên phía ngoại công, có lẽ vẫn còn. Con ở đây chờ ta, ta đi qua đó tìm ngoại công của con!

Nói xong, Nhiếp Thiên trực tiếp rời khỏi.

Một lát sau, Nhiếp Đông Hải cùng Nhiếp Thiên một đường đi vào, hắn tiện tay mang theo một túi lớn đựng đầy Hỏa Vân Thạch, đưa cho Nhiếp Thiên, nói:

- Hỏa Vân Thạch trong tay ta đều ở chỗ này.

Hỏa Vân Thạch là linh tài cấp thấp, Nhiếp gia nhiều năm khai thác, đương nhiên có không ít hàng tồn.

Chỉ là, bởi vì chỉ có thuộc tính Hỏa Diễm ẩn chứa trong cơ thể, mới có thể nhờ vào Hỏa Vân Thạch tu luyện, Nhiếp Đông Hải và Nhiếp Thiên hoàn toàn không có thuộc tính Hỏa Diễm, tất cả những gì bọn họ cất giấu đều có hạn.

- Con thử lần nữa xem.

Ánh mắt Nhiếp Thiên ngời sáng nói.

- Vâng!

Nhiếp Thiên gật đầu.

Sau đó, ở trước mặt Nhiếp Đông Hải và Nhiếp Thiên, lại lần nữa đem sức mạnh Hỏa Diễm trong từng khối Hỏa Vân Thạch, dẫn dắt vào trong mảnh xương thú.

Xương thú nhanh chóng biến thành đỏ ửng, từng điểm hỏa quang bên trong, giờ đây mắt thường đều có thể thấy được.

- Đề ta xem nào!

Xương thú hấp thu linh lực Hỏa Diễm trong mấy khối Hỏa Vân Thạch, lúc ánh lửa rực nóng, Nhiếp Đông Hải vươn tay, cũng bắt đầu thử xem.

Phục!

Một ngọn lửa, bắn phục ra từ trong xương thú, Nhiếp Đông Hải đau đớn than một tiếng, sắc mặt khó coi thu tay lại.

Cho dù là hắn, không ngờ cũng không cách nào chịu đựng được sức nóng đến từ xương thú, không thể không từ bỏ được.

- Con vừa mới nói, Nhiếp Thiên có thể chạm vào?

Hắn kinh dị không thôi nói.

Nhiếp Thiên gật đầu:

- Đúng vậy.

- Nhiếp Thiên, con cẩn thận một chút, thử cho ta xem.

Nhiếp Đông Hải nghiêm túc nói.

- Chờ một chút.

Nhiếp Thiên khẽ lắc đầu, nói:

- dường như, còn cần đợi một lúc nữa, chờ những ánh lửa trong xương thú, bắt đầu tập trung vào nhau, con mới có thể chạm vào xương thú.

- Tiếp tục để nó hấp thu sức mạnh Hỏa Diễm trong Hỏa Vân Thạch!

Nhiếp Đông Hải căn dặn.

- Vâng.

Nhiếp Thiên từ trong túi, lấy ra vài khối Hỏa Vân Thạch, đặt ở trên xương thú, sức mạnh Hỏa Diễm trong Hỏa Vân Thạch, lần lượt truyền vào xương thú.

Răng rắc!

Từng khối Hỏa Vân Thạch, sau khi bị hút trọn sức mạnh Hỏa Diễm, lần lượt vỡ vụn, hóa thành tảng đá màu trắng bình thường.

Nhiếp Đông Hải sắc mặt quái lạ, chăm chú nhìn vào mảnh xương thú, lại thỉnh thoảng quan sát Nhiếp Thiên, trên mặt tràn đầy vẻ chờ mong.

Hắn vẫn luôn muốn làm rõ, trong cơ thể Nhiếp Thiên có ẩn chứa thuộc tính tu luyện đặc thù nào hay không, hắn cũng âm thầm hy vọng xa vời, Nhiếp Thiên có một ngày có thể thể hiện ra thiên phú tu luyện khác người của hắn.

Xem ra, mảnh xương thú kia, có lẽ chính là một đột phá.

- Có thể rồi!

Vào lúc này, Nhiếp Thiên chú ý tới, từng đốm lửa rải rác trong xương thú, lại lần nữa tập trung vào một điểm.

Hắn dứt khoát đưa tay, dùng đầu ngón tay, đặt lên trên xương thú.

Một chốc, linh thức tinh thần của hắn, giống như bị hút vào trong xương thú.

Phần lớn ánh lửa, lóe lên khi hắn cảm giác, nhanh chóng tập trung, giống như mấy trăm ngôi sao đỏ rực tập trung vào một chỗ.

Dường như chỉ trong nháy mắt, giọt máu tươi biến mất lúc trước, lại lần nữa ngưng tụ thành công, ý thức linh hồn của hắn, trong khoảnh khắc tiến vào không gian rực lửa không biết tên kia.

Sắc mặt hắn bỗng chốc trở nên ngẩn ngơ mê hoặc, còn ánh mắt, lại bắt đầu dần dần lóe sáng.

- Lúc trước chính là như vậy!

Nhiếp Thiên nói nhỏ.

Nhiếp Đông Hải âm thầm động dung, ngay cả hít thở cũng trở nên dồn dập, giống như đang đè nén tâm trạng hưng phấn của mình.

Linh thức tinh thần của Nhiếp Thiên, tỉnh táo cảm giác biến ảo trong trời đất giữa ánh sáng của đốm lửa vệt đỏ hồng uốn lượn.

Lần này, hắn cảm giác thiên địa kỳ dị này, dường như càng thêm rộng lớn hơn lúc trước, những đốm lửa lay động, những vệt đỏ hồng uốn lượn kia, cũng trở nên càng thêm rõ ràng, càng thêm dễ dàng bị nắm bắt.

Giống như, không gian thần bí không biết này, sau khi hấp thu đủ lượng Hỏa Diễm, đang dần dần đầy đủ.

Loáng thoáng, hắn giống như từ trong đốm lửa và vệt sáng vẫn luôn hoạt động kia, lĩnh ngộ được pháp quyết Hỏa Diễm thần bí, chân lý huyền ảo sức mạnh của lửa.

Chỉ là, cho dù hấp thụ được sức mạnh Hỏa Diễm đến từ Hỏa Vân Thạch, thiên địa thần bí kia vẫn còn chưa hình thành triệt để.

Cũng là như thế, lúc hần lĩnh ngộ sự ảo diệu trong đó, có thể cảm giác được dường như vẫn còn thiếu sót rất nhiều.

Qua một hồi, thiên địa rực lửa thần bí đó, lại lần nữa nứt toát, linh thức tinh thần của hần, lại trong nháy mắt trở về.

Hần lại thấy giọt máu ngưng kết, lần nữa tách ra, biến thành từng ngọn lửa trong xương thú lặng lẽ, xương thú cũng chậm chậm khôi phục trạng thái bình thường.

- Như thế nào?

Nhiếp Đông Hải ngữ khí đông cứng hỏi.

Nhiếp Thiên thu hồi tâm thần, cân nhắc một chút, nói:

- Giọt máu kia, cần nhiều Hỏa Diễm hơn nữa để ngưng kết. Con cảm thấy, trong giọt máu kia, dường như ẩn chứa linh quyết Hỏa Diễm thần bí nào đó, hoặc là một loại sức mạnh Hỏa Diễm bí mật.

- Tốt lắm!

Sắc mặt Nhiếp Đông Hải kích động

- Ta sẽ giúp con tìm ra nhiều Hỏa Vân Thạch hơn! Trong khoảng thời gian này, con chú ý thêm đến biến hóa của xương thú, ghi nhớ từng chi tiết khác thường nào!

- Con hiểu rồi.

Nhiếp Thiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Động Không Đáy

Nhiếp Đông Hải nói được thì làm được.

Thời gian sau đó, cứ cách vài ngày, hần lại mang tới một số Hỏa Vân Thạch cho Nhiếp Thiên, để Nhiếp Thiên dùng xương thú hấp thụ Hỏa Diễm bên trong.

Nhiếp Thiên cũng như vậy.

Nhưng mảnh xương thú kia, giống như một cái động không đáy, sau khi hấp thụ phần lớn sức mạnh Hỏa Diễm trong Hỏa Vân Thạch, vẫn không thể ngưng kết được giọt máu tươi kia.

Về sau, Nhiếp Thiên dần dần phát hiện, Hỏa Vân Thạch ngoại công cùng di căn của hần kiếm được, càng ngày càng ít.

Có đôi khi, lúc Nhiếp Thiên đi tới, vội vàng bỏ lại hai ba khối Hỏa Vân Thạch, lòng có chút bất an nhanh chóng rời khỏi, dường như sợ Nhiếp Thiên phát hiện cái gì.

Nhiếp Thiên cũng không ngốc, hần đã sớm chú ý, vài trang sức trên người Nhiếp Thiên, từng món từng món dần dần biến mất.

Về sau, Nhiếp Đông Hải cũng không xuất hiện thêm, chỉ có Nhiếp Thiên ngẫu nhiên tới, bỏ lại một hai khối Hỏa Vân Thạch, ánh mắt chờ mong nhìn mảnh xương thú, sắc mặt buồn bã bỏ đi.

- Nghe nói ngày hôm qua đại cô cãi nhau âm ỉ với chương sự khổ phòng Nhiếp Bình thúc đấy, đại cô nói Nhiếp Bình cố tình làm khó dễ nàng ta, mấy món trang sức kia của nàng ta, rõ ràng có thể đổi được ba khối Hỏa Vân Thạch, kết quả Nhiếp Bình thúc chỉ đòi cho nàng một khối.

- Bây giờ gia chủ là nhị gia gia, Nhiếp Bình thúc sau khi nhị gia gia thượng vị, mười trở thành chương sự khổ phòng, Nhiếp Bình thúc chỉ nghe theo nhị gia gia, sẽ không để ý gì đến nàng ta.

- Cũng không biết có chuyện gì, đại gia gia và đại cô, dường như đem mọi thứ đáng giá, đều tới khổ phòng đổi Hỏa Vân Thạch.

- Đúng vậy, đại gia gia ngay cả đan dược lúc trước trị chương, cũng lấy ra đổi Hỏa Vân Thạch, không biết giờ trò diễn gì.
- Đại cô cuxngn vậy, trên người bây giờ ngay cả một món trang sức cũng không còn nữa.
- ...

Hai thiếu nữ Nhiếp gia, đi ngang qua ngoài phòng Nhiếp Thiên, cũng không biết vô tình hay cố ý, vừa đi vừa nói.

Nhiếp Thiên ở trong phòng, nghe rõ môn một những gì bọn họ nói với nhau, hẩn tập trung vào tu luyện, tâm phiền ý loạn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phủ đầy lo âu không hợp tuổi.

- Vì giúp ta kiếm được Hỏa Vân Thạch, ngoại công cùng đi cả, đã táng gia bại sản rồi sao?

Vừa nghĩ như vậy, hẩn không khỏi moi mảnh xương thú trong túi tiền đất bên hông ra, nhìn mảnh xương thú kia, hẩn đột nhiên cảm thấy xương thú này làm hẩn chán ghét vô cùng.

- Tiểu Thiên.

Vào lúc này, thanh âm của Nhiếp Thiên, từ ngoài phòng vang lên.

Nàng đẩy cửa tiến vào, trong mắt tràn đầy mệt mỏi, dường như mấy ngày qua đã rất mệt mỏi.

- Cho con này.

Đi vào bên cạnh Nhiếp Thiên, nàng ra vẻ thoải mái mà đặt một khối Hỏa Vân Thạch vào bên cạnh Nhiếp Thiên, lại dùng ánh mắt chờ mong nhìn mảnh xương thú kia, nói:

- Mau chong để xương thú hấp thu Hỏa Diễm đi.
- Không cần nữa.

Nhiếp Thiên lắc đầu:

- Theo con thấy, xương thú này chính là một cái động không đáy, có nhiều Hỏa Vân Thạch hơn nữa, cũng đều không thỏa mãn được nó.

Sắc mặt Nhiếp Thiên trầm xuống, tức giận nói:

- Chẳng lẽ con định bỏ cuộc như vậy sao? Con có biết, để chuẩn bị Hỏa Vân Thạch cho con, ông ngoại con đã phải tốn công sức thế nào không?
- Con biết.

Trong mắt Nhiếp Thiên tràn đầy đau khổ:

- Con còn biết, vì để đổi lấy những Hỏa Vân Thạch đó, di còn mang tất cả trang sức đáng giá bán sạch với giá thấp.

Nhiếp Thiên khẽ giật mình, chợt ý thức được đứa cháu của nàng, đã không còn là tiểu hài tử nữa, sợ rằng đã sớm mò ra toàn bộ chân tướng từ những dấu vết nhỏ nhất này.

Nàng trầm ngâm một chút, dịu dàng khuyên bảo nói:

- Tiền tài đều là vật ngoài thân, chỉ cần con mười lăm tuổi, bước vào tầng chín Luyện Khí, trở thành đệ tử Lăng Vân tông, chúng ta trả giá bao nhiêu cũng có hồi đáp.

Nói tới đây, sắc mặt nàng lại âm ảm, nói:

- Ông ngoại con thương thế khó chữa, con đường tu luyện cả đời này, đã tới điểm cuối rồi.
- Còn ta, từ nhỏ thiên phú tu luyện không tốt, tới giờ chẳng qua mới tới cảnh giới Sơ Kỳ Hậu Thiên, không tài nào sánh được với mẫu thân con. Năm đó, nếu ta có thể mười lăm tuổi, tu luyện tới tầng chín Luyện Khí, trở thành đệ tử Lăng Vân tông, cho dù Nhiếp gia chúng ta yếu thế, Vân gia cũng không dám đối xử với ta như vậy!
- Ta không muốn thấy con giống ta! Con bây giờ đã mười một tuổi, chỉ còn thời gian bốn năm, con nhất định phải trong bốn năm này, bước vào tầng chín Luyện Khí!
- Hiện nay cảnh giới của con còn quá kém, mảnh xương thú thần bí kia, có lẽ chính là mấu chốt đột phá duy nhất!
- Cho nên, cho dù như thế nào, con đều phải tiếp tục kiên trì, xem chừng mảnh xương thú kia có thể mang tới kỳ tích cho con hay không! Con là hi vọng

cuối cùng của ta và ông ngoại con, con đừng để tâm tính hải tử chi phối, đừng phụ lòng cố gắng của ta và ông ngoại!

Nhiếp Thiên hùng hồn giáo huấn.

Nhiếp Thiên không nói lời nào, chăm chú lắng nghe, chờ Nhiếp Thiên nói xong rồi, mới khẽ gật đầu:

- Con hiểu, con sẽ không để mọi người thất vọng.

Nói như vậy, hắn đặt Hóa Vân Thạch kia, lên trên xương thú.

Chỉ trong chớp mắt, khối Hóa Vân Thạch kia đã bị hút cạn Hóa Diễm, biến thành hòn đá vỡ vụn.

Có lẽ là Hóa Diễm một khối Hóa Vân Thạch có thể cung cấp, quá mức ít ỏi, đốm lửa lóe sáng trong xương thú, ngay cả dấu hiệu tập trung lại cũng không có.

Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên vẫn luôn nhìn chăm chăm xương thú, thấy trong thời gian ngắn nó nhanh chóng trở nên ảm đạm vô quang, về mặt đều thất vọng.

- Đừng nản lòng, ta nghĩ thêm những cách khác.

Nhiếp Thiên cố nén nội tâm thất vọng vô cùng, nói:

- Ngày mai ta đi tới quảng mộ, bên đó có rất nhiều Hóa Vân Thạch còn chưa khai thác, ta tốn chút thời gian, nhất định có thể mạng về nhiều thêm Hóa Vân Thạch cho con!

- Con đi với dì!

Nhiếp Thiên đứng phất dậy.

- Không được!

Nhiếp Thiên sốt ruột.

- Bên quảng mộ, bởi vì tộc nhân khai thác Hóa Vân Thạch quá mức, có lúc sẽ xuất hiện sụp mộ, nguy hiểm lắm, con tuyệt đối không đi được!

- Theo con thấy, có thêm mấy chục khối Hóa Vân Thạch nữa, cũng chưa hẳn có thể lấp đầy bụng mảnh xương thú này. Chỉ có con đi, cảm xương thú này, hấp thụ quảng thô Hóa Vân Thạch chưa được khai thác, mới có thể khiến nó thỏa mãn, mới có thể chân chính ngưng kết giọt máu tươi.

Nhiếp Thiên ngữ khí tràn ngập chắc chắn nói.

- Lấy xương thú trực tiếp hấp thụ Hóa Diễm trong quảng thô?

Nhiếp Thiên linh quang khẽ động.

Nàng cũng cảm thấy, đề nghị này của Nhiếp Thiên rất hợp lý, phần lớn quảng thô Hóa Vân Thạch trong quảng mộ, khai thác được cũng không dễ dàng.

Cho dù là nàng đi, cũng không thể trong thời gian ngắn khai thác được lượng lớn Hóa Vân Thạch, hơn nữa khai thác ra được Hóa Vân Thạch, lúc rời khỏi quảng mộ cũng phải kiểm kê nhập sổ sách, một phần về Lăng Vân tông, một phần về kho phòng Nhiếp gia, có thể rơi được vào trong tay nàng, sợ rằng chỉ có hai phần.

Nàng tính toán một phen, cảm thấy muốn kiếm được mấy chục khối Hóa Vân Thạch đến tay mình, có thể cần ở trong quảng mộ hơn nửa năm.

Nhiếp Thiên đã mười một tuổi rồi, hiện giờ thiếu thốn nhất chính là thời gian.

- Để cịn đi đi, con không thể không làm chuyện gì cả, chỉ biết ở trong nhà đợi.

Nhiếp Thiên đau khổ cầu khẩn:

- Con cũng phải cố gắng vì bản thân mình, đi quảng mộ, xem như trải nghiệm của con.

Nhiếp Thiên châm chước một phen, rút cuộc nhẹ nhàng gật đầu:

- Nhớ rõ, rời khỏi thành Hắc Vân, chuyện gì cũng phải nghe theo ta, tuyệt đối không được làm xằng bậy!

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Nhiếp Thiên vội nói.

Gần đây hẳn đều bị nhốt ở Nhiếp gia, cửa chính cũng không bước ra được một bước, đã sớm buồn phiền khó chịu, hiện giờ những gương mặt xa lạ lẩn quẩn xung quanh Nhiếp gia, cũng đã sớm biến mất, hẳn muốn nhân cơ hội này ra ngoài giải khuây một chút.

- Sáng sớm ngày mai, ta mang con ra khỏi thành!

Nhiếp Thiên nói.

- Cảm ơn đi cả!

Nhiếp Thiên vui mừng nói.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Nhiếp Thiên đã đứng chờ ngoài cửa, Nhiếp Thiên cũng đứng giờ đi tới.

Sắc trời hừng sáng, hai người lặng lẽ ra khỏi thành Hắc Vân, đi về hướng núi Lăng Vân.

Vân gia.

Viên Thu Oánh và Vân Tùng, dùng xong bữa sáng, đang súc miệng, một người lặng lẽ đi đến, thấp giọng thì thầm:

- Chủ mẫu, Nhiếp Thiên và tiểu tử Nhiếp Thiên kia, sáng sớm hôm nay rời khỏi thành Hắc Vân, đi về núi Lăng Vân.

- Rửa rúc đầu cuối cùng chịu chui khỏi mai rồi!

Viên Thu Oánh tinh thần chấn động, cắn răng ác độc nói:

- Tiệp nhân và tên tiểu tiện chủng không cha không mẹ kia, xem lần này bọn chúng làm sao chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta!

Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định trả thù Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên.

Những ngày này, nàng mặc dù lặng lẽ rút về những khách hoạt động quanh Nhiếp gia, nhưng trong bóng tối, vẫn nhìn chăm chăm mấy cửa thành thành Hắc Vân.

Nàng biết Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên sớm muộn gì sẽ không nhịn được ra ngoài hoạt động.

- Hắc, còn dám rời khỏi thành Hắc Vân? Đúng là trời cũng giúp ta, động thủ trong thành, dù sao vẫn còn phải cố kỵ nhiều, ra khỏi thành rồi, bọn họ đừng hồng sông sót trở về!

Viên Thu Oánh hung dữ nói.

- Tiệp nhân kia, nhất định đi quặng mỏ Nhiếp gia ở núi Lăng Vân! Các ngươi không nên đánh rần động cỏ, trên đường bọn chúng đến quặng mỏ đừng nên động thủ, tiệp nhân Nhiếp Thiên kia giữa đường nhất định sẽ phi thường cẩn thận. Các ngươi trông chừng ở lân cận quặng mỏ núi Lăng Vân, chờ hai người bọn chúng ra ngoài, lúc bọn chúng trên đường quay về thành thì ra tay!

- Thuộc hạ đã biết, chủ mẫu yên tâm, thuộc hạ đảm bảo, bọn chúng tuyệt đối không thể nào sống sót quay về thành Hắc Vân!

- Ừm, làm sạch sẽ một chút, sau khi xong chuyện bảo bọn họ tránh xa thành Hắc Vân, cũng không cho phép quay lại nữa, tránh cho Lăng Vân tông tóm được nhọc nhằn, chạy tới đây gây sự với chúng ta.

- Thuộc hạ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mỏ Quặng Số Bảy Mươi Ba

Núi Lăng Vân ở phía Đông Nam thành Hắc Vân, núi Lăng Vân gọi là một ngọn núi, thật ra là do vài dãy núi cao thấp không đồng đều tạo thành núi.

Ngọn núi cao nhất núi Lăng Vân, cao mấy ngàn mét, cao vút trong mây, linh khí lượn lờ.

Những ngọn núi nhỏ xung quanh, so với núi Lăng Vân, thấp bé hơn rất nhiều.

Bởi vì xung quanh núi Lăng Vân linh khí nồng đậm, khiến cho từng dãy núi xung quanh, đều rất kỳ dị.

Có ngọn núi, được Lăng Vân tông gieo trồng rất nhiều linh thảo, do đệ tử Lăng Vân tông trông chừng.

Cũng có ngọn núi, bên trong có linh tài cấp cao, những đỉnh núi này, đều do đệ tử Lăng Vân tông phụ trách khai thác.

Ngọn núi Nhiếp gia khai khẩn Hòa Vân Thạch, nằm trong phần lớn tiểu sơn xung quanh núi Lăng Vân, thật ra là một ngọn núi tầm thường nhất.

Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên lúc xế chiều, mới đi đến ngọn núi Nhiếp gia khai quật Hòa Vân Thạch.

- Đại tiểu thư, bây giờ còn chưa tới lần kiểm kê Hòa Vân Thạch tiếp theo, tại sao tiểu thư lại đột nhiên tới đây?

Quản sự Nhiếp Tường của Nhiếp gia, đứng chắn trước cửa vào quảng mộ, tò mò nhìn Nhiếp Thiên dẫn theo một đứa nhóc tới đây, trong lòng không khỏi dấy lên nghi ngờ.

- Lần này không phải vì kiểm kê Hòa Vân Thạch, mà là ta dẫn cháu của ta, tới quảng mộ trải nghiệm một phen.

Nhiếp Thiên mỉm cười nói.

- Tới quảng mộ trải nghiệm?

Nhiếp Tường khẽ giật mình, càng kỳ quái.

Bởi vì quảng mộ cũng không an toàn, cho nên cho tới nay, chỉ có hài tử Nhiếp gia phạm vào sai lầm lớn, mới sẽ bị đưa tới quảng mộ.

Nhiếp Thiên mang Nhiếp Thiên tới đây, bảo là muốn dẫn hần trải nghiệm, làm Nhiếp Tường rất là khó hiểu.

Nhiếp Thiên cũng không giải thích thêm, cùng Nhiếp Tường bắt chuyện qua loa, liền kéo Nhiếp Thiên trực tiếp đi vào quảng mộ.

- Đại tiểu thư, đứa nhỏ này... còn nhỏ quá, nếu ở trong quảng mộ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ta không chịu nổi trách nhiệm đâu.

Nhiếp Tường chặn lại nói.

- Ừm, nếu thật sự có chuyện gì, ta chịu trách nhiệm là được.

Nhiếp Thiên nói.

Vừa nghe nàng nói như vậy, Nhiếp Tường lúc này mới không cần phải nhiều lời nữa, tùy ý Nhiếp Thiên cùng Nhiếp Thiên đi sâu vào trong quảng mộ.

Trong quảng mộ, Nhiếp Thiên tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây:

- Hòa Vân Thạch chính là chỗ này sao?

- Ở sâu trong quảng mộ.

Nhiếp Thiên hít một hơi, sắc mặt lo lắng:

- Con phải nhớ, nhất định phải nghe lời, phải đi sát bên ta. Bởi vì khai thác quá độ, bên trong quảng mộ rất nhiều nơi rỗng ruột, có khi đất đai chấn động dẫn tới sụp đổ. Ta biết nơi nào an toàn, nơi nào có nguy hiểm, con không được rời khỏi ta.

Nhiếp Thiên ngẩng đầu, nhìn từng tảng đá hình khối lơ lửng trên vách động, chỉ cách đỉnh đầu của hần năm sáu thước, vội vàng gật đầu.

Những hòn đá kia, sức nặng ngàn cân, nếu thật sự rơi xuống, chỉ sợ trong nháy mắt hần đã liền biến thành bánh nhân thịt.

- Đi theo ta.

Nhiếp Thiên nắm chặt cánh tay của hần, mang theo hần đi vào con đường tối đen kéo dài bên trong.

Nhiếp Thiên trên đường hết sức tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, yên lặng theo sau, dáng vẻ cẩn thận thận trọng.

- Xin chào đại tiểu thư, ngài tại sao lại tới đây?

- Đại tiểu thư chú ý, bên trong không an toàn, mấy ngày trước mới sụp một lần đấy.

- Bái kiến đại tiểu thư.

Ven đường, rất nhiều tộc nhân chi thứ Nhiếp gia, còn có một số lao công Nhiếp gia thuê, sau khi nhìn thấy Nhiếp Thiên, đều cung kính chào hỏi.

Nhiếp Thiên với mỗi người, đều mỉm cười gật đầu, dặn dò bọn họ cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện không may.

Nhiếp Thiên nhìn ra, những người khai thác Hỏa Vân Thạch trong quặng mỏ này, dường như đều thật lòng tôn kính Nhiếp Thiên.

- Khai thác Hỏa Vân Thạch trong quặng mỏ, đều là người cơ khổ, mỗi một người trong bọn họ khi tiến vào đây, đều biết sẽ đối mặt với chuyện gì.

Lúc không có người, Nhiếp Thiên than khẽ nói:

- Tiểu Thiên, nếu con không thể được Lăng Vân tông tiếp nhận, chờ sau khi con mười lăm tuổi rồi, cũng có thể sẽ bị nhị gia gia của con phái tới đây khai thác Hỏa Vân Thạch.

- Không phải là chỉ có chi thứ Nhiếp gia, mới bị đưa tới đây sao?

Nhiếp Thiên nói.

- Trước kia là như vậy, sau này thì chưa chắc.

Nhiếp Thiên lắc đầu, vẻ mặt âm đạm nói:

- Tỷ lệ tử vong ở quặng mỏ rất nhiều, thường cách một khoảng thời gian, lại có người chôn thân nơi đây. Nhiệm vụ chủ yếu của Nhiếp gia, thật ra chính là giúp Lăng Vân tông khai thác Hỏa Vân Thạch, công việc khác trong gia tộc, cũng không quan trọng bằng việc này.

- Một vài năm gần đây, Hỏa Vân Thạch bên ngoài, đều đã bị khai thác gần như không còn, chỉ có thể tiếp tục khai quật vào sâu bên trong, cho nên càng ngày càng nguy hiểm.

- Tộc lão chi thứ trong tộc, cũng đều đang tìm cách, không để cho con cháu tới quặng mỏ.

- Nhưng nơi này, mới là căn cơ của Nhiếp gia. Mọi người sợ chết, gia tộc thuê vài lao công, không có tộc nhân trông coi, đều là không muốn tiến sâu khai thác. Nhưng, chúng ta hàng năm đều cần tiến cống đầy đủ số lượng Hỏa Vân Thạch cho Lăng Vân tông, nếu năm nào thiếu, Lăng Vân tông chưa chắc sẽ coi trọng Nhiếp gia.

- Mất đi Lăng Vân tông che chở, Nhiếp gia ở thành Hắc Vân, thật ra là khó có chỗ đặt chân.

- Bởi vì vậy, chuyện quặng mỏ, chính là chuyện quan trọng nhất trong gia tộc. Cho dù là lúc nào, trong quặng mỏ đều cần tộc nhân canh chừng, hiện giờ người nắm quyền gia tộc đã là nhị gia gia con, hẳn cũng nói muốn cải cách, về sau tộc nhân trực hệ, cũng sẽ bị sắp xếp đến nơi này.

Vừa nói tới đây, Nhiếp Thiên dừng lại, lời nói đầy sâu xa:

- Bởi vì gia gia của con ở trong tộc thất thế, lúc ông vẫn còn chưa nhường chức vị trưởng tộc, ta đã bắt đầu thường xuyên tới quặng mỏ. Bây giờ chúng ta càng thêm yếu thế, nếu như con không thể trở thành đệ tử Lăng Vân tông, tương lai tất nhiên chạy không thoát, nhất định sẽ bị sắp xếp tới tận đây.

Nhiếp Thiên cúi đầu chăm chú suy nghĩ một lát, sau đó nhẹ nhàng gật đầu:

- Con hiểu rồi.

- Đi thôi.

Nhiếp Thiên tiếp tục vào sâu.

Lại đi một lúc, Nhiếp Thiên phát hiện đường đá đi vào lòng núi, trở nên càng ngày càng hẹp, khoảng cách đỉnh đầu và thạch bích, cũng càng lúc càng gần.

Hắn cũng để ý tới, những lao công nhìn thấy trên đường, số lượng ít dần, người nào người nấy thân hình đều gầy còm nhuệ que củi, sắc mặt âm trầm nặng nề.

- Đại tiểu thư, phía trước nguy hiểm, ngài tốt nhất không nên đi vào sâu thêm nữa.

Một hán tử trung niên đen gầy, đột ngột lao ra từ khúc cua một con đường đá khác, hảo tâm nhắc nhở:

- Quặng mỏ số bảy mươi ba, tám ngày trước, vừa mới sụp một lần, đã chết hai người rồi, chúng ta vừa mới dọn dẹp sạch sẽ.

Nhiếp Thiên lập tức dừng lại, sắc mặt nàng ngưng trọng do dự trong chốc lát, sau đó nói:

- Cảm ơn nhắc nhở của ông, ta đi xem thử, lập tức quay lại.

- Vậy người tuyệt đối cẩn thận, ta... sẽ không đi theo đâu.

Hán tử kia sợ hãi nói.

- Ừm, ông làm chuyện của mình đi.

Nhiếp Thiên nhẹ gật đầu, hán tử đen gầy kia, thoáng cái đã biến mất dạng.

- Càng đi vào trong, tỉ lệ tử vong càng cao, cho nên lao công ở đây, người nào cũng u ám nặng nề, bởi vì bọn họ không biết, tai nạn sẽ xảy đến vào ngày nào.

Nhiếp Thiên trầm mặc một hồi, lại nói:

- Bọn họ đều là người cơ khổ thành Hắc Vân, vì thế nhĩ trong thành, mới mạo hiểm tới đây.

- Luyện Khí Sĩ Lăng Vân tông, thực lực cao cường, nếu bọn họ tới đây, cho dù quặng mỏ có sụp đổ, chắc hẳn cũng sẽ không có chuyện gì đâu?

Nhiếp Thiên hỏi.

- Tu luyện đến cảnh giới Trung Thiên, có thể tung hoành trong quặng mỏ, tuyệt đối không sợ đột biến sụp hầm trong quặng mỏ.

Nhiếp Thiên khẽ gật đầu, chợt lại nói:

- Nhưng mà, Luyện Khí Sĩ đạt tới cảnh giới Trung Thiên, làm sao có thể hạ thấp thân phận lãng phí thời gian tới đây khai thác Hòa Vân Thạch tứ phẩm cấp thấp?

- Luyện Khí Sĩ cường đại, là vô tình nhất!

- Ở trong mắt của bọn họ, Nhiếp gia không xem là gì cả, chết một vài người, hoàn toàn không khiến bọn họ để trong lòng, huống hồ là những phạm nhân mệnh khổ được Nhiếp gia thuê tới này?

- Luyện Khí Sĩ chân chính, vốn là cao cao tại thượng, gia tộc bình thường như Nhiếp gia chúng ta, chỉ có thể phục vụ bọn họ.

- Cũng tương tự, những người phạm trong thành Hắc Vân kia, lại phục vụ cho Nhiếp gia chúng ta.

- Thế giới này, vốn là tàn khốc như thế, chúng ta không có năng lực thay đổi. Nếu muốn áp đảo những người bên trên, không bị bọn họ no dịch, không bị bọn họ khống chế sinh tử, chỉ có một phương pháp.

- Chính là trở thành một phần tử trong bọn họ!

Nhiếp Thiên từ từ chỉ bảo nói.

Sắc mặt Nhiếp Thiên nghiêm nghị, gật đầu thật mạnh:

- Con nhất định sẽ trở thành Luyện Khí Sĩ cường đại!

- Đi nào, đi tới quặng mỏ số bảy mươi ba!

Nhiếp Thiên cũng hạ quyết tâm.

Không bao lâu, Nhiếp Thiên đi theo nàng, vào trong một quặng mỏ khổng lồ.

Vừa vào bên trong, hắn liền chú ý, trên thạch bích xung quanh quặng mỏ, có đốm sáng đỏ rực lấp lánh.

- Hòa Vân Thạch!

Nhiếp Thiên tinh thần chấn động.

- Nơi đây nguy hiểm, không nên lãng phí thời gian, mau thử dùng mảnh xương thú kia đi, hấp thu Hòa Diễm trong Hòa Vân Thạch còn chưa khai thác! Chúng ta tốt nhất không nên ở lại quá lâu, một khi giọt máu trong xương thú ngưng kết được rồi, liền lập tức rời khỏi, để tránh chậm chạp sinh biến!

Nhiếp Thiên lớn tiếng thúc giục.

- Được!

Nhiếp Thiên lập tức bắt đầu động thủ.

Chương 20: Sụp Hầm

Trong tiếng thúc giục của Nhiếp Thiên, Nhiếp Thiên nhanh chóng lấy mảnh xương thú kia ra, trước tiên đem xương thú, đặt lên trên một khối Hỏa Vân Thạch nhô ra.

Một đốm lửa sáng, lóe lên từ trong xương thú.

Nhiếp Thiên ngưng thần chú mục, trên mặt hiện ra sắc thái vui mừng, nói:

- Xương thú bắt đầu hấp thu Hỏa Diễm!

- Thật tốt quá!

Nhiếp Thiên cũng hưng phấn.

Hai người đều chú ý tới, khi xương thú đặt ở trên Hỏa Vân Thạch còn chưa được khai thác, quang mang trong khối Hỏa Vân Thạch kia nhanh chóng ảm đạm.

Vậy tức là, xương thú giống như bọn họ dự đoán, đang hấp thu Hỏa Diễm.

Trong thời gian cực ngắn, khối Hỏa Vân Thạch hơn phân nửa khảm vào trong thạch bích, bởi vì bị hút sạch Hỏa Diễm, vỡ vụn thành tảng đá xám trắng bình thường.

- Bên kia!

Nhiếp Thiên đưa tay chỉ một khối Hỏa Vân Thạch càng lớn hơn, thúc giục nói:

- Mau lên!

Nhiếp Thiên không chút chần chừ, lập tức dựa theo nàng chỉ dẫn, cầm theo xương thú, dán vào một khối Hỏa Vân Thạch càng lớn hơn khác.

- Bên kia! Bên kia! Bên kia còn một khối lớn hơn!

Nhiếp Thiên sắc mặt kích động, vừa nhìn thấy xương thú hút hết Hỏa Diễm trong Hỏa Vân Thạch, liền lựa chọn mục tiêu mới cho hắn.

Răng rắc.

Trong quảng mỗ, từng khối Hỏa Vân Thạch, lần lượt vỡ vụn ra.

Xương thú không ngừng hấp thu Hỏa Diễm, rất nhanh lại trở nên đỏ bừng, phóng thích ra ánh sáng rực lửa khác thường.

Từng đốm lửa hiển hiện từ trong xương thú, ở trong quảng mỗ tăm tối, những đốm lửa kia giống như sao sáng, rực rỡ phát sáng trên xương thú.

Phùng phực.

Phần lớn đốm lửa, trôi nổi xuất hiện, Nhiếp Thiên dần dần phát hiện, những đốm lửa kia lại bắt đầu quấn kết tập trung vào nhau.

- Ở đây!

Nhiếp Thiên lại đưa tay chỉ vào một khối Hỏa Vân Thạch vuron ra ngoài.

- Bắt đầu ngưng kết!

Nhiếp Thiên cũng dần dần hưng phấn, cầm xương thú, đặt lên trên khối Hỏa Vân Thạch kia.

Bùm!

Một ngọn lửa đỏ rực, ở trong xương thú, giống như đột nhiên bùng cháy.

Nhiếp Thiên dùng linh thức cảm giác, cảm thấy được ngọn lửa đang bùng cháy kia, chính là giọt máu tươi đang ngưng kết.

Khi hắn nhìn rõ được điểm này, hắn chợt cảm thấy có một sức hút khác thường, giống như từ trong giọt máu kia đột ngột sinh ra.

Răng rắc! Răng rắc!

Trong quặng mỏ số bảy mươi ba, từng khối Hỏa Vân Thạch, đều truyền đến âm thanh vỡ vụn đáng sợ.

Cùng lúc đó, từng ánh lửa, bỗng chốc bắn vọt ra từ trong những Hỏa Vân Thạch, giống như ngàn vạn con đom đóm, bắn về phía xương thú.

Ầm ầm!

Đáng sợ hơn chính là, những quặng mỏ khác trong lòng núi, cũng dần dần truyền tới tiếng nổ vang.

Đi kèm theo tiếng nổ này, từng ánh lửa, bắn ra từ trong rất nhiều Hỏa Vân Thạch, giống như bị dị vật nào đó thu hút, đều tập trung tới quặng mỏ số bảy mươi ba ở chỗ Nhiếp Thiên.

- Xảy ra chuyện gì?

- Xảy ra chuyện gì?

- Quặng mỏ sắp sụp rồi, mau rời khỏi đây!

- Tất cả mọi người, lập tức rút khỏi quặng mỏ!

- Tai nạn đến rồi!

- ...

Trong mỗi quặng mỏ, những tộc nhân chi thứ Nhiếp gia, còn có những lao công đang khai thác Hỏa Vân Thạch, đều hoảng sợ hét to.

Bóng người rời rít nhanh chóng chạy ra khỏi quặng mỏ, hoảng hốt vội chạy ra khỏi động.

- Tiểu Thiên! Nguy rồi, xương thú này dữ dội quá đi, tốc độ hấp thu Hỏa Diễm của nó quá nhanh! Quặng mỏ này sắp sụp đổ rồi!

Nhiếp Thiên cũng luống cuống.

Nhưng mà, Nhiếp Thiên lúc này, tay cầm mảnh xương thú, dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng la của nàng.

Linh thức tinh thần toàn thân Nhiếp Thiên, giống như bị kéo vào trong xương thú, trong đồng tử dường như lấp lánh đốm lửa, tràn đầy cảm giác thần bí sâu sắc.

Rầm rầm!

Cửa động quặng mỏ số bảy mươi ba, đá vụn rơi xuống từng mảng, trong chớp mắt, cả cửa động đã bị lấp kín.

Nhiếp Thiên vốn muốn ngăn cản Nhiếp Thiên dùng xương thú hấp thu Hỏa Diễm, kéo nó mang ra khỏi quặng mỏ, đột nhiên phát hiện, bọn họ muốn rời khỏi quặng mỏ đã là không thể nào.

Quặng mỏ bị chặn, giữa khe hở vụn đá, vẫn còn có phần lớn đốm lửa len lỏi tiến vào, tiếp tục hội tụ lên xương thú trong tay Nhiếp Thiên.

Xương thú còn đang tham lam, tiếp tục hấp thu Hỏa Diễm trong cả lòng núi, không hề có dấu hiệu dừng lại!

Ý thức cùng tinh thần Nhiếp Thiên, sớm đã chạy vào trong giọt máu đang rực cháy kia, lần nữa tiến vào vùng đất thần bí lửa cháy rực trời.

Trong không gian không biết tên kia, hắn thấy ngọn lửa và vệt sáng uốn khúc khắp trời, sản sinh vô số biến hóa, nhìn thấy từng ngọn lửa nóng bỏng, tụ lại, giống như đang biến thành một con cự long hỏa diễm.

- Gào gào!

Bên ngoài, linh khí nồng đậm của trời đất uốn lượn xung quanh núi Lăng Vân, không biết tại sao lại nhích động, cũng dần dần tập trung đến ngọn núi tâm thường này.

Linh khí trắng xóa của trời đất, từ cửa quặng mỏ, len lỏi vào quặng mỏ số thứ bảy mươi ba.

Nhiếp Thiên vô cùng sốt sắng, đột nhiên cảm thấy, không khí nàng hít thở, đều ẩn chứa linh khí dồi dào.

Nàng tinh tế cảm nhận, phát hiện ở chỗ Nhiếp Thiên, linh khí đặc biệt lạ thường, dường như linh khí cuộn trào trong quặng mỏ, đều theo lỗ chân lông Nhiếp Thiên, chuyển vào trong cơ thể Nhiếp Thiên.

Đôi mắt sáng của nàng mở to, không chớp mắt nhìn chăm chăm Nhiếp Thiên, vừa mừng rỡ, lại vừa thấy nghi ngờ khiếp sợ.

Trong quặng mỏ xảy ra chuyện lạ, đã nằm ngoài hiểu biết của nàng, khiến nàng không biết nên xử trí thế nào, cũng không biết nên làm như thế nào, mới là có ích cho Nhiếp Thiên.

Vào giờ phút này, cửa động đã bị tảng đá rơi xuống cản trở, trong khe hở giữa những tảng đá chất chồng, vẫn có lượng lớn ánh lửa bay vụt vào trong, nhập vào làm một thể với mảnh xương thú.

Nàng tự biết tạm thời khó có thể rời khỏi, chỉ có thể bị động, đón nhận tất cả xảy ra trước mắt.

Cũng vào lúc này.

Sau lưng núi Lăng Vân, một ngọn núi khác thấp hơn núi Lăng Vân, nhưng cao vút dựng thẳng đứng hơn so với các ngọn núi khác, có lão già gầy gò mình mặc vải thô, đang luyện chế linh khí ở trong một gian thạch thất, bỗng chợt đặt linh khí đem trong tay xuống.

- Kỳ quái, linh khí của trời đất tại sao lại phát sinh biến hóa?

Hắn thấp giọng thì thào một câu, đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Bóng người mờ ảo, chậm rãi trôi ra khỏi Thiên Linh Cái, giống như bóng ma quỷ quái, bỗng chốc bay ra khỏi thạch thất.

Hư ảnh mơ hồ không rõ, giống như bóng dưới đáy nước, thoát ẩn thoát hiện trên không trung, không phải thực thể, lại dường như đang đuổi theo dòng chảy của linh khí trời đất, một đường bay thẳng đến dãy núi nhỏ mà Nhiếp gia khai thác Hỏa Vân Thạch.

Hư ảnh bay vào trong quặng mỏ, theo đường đá, tiếp tục tiến vào.

Sau đó không lâu, hư ảnh đi tới cửa quặng mỏ số bảy mươi ba có Nhiếp Thiên, cũng từ trong khe hở giữa những tảng đá len lỏi vào trong quặng mỏ.

Vừa vào quặng mỏ, dáng vẻ mơ hồ của hư ảnh, càng trở nên mất thường khó lòng nhìn thấy.

- Gì cơ?!

Hư ảnh ở trong góc khuất quặng mỏ, quan sát một hồi, toàn bộ chú ý đặt vào Nhiếp Thiên, cùng mảnh xương thú trong tay Nhiếp Thiên.

Trong động, Nhiếp Thiên đứng ở bên cạnh Nhiếp Thiên, lại không cảm giác được.

Àm ầm!

Cả ngọn núi, giống như đang rung chuyển nhẹ nhẹ, từng tảng đá lớn lơ lửng trên đỉnh đầu trong quặng mỏ Nhiếp Thiên và Nhiếp Thiên đứng, cũng dần dần vỡ vụn rơi xuống.

Hư ảnh trong góc tối, ngẩng đầu nhìn những tảng đá lớn đang rơi xuống, bèn thuận tay gạt phăng đi vài cái.

Nhiếp Thiên như phát giác ra, kinh hãi nhìn tảng đá lớn rơi xuống, trong lòng tuyệt vọng hô to.

Thần kỳ, tảng đá lớn rõ ràng sắp rơi xuống nàng và Nhiếp Thiên, giữa đường như gặp phải sức mạnh nào đó thu hút, đều rơi ra xung quanh quặng mỏ.

Nàng vốn dĩ đã bị thịt nát xương nàng, lại bình yên vô sự đứng ở bên cạnh Nhiếp Thiên, hết như được thần linh bảo vệ.

Sau một lúc lâu.

Không còn đốm lửa nào từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, giống như tất cả Hỏa Diễm của Hỏa Vân Thạch trong lòng núi, đã bị mảnh xương thú này hút sạch không còn.

Nhiếp Thiên vẫn đặt ngón tay vào trong xương thú, hoàn toàn chưa phát giác ra biến cố kinh hoàng xảy ra trong quặng mỏ, vẫn đang thần nhiên du lịch trong cảnh mơ.

Rung chấn duy trì hồi lâu trong quặng mỏ, cũng dần dần yên lặng, tảng đá lớn rơi xuống xung quanh quặng mỏ, đã chất cao như núi.

Thế nhưng chỗ nàng và Nhiếp Thiên đứng, thậm chí ngay cả một viên đá nhỏ cũng không có, điều này làm cho nàng cảm thấy khó thể tưởng tượng được, trong lòng âm thầm cảm tạ liệt tổ liệt tông Nhiếp gia che chở.

Lại qua một hồi lâu, mảnh xương thú trong tay Nhiếp Thiên, lại lần nữa quay về màu nâu xám.

Nhiếp Thiên như phiêu du trong cõi thần tiên, lại dần dần tỉnh lại, hần mở mắt ra, câu nói đầu tiên là:

- Giọt máu tươi trong xương thú kia rốt cuộc ngưng kết thành công!

Hư ảnh trong góc khuất, sau khi nghe được câu này, bóng dáng như sóng nước nhẹ nhàng dập dềnh, nội tâm giống như bị khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Vực Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.